

Vô Hận Ca Ca

Contents

Vô Hận Ca Ca	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	42
26. Chương 26	43
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	49
31. Chương 31	50
32. Chương 32	51
33. Chương 33	53
34. Chương 34	54
35. Chương 35	56
36. Chương 36	58
37. Chương 37	60
38. Chương 38	61
39. Chương 39	63
40. Chương 40	64
41. Chương 41	65

42. Chương 42	67
43. Chương 43	68
44. Chương 44	70

Vô Hận Ca Ca

Giới thiệu

đưa bạn đọc đến với thế giới đảo ngược, quá khứ đến với cuộc sống hiện đại. *** Cổ Đình làm như k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-ca-ca>

1. Chương 1

“ Tỷ tỷ, tỷ tỷ !”

Một buổi sáng sớm, Cổ đình đã bị một tiếng kêu như ma âm đánh thức, lắc lắc đầu, có chút hoa mắt, đi ra khỏi phòng ngủ, “ Kêu cái gì, mày lại làm sao rồi ???”

Ngẩng đầu lên đã thấy cửa buồng vệ sinh đang mở ra, một cô gái mặc áo ngủ hoạt hình đang ngồi trên bồn cầu nhìn nàng kêu to, “ Tỷ, không có giấy vệ sinh.”

Cổ Đình rút cục hoàn toàn thanh tỉnh, trừng lớn mắt tức giận nói, “ Mày trước đó là gì??? Bây giờ lại muốn tao lấy giấy ày !”

“ Hôm nay muội bị tiêu chảy, không nín được thôi !” Cổ Tình nói một cách hợp tình hợp lí, một mặt còn vươn tay ra, “ Tỷ, nhanh lên đi ! muội sắp bị trễ giờ rồi.”

Cổ Đình xoay người cầm cầm theo một ống giấy vệ sinh, khuôn mặt bình tĩnh, ném cuộn giấy uội muội, “ Mày tại sao mỗi ngày đều tiêu chảy....đem cửa đóng lại đi, bộ muốn hôi chết tao sao ?”

Cổ Tình cười mĩa đóng cửa lại, ngăn cách khuôn mặt khó coi của tỷ tỷ, còn vọng ra một cách ngọt ngào, “cám ơn bà chị già !”

Cổ Đình hằm hừ nói, “ Không cần giả mù sa mưa mà cảm ơn tao, với cái đức hạnh của mày, tương lai ai mà dám rước về nhà chứ !” nói xong xoay người đi vào phòng bếp.

Trong phòng vệ sinh truyền đến thanh âm không ai bì nổi của Cổ Tình, “ Muội mới không giống như tỷ nha, mỗi ngày đều muốn lập gia đình ! lý tưởng của muội là làm đại nhân vật, làm ra một sự nghiệp kinh thiên động địa.”

Cổ Đình lấy từ tủ lạnh ra một hộp sữa, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, cười lạnh nói, “ bằng mày ! đại sự nghiệp ? nằm mơ đi !”

Chỉ chốc lát sau, Cổ Tình từ trong nhà vệ sinh đi ra, “tỷ, buổi sáng ăn cái gì vậy ? A ! tại sao lại là sữa với ộp la ? Tỷ, muội muốn ăn bánh quẩy với sữa đậu nành.”

“ Muốn ăn thì tự mình đi mua !” Cổ Đình mặc kệ nàng, ngồi vào bàn cầm cúi ăn.

Cổ Tình bấu môi, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng cầm ly sữa trên bàn uống một ngụm, “Tỷ, muội muốn thi vào trường cao đẳng, tỷ tại sao lại không quan tâm đến muội chút nào vậy chứ ?”

Cổ Đình làm như không nghe, tiếp tục cúi đầu ăn.

“ Tỷ, muội tương lai phải làm một đại nhân vật ! Xưa có Võ Tắc Thiên quyền khuynh thiên hạ , nay có muội Cổ Tình ngạo thị toàn vũ trụ ! Ha ha ha !”

Cổ Đình không để ý tới “ lời nói hùng hồn” mà mỗi buổi sáng đều được tiểu muội muội tụng qua một lần, nàng vẫn tiếp tục giải quyết bữa sáng trước mặt.

Ăn xong buổi sáng, chủ nhân của “giác mộng đại nhân vật” Cổ Tình đang muốn đến trường lại đột nhiên phát hiện bài thi tiếng Anh của mình lại không có, “ Tỷ, bài thi của muội không thấy đâu, tỷ có thấy ở đâu không?”

“ Không ở trên bàn học sao ?”

“ Không có !” Cổ Tình tìm loạn trong đám sách giáo tham khảo, sách giáo khoa, sách bài tập, bút kí trên bàn học, tìm lui tìm tới, cuối cùng nhìn đồng hồ trên tường, “ quên đi, không tìm nữa, nếu không đi sẽ trễ mất.” Vội vàng mang túi xách trên lưng, chạy nhanh như chớp tới cửa, thay đôi dép lê, “ Tỷ, buổi tối muội muốn ăn vịt nướng, đừng quên làm uội ăn nha.” Nói xong đẩy cửa ra, cũng không quay đầu lại chạy một mạch xuống lầu.

Cổ Đình bất đắc dĩ thở dài, đi đến đóng cửa lại, ai da! Cái tệ xấu vứt đồ bữa bãi của tiểu muội khi nào thì mới có thể sửa được đây ?

Khi thu dọn phòng, Cổ Đình phát hiện phía dưới bàn học có một tờ giấy, nhặt lên thì thấy đúng là bài thi tiếng Anh sáng nay Cổ Tình tìm, Cổ Đình nhìn lên trên bài thi không kiềm chế được cười lạnh vài tiếng, đại nhân vật ! hừ hừ ! kiếp sau đi ! với thành tích này, có thể vào được đại học cũng nên thấp hươu bái phạt mà cảm tạ rồi !

Chạng vạng, Cổ Đình mang theo nửa con vịt nướng thơm ngào ngạt, vừa bước vào nhà, còn chưa kịp thay giày, điện thoại đã vang lên, nàng vội vàng chạy tới tiếp , bỗng dừng ống nghe rơi trên mặt đất, sắc mặt Cổ Đình trắng bệch, môi run run nỉ non nói, “Như thế nào lại như vậy...làm sao có khả năng...buổi sáng không phải còn rất tốt sao ? chỉ là một lần bị tai nạn giao thông thôi, người tại sao lại không còn chứ...”

2. Chương 2

Âm phong thê thê, quỷ ảnh lay động, nề hà kiều biên, một cô gái vẻ mặt đầy máu, ngồi trên lan can của cây cầu, hai chân đung đưa, nhàm chán hết nhìn đông lại nhìn tây.

“ Hài !” một quỷ ảnh thoỉ qua, đến chào hỏi, “ tiểu cô nương ! đang làm gì đóDi ? tại sao lại là người ? ha ha ha ! chúng ta lại gặp nhau.” Quỷ ảnh hiển nhiên thật cao hứng, đáng vẻ vui sướng như người tha hương gặp bạn cố tri.

Cổ Tình bộ dáng khinh thường, nhìn quỷ anh vài lần từ trên xuống dưới, không có thân người, chỉ có một cái đầu thật to kéo theo một mái tóc dài. Bay qua bay lại, lắc lư trước mắt nàng.

Cổ Tình đưa tay lau vết máu trên mặt, tiêm cổ họng nói, “ người là ai ? Chán ghét ! Lăn qua một bên đi !”

“ Sao ? Người thật sự không nhớ rõ ta sao ? chúng ta rõ ràng là đã quen biết nhiều năm mà !” Đại đầu quỷ (quỷ đầu lớn) tiếp tục bay qua bay lại trước mắt Cổ Tình, ý đồ muốn để nàng nhìn thấy hấn rõ thêm một chút.

Cổ Tình vươn bàn tay, giống như đang chụp quả bóng cao su, hung hăng chụp lấy hấn quăng đi...

Bên tai lập tức truyền đến một tiếng hét thảm thiết, mặt Cổ Tình đầy máu, khoe miệng âm âm cười cười, hai chân vẫn đưa qua đưa lại, vẫn hết nhìn đông lại nhìn tây.

“ Tiểu Thạch, ngươi thật sự không nhớ rõ ta sao ? Ta là Đại Đầu đây...” Đại đầu quỷ không biết khi nào lại nhẹ nhàng quay trở về, thanh âm nghẹn ngào tiếp tục trước ngực Cổ Tình cọ đi cọ lại.

Cổ Tình nhắm mắt nhú mày, nhìn đại đầu quỷ đang bay trước mắt muốn dùng một cước cho hắn bay đến lâm môn, bỗng dưng trong đầu chợt lóe linh quang, ánh mắt trở nên hung hăng, như là nhớ đến cái gì, nắm lấy mái tóc thật dài của đầu quỷ kia, cố định trong tay, âm âm cười, “ Hắc hắc ! ta đã nhớ ra ngươi, Đại Đầu quỷ !”

“ Thật sao ? thật sao ? ngươi thật nhớ ra ta ? Tiểu Thạch, ta rất nhớ ngươi a !” Đại đầu quỷ cảm động khóc rống lên, lau lau nước mắt, không nề hà ngũ quan của hắn đang toàn bộ chen vào một chỗ, thật sự không phân biệt đâu là nước mũi, đâu là nước mắt, đâu không phải là nước miếng.

Cổ Tình ghê tởm đẩy gương mặt hắn ra xa một chút, tiếp tục cười lạnh nhạt : “ Ngươi thật tốt nha ! Đại đầu quỷ, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta nha !”

Đại đầu quỷ rút cục phát giác không khí có chút không đúng, lắp bắp nói : “ Thạch...tiểu thạch, ngươi làm sao vậy ?”

“ Làm sao ?” Thanh âm Cổ Tình đột nhiên cất cao, hung thần ác sát nhìn hắn, ánh mắt trợn tròn trên gương mặt huyết nhục mơ hồ, quả thực so với đại đầu quỷ còn có vẻ khủng bố hơn gấp mấy lần, “ ngươi còn dám hỏi ta làm sao vậy ! ngươi rõ ràng biết giấc mộng của ta là cái gì, lại cố tình vào mỗi lần ta đi đầu thai mà hãm hại ta !” Cổ Tình vung tay lên, phần nộ đánh xuống hướng của đại đầu quỷ....

Đại đầu quỷ bị nắm chặt tóc thật đáng thương, chạy cũng chạy không được, trốn cũng trốn không xong, chỉ có thể oai oái kêu la thảm thiết.

Cổ Tình tiếp tục vừa đánh vừa nói, “ Ngươi có biết làm tiểu nhân vật có bao nhiêu cực khổ không ? Ngươi có biết bị người khác sai bảo, bị người đánh chửi, bị người lợi dụng có bao nhiêu đau không ? Nhưng ta mỗi lần đầu làm tiểu nhân vật...Đầu thai lần thứ nhất, ta bán mình làm một tiểu nha hoàn, lại bị ả tiểu thư đáng giận kia hãm hại, biến thành tân nương gả đến hoang mạc xa xôi, kết quả trên đường bị bầy sói tập kích, tuổi còn trẻ đã táng thân mất xác...đáng thương cho ta dung mạo tuyệt thế, ngay cả trở thành hồng nhan họa thủy cũng chưa được; Đầu thai lần thứ hai, ta báo danh tòng quân, chịu ngàn khổ cực rất cực cũng đến được bên cạnh Tướng quân, nghĩ đến sau này có thể rất nhanh được thăng chức, không nghĩ khi hai quân đối chọi, tên tướng quân chết tiết kia lại đem ta làm tấm bia đỡ tên, đáng thương ột thanh niên đầy hứa hẹn, còn chưa kịp kiến công lập nghiệp đã chết thảm trên chiến trường....cho nên ta không cần lại làm một tiểu nhân vật, ta muốn làm đại nhân vật, ngươi có biết hay không ! Ta không cần lại tiếp tục hi sinh vô ích ! Ta muốn làm đại nhân vật !” Cổ Tình vừa thề vừa quát.

Đại đầu quỷ đáng thương hề hề kêu oan : “ Mấy kiếp đó không liên quan đến ta đâu !” Hắn chỉ là một cái tiểu quỷ bình thường , không có pháp thuật, sao có thể tính ra được vận thế trên dương gian sẽ như thế nào ?

“ Tại sao lại không liên quan đến ngươi ?” Cổ Tình nghiêng răng, nghiêng lợi, “ mỗi lần đều là ngươi nói, kiếp này của ta rất tốt, mau đi đầu thai, lần này ta nhất định sẽ hạnh phúc ! Nhưng hạnh phúc đâu ! Ta mỗi lần đi đầu thai không phải là kẻ ăn không no đủ thì chính là mặc không đủ ấm, không phải bị huyện lệnh khi dễ thì chính là bị tên chủ kia bóc lột ! Ta thế nào có những ngày tháng tốt lành đây!” Cổ Tình cầm lấy tóc của đại đầu quỷ ném đi ném lại, quyết định đưa hắn thành quả tạ mà ném cho hả giận !

Được cha mẹ, được người thân yêu thương chẳng lẽ chưa hạnh phúc sao ? Đại đầu quỷ bị điều choáng váng hoa mắt chóng mặt trong lòng nghi hoặc, “ Ta...ta, ta lập công chuộc tội !” may mắn những lời này nói thật đúng lúc , tạm thời cứu lại được cái mạng quỷ của đại đầu quỷ.

Cổ Tình mang theo đầu của hắn đưa qua đưa lại, “Ngươi làm sao để lập công chuộc tội ?”

“ Ta lần này nhất định sẽ đưa ngươi lên làm đại nhân vật.” Đại đầu quỷ dùng lời thề để bảo chứng.

Cổ Tình nửa tin nửa ngờ, “ lần này sẽ không lại lừa gạt ta ?”

“ Sẽ không, sẽ không!” Đại đầu quỷ đem hết toàn lực lắc đầu, ý đồ muốn dựa theo ma chương của Cổ Tình mà thoát ra nhưng lại không thành công.

Cổ Tình cười lạnh, “ Lần này ngươi lại làm cho ta đầu thai thành người như thế nào đây ?”

“ Không phải đầu thai, lần này là hoàn hồn....tá thi hoàn hồn.”

3. Chương 3

Sau giờ ngo, bên trong Hạ phủ, thiên thanh đều đều tiếng chim hót cùng với mùi hương hoa thoang thoảng, bọn hạ nhân không có việc trốn dưới bóng râm lười nhác. Đột nhiên trong lúc đó, mọi vật đang yên tĩnh bị một tiếng kêu thảm thiết đánh vỡ.

“ Quỷ a !” Tiếng kêu sắc nhọn, kinh thiên động địa, đến từ khuê phòng của tiểu thư Hạ phủ.

“ Tiểu thư ! Tiểu thư! Làm sao vậy ? làm sao vậy ?” một trận loảng xoảng đổ vỡ, âm thanh la hét qua đi, nha hoàn Diễm Nhi bị dọa đến ngã xuống đất cố đứng lên, vẫn không ngừng hỏi tiểu thư đang la hét.

“ Quỷ ! Quỷ đang đuổi theo ta ! một cái đại đầu quỷ ! thật đáng sợ ! hắc vẫn đuổi theo ta!” Đại tiểu thư bị dọa đến người phát run, xanh cả mặt.

“ Tiểu thư làm sao vậy ?” Hỉ Nhi- một nha hoàn khác đẩy cửa chạy vào.

Diễm Nhi kêu lên, “ Hỉ Nhi, nhanh đi bẩm báo phu nhân, nói tiểu thư đã tỉnh !” Một mặt không quên an ủi tiểu thư đang hoảng sợ quá độ.

“ Ách...à...lập tức đi!” Hỉ Nhi run sợ một chút, lập tức túm lấy vạt áo, nhanh chóng chạy đến viện của phu nhân.

Đại tiểu thư thét vài tiếng chói tai, rút cục phát hiện lúc này là giữa ban ngày, cũng không có xuất hiện đại đầu quỷ, tỉnh táo lại, đẩy hai bàn tay đang an ủi của Diễm Nhi ra, ánh mắt hoang mang, “ Ngươi là ai ?”

“ A ! Tiểu thư, người không nhớ rõ nô tỳ sao ? nô tỳ là Diễm Nhi đây !” Diễm Nhi đáng thương nhìn về phía tiểu thư.

Vừa mới nghe tin tiểu thư tỉnh lại, phu nhân liền cùng nha hoàn, lão mụ tử, đại phu chậm rãi đi đến.

“ Thất Thất ! Thất Thất ! tỉnh rồi sao ? đứa con số khổ của ta ! con rốt cục cũng tỉnh !” Phu nhân mặt đầy nước mắt, được nha hoàn đỡ đến trước giường, biểu cảm yêu thương vương tay....

một tiếng, người bị gọi là tiểu thư Thất Thất không khách khí dùng tay gạt bàn tay của phu nhân, “ người là ai ? đừng chạm vào ta.”

Phu nhân nước mắt loang lổ, vẻ mặt lập tức run sợ, liền khóc lớn lên, “ đứa con tội nghiệp của ta, ngay cả mẫu thân cũng không thể nhận ra, ô ô, mạng của ta tại sao lại khổ như vậy chứ !”

Đại tiểu thư ngồi trên giường, tóc tai bù xù, khóe miệng không tự giác run rẩy một chút, tiếng khóc thật là khủng khiếp a !

“ Uy, người đừng khóc, ta thật sự không biết ngươi, ta không phải gọi là Thất Thất, ta gọi là....” Thanh âm của Đại tiểu thư bỗng dừng lại, đúng rồi, nàng gọi là gì đây ? Nhìn quanh bốn phía đều là xa lạ, trong ánh mắt mọi người nhìn nàng đều là thương hại, cũng có khinh bạc, cũng có tính kế...chính là tất cả đều không có cảm giác quen thuộc.

Trong khi đại tiểu thư còn đang sững sờ, đại phu đã đi đến bắt mạch, ra sức vì Thất Thất bắt mạch. Cuối cùng sờ sờ ham râu, xoay người nhìn phu nhân nói : “Phu nhân, tiểu thư đã không còn nguy hiểm, chỉ cần an tâm điều dưỡng hơn một tháng sẽ hoàn toàn bình phục.”

“ Nhưng nàng không biết ta ! ô ô !” Phu nhân vẫn cúi đầu gạt lệ.

“ Phu nhân, trước đây tiểu thư là si nhi , lần này lại trượt chân rơi xuống nước, đã bị kinh hách, cứu tử nhất sinh, sau khi tỉnh lại bị quên mọi chuyện cũng là bình thường, phu nhân không cần lo lắng quá mức, tiểu thư chỉ cần an tâm điều dưỡng, qua một thời gian, thì sẽ khôi phục.”

Phu nhân ngừng khóc, đau thương thở dài, “ Khôi phục ? A, lời này ta đã nghe hơn mười năm, si nhi ! vẫn là si nhi ! bây giờ ngay cả mẹ ruột cũng không biết ! ô ô !”

Dứt lời nước mắt lại muốn rơi, bên cạnh một lão cụ tuổi chừng bốn mươi bước đến khuyên nhủ, “Phu nhân không nên quá thương tâm, bất luận như thế nào, đại tiểu thư xem như đã giữ được tính mạng, tục ngữ nói đại nạn không chết tất sẽ có hạnh phúc cuối đời, phu nhân cũng không nên sầu lo quá mức !”

Bên này, đại tiểu thư ngồi yên trên giường, sau khi nghe được lời của đại phu, đầu óc mờ mịt, vuốt vuốt tóc, đôi mắt nhỏ hoang mang, chẳng lẽ ta thật sự kêu là Thất Thất ? Tuy rằng những người khác có biểu tình không giống nhau, nhưng biểu tình của vị phu nhân đang khóc như lê hoa mang vũ kia thật sự không giống như đang giả, nàng chẳng lẽ thật sự là nương của mình ? Si nhi ! Si nhi ý tứ không phải là ngu ngốc sao ? Bỗng dưng, Thất Thất mở to mắt nhìn đại phu đang chuẩn bị viết phương thuốc, ta trừng trừng trừng chết lão nhân ! dám mắng ta là ngu ngốc!

“ Ta cảm thấy tiểu thư sau khi tỉnh lại có chút kỳ quái nha !”

“ Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy, tiểu thư trước kia tuy rằng si nhi, hơi ngốc một chút nhưng rất là nhu thuận, im lặng, người xem, hiện tại dường như tính tình hoàn toàn thay đổi, nàng hôm qua khi ăn cơm ước chừng bằng sức ăn của ba người chúng ta ! thực đáng sợ !” Tiểu nha hoàn vừa nói vừa vỗ ngực.

“ Việc đó tính cái gì, ta nhớ rõ trước khi gặp chuyện không may, tiểu thư không bao giờ dám nhìn thẳng người khác, luôn luôn cúi đầu xấu hổ, nhưng hiện tại....cặp mắt nhỏ xinh đẹp của tiểu thư làm cho ta cảm thấy sợ hãi !” Hỉ Nhi nói.

“ Tiểu thư không phải đã khôi phục bình thường chứ?” Tiểu nha hoàn có chút hoài nghi.

“ Làm sao có khả năng đó ? nàng hiện tại ngay cả mình là ai cũng không nhớ, trước kia tuy rằng si ngốc nhưng cũng nhớ người hầu hạ bên mình là ai a ?”

“ Chắc sẽ không vì nơi này quá kinh hách mà điên rồi chứ ?” tiểu nha hoàn chỉ chỉ đầu.

“ Nói vậy, không sợ bị vả miệng phải không ?” Bỗng dưng một thanh âm lạnh vang lên, làm hai nha đầu đứng ở cửa sợ tới mức lập tức cầm miệng.

Hỉ Nhi khiếp vía thốt lên : “ Diễm Nhi tử, chúng ta biết lỗi rồi.”

Diễm Nhi cả giận nói, “ biết sai rồi còn không mau cút đi.”

“ Dạ.” Hỉ Nhi thân mình thu một chút, liền lùi kéo tiểu nha đầu khác đang bị dọa cho ngây ngốc nhanh chóng chạy đi.

Diễm Nhi nhíu mày, nhìn bóng dáng hai tiểu nha hoàn biến mất, mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Bên trong phòng, Thất Thất lẳng lặng nằm trên giường ngủ say, Diễm Nhi mang chén thuốc trên tay để lên trên bàn, đi đến đầu giường, nhẹ nhàng đánh thức nàng dậy.

“ Tiểu thư, tỉnh dậy đi, tới giờ uống thuốc rồi.”

Thất Thất chậm rãi mở mắt, dưới sự hầu hạ của Diễm Nhi, tay bịt mũi vẻ mặt đau khổ uống hết chén thuốc. Diễm Nhi lại cẩn thận hầu hạ nàng ngủ, đem chăn đắp cẩn thận. lúc này mới bước nhẹ rời khỏi phòng.

Thất Thất nghe được tiếng đóng cửa, bỗng dưng mở to đôi mắt sáng, làm gì có vẻ buồn ngủ. nhanh chóng ngồi dậy, không cam lòng miệng nói thầm, “ ta mà điên sao, ta thấy các người mới là điên!” Nàng căn bản là không có ngủ, tự nhiên nghe rõ được tất cả những lời đối thoại của hai tiểu nha hoàn đứng trước cửa.

Từ sau ngày nàng tỉnh lại, Diễm Nhi thỉnh thoảng lại ở bên tai nàng nói một ít chuyện trước kia, cũng xem như đối với nơi này có chút hiểu biết. Nàng là đại tiểu thư của Hạ phủ, phía trên còn có vài vị ca ca, nhưng chỉ có một người là cùng mẹ, trước mắt đã ra khỏi nhà làm việc, còn chưa có trở về. Hình như là một đứa con rất được lão gia thưởng thức, vị mẫu thân của nàng – người vì nàng khóc như lê hoa mang vũ nghe nói rất được lão gia sủng ái, tuy rằng sinh ra nàng là một cái si nhi.

Chẳng lẽ nàng trước kia là si nhi sao ? Thất Thất thu thu mái tóc thật dài của mình, mày nhăn lại, nàng thật sự ngốc sao ? Thất Thất ngồi trên giường ngây ngốc nửa ngày, ôm đầu, cố gắng nhớ tới chuyện trước kia, lại phát hiện trong đầu trống rỗng, cơ bản việc gì cũng không thể nghĩ ra !

Cuối cùng, nàng thở dài, “ không nghĩ được thì không cần nghĩ nữa !”

Xuống giường, ngồi xuống trước gương trang điểm, nhìn nữ tử trong gương—nàng giật mình, đây là nàng sao ? Đôi mắt nhỏ, cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt cũng nhỏ nhắn tựa như quả cà không nảy nở ! A a a, bộ dáng này cùng với dáng vẻ như tiên của người mẫu thân khóc suốt mấy hôm kia dường như cơ bản không giống a ! Các nàng thật là mẹ con sao ? Thất Thất hoài nghi. Nhìn vào gương, nhìn phải, nhìn trái, chiếu trái, chiếu phải, tề mi lộng nhẵn, khuôn mặt này cũng....nhìn một cái cũng thật quá khó khăn đi! Thất Thất chán nản thở dài, đột nhiên, nàng ngửa mặt lên trời kêu to : “ A ! ta tại sao lại có bộ dạng khó coi như vậy chứ !” Thanh âm thê lương, kinh thiên động địa, khiếp sợ quỷ thần.

Điên rồi ! Từ sau đó, bọn hạ nhân trong Hạ phủ nhất trí cho là như vậy.

4. Chương 4

“ Thất Thất, ở đây sao ?”

Thất Thất từ bên trong lương đình ló ra, “ nương, con ở trong này !” chỉ thấy một đội ngũ khổng lồ hướng lương đình đi lại, Thất Thất cũng đã tập thành thói quen, mỗi khi nương xuất hiện, phía sau đều kéo theo một đông người.

“ Thất Thất, tại sao lại chạy loạn như vậy ?” Phu nhân nhẹ nhàng chất vấn, “ Diễm Nhi cũng không quản được con, nếu không phải con chạy loạn, lần trước cũng không rơi vào trong hồ...”

“ Phu nhân !” Nha hoàn bên người phu nhân nhẹ nhàng kêu một tiếng, đánh gãy lời thao thao bất tuyệt của vị phu nhân sắp khóc.

“ A, nhìn xem, ta lại đã quên...đến đây, Thất Thất, ta đã phái một người đến đây, về sau nàng sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của con.” Nói xong, lão mục phía sau vung tay, một người đi lên.

“ Phu nhân, tiểu thư !” Người vừa đến nhẹ nhàng thi lễ.

Phu nhân nhẹ nhàng “ ân” một tiếng, nói : “ Dục Chi, nàng chính là chủ tử về sau mà người cần hầu hạ, cố gắng cho tốt, hiểu chưa ?”

Thân hình Dục Chi nhẹ nhàng phúc một cái nói : “Phu nhân yên tâm, Dục Chi chắc chắn bảo hộ tiểu thư an toàn, tuyệt đối không để xảy ra nửa điểm sai lầm.”

Phu nhân thấy vậy vừa lòng gật đầu, xoay người nhìn Thất Thất dạy bảo, “ Thất Thất, Dục Chi một thân võ nghệ, về sau sẽ không cần lo lắng con sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nàng ta sẽ bảo hộ con không rời một tấc.”

Thất Thất nhú mày, nhìn về phía nha hoàn có thân hình lực điền cao lớn. Bộ dáng thật là cửu mỹ, chính là....

“ Nương, lần trước con bị trượt chân xuống hồ, không phải là có người muốn hại con...hơn nữa...” Thất Thất vừa ngấm Dục Chi liếc mắt một cái “ cũng không cần tìm một người Gay đối với con bảo hộ một tấc cũng không rời đâu !”

“ Gay !” mọi người giật mình, “ có ý tứ gì ?”

“ Chính là tên nửa nam nửa nữ này đây !” Thất Thất chỉ vào Dục Chi nói.

“ Hồ nháo.” Phu nhân khinh xích một tiếng, sau đó lại thở dài đau thương, “ si nhi, si nhi ! Dục Chi, Thất Thất khi còn nhỏ đã mắc bệnh nặng, liền biến thành bộ dạng như bây giờ, tiểu thư về sau liền kính nhờ người ra sức chiếu cố ! ai nha !”

“ Dạ.” Dục Chi gật đầu.

Thấy mọi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn mình, Thất Thất trừng lớn đôi mắt nhỏ, hét lớn : “ ta mới không phải ngu ngốc ! Người này rõ ràng là nam giả nữ mà...Uy ! chẳng lẽ các người đều không nhìn ra sao ? hử là nam, nam !” Thấy mọi người đều có biểu tình không tin, Thất Thất trong lòng cười khổ, không thể nào, chẳng lẽ chính nàng thật sự không thể phân rõ được đàn ông đàn bà sao ?

Bên này nàng gấp đến độ giơ chân, bên kia cũng chỉ là tiếng thở dài không ngừng, tiểu thư thật sự là càng ngày càng ngốc, ngay cả nam nữ cũng không thể phân biệt được, si nhi a !

“ Dục Chi ! cố gắng chiếu cố tiểu thư thật tốt, có chuyện gì không hiểu có thể hỏi Diễm Nhi, ai nha!” Phu nhân thất vọng nhìn thoáng qua Thất Thất, xoay người mang theo đoàn người ly khai.

Nhìn mẫu thân mang theo đoàn người chậm rãi biến mất, chỉ còn lại cái gã gay kêu là Dục Chi đang cúi đầu đứng bên cạnh nàng, Gay ! Thất Thất run sợ một chút, nàng vì sao lại gọi hắn là gay ? Quên đi, không nghĩ nữa ! Thất Thất tức giận đến quay quai hàm, xoay người trở lại lương đình ngồi xuống, tiếp tục ngăn người.

Dục Chi cũng đi theo nàng vào lương đình, lẳng lặng đứng một bên, quả nhiên một tác cũng không rời nha.

Thất Thất không kiên nhẫn, trừng mắt liếc hắn một cái, “ Uy ! rõ ràng ngươi là nam, vì sao lại muốn giả nữ chứ !”

“ Tiểu thư, nói đùa, Dục Chi rõ ràng là thân nữ nhi a!” Dục Chi cúi đầu, lẳng lặng nói.

Hừ lạnh một tiếng, thực nghĩ nàng ngu ngốc sao. Đứng khởi đứng lên, đi đến trước mặt hắn, tay hướng ngực hắn sờ soạng....

Dục Chi buông mâu, ánh mắt phức tạp nhanh chóng thay đổi, khi tay Thất Thất chạm đến thân thể hắn, thân người hắn cứng đờ nhưng vẫn chưa di động.

A ? mềm, thực sự có ngực a ! Nàng run sợ một chút, lại cẩn thận sờ sờ, nhu nhu, nhiều điểm , chạm chạm, giống như so với nàng còn lớn hơn nha ! Ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn về phía Dục Chi—khuôn mặt rất đẹp, da thịt vô cùng mịn màng, cặp môi vi mân, lông mi hơi hơi nhắm lại, đôi mắt trong suốt sáng ngời, giờ phút này lại đang không nháy mắt nhìn đôi tay nhỏ bé của Thất Thất đang nhu nhu sờ sờ trên ngực, ánh mắt mặc dù nhìn có vẻ trầm tĩnh không gợn sóng, Thất Thất lại nhạy cảm theo gương mặt đó cảm giác được một chút quỷ dị, có một chút thâm thúy có thể làm người khác hồn xiêu phách lạc.

Khi Diễm Nhi xuất hiện bên ngoài đình nhìn thấy chính là một màn tình cảnh ái muội — hai tay Thất Thất vuốt bộ ngực Dục Chi, đầu ngẩng lên, vẻ mặt si mê nhìn Dục Chi. Nàng biến sắc, “ Tiểu thư, người....”

Thất Thất quay đầu mỉm cười, “ Diễm Nhi, ngươi đã đến rồi !” nhưng tay vẫn không rời ngực người ta, lại quay đầu nhìn Dục Chi cười cười, ánh mắt ngừng ở yết hầu của hắn nhìn nhìn vài lần, rõ ràng là có hầu kết nha, nghĩ rằng che đi thì nàng không nhìn ra sao ? hắc hắc, nàng khẽ cười hai tiếng, rốt cục buông tha người ta, lui lại phía sau hai bước, sau đó xoay người bước xuống lương đình, “ Diễm Nhi, ta đói bụng !”

“ A...di...tiểu thư, một canh giờ trước không phải người mới ăn sao ?” Hơn nữa là sức ăn bằng một ngày thường của nàng.

“ Ta đói bụng !”

“ Tốt, chúng ta đi ăn cơm.” Diễm Nhi khinh hồng nói.

Còn lại Dục Chi ngơ ngác đứng ở bên trong lương đình, nhifnt heo bóng dáng dần dần biến mất của hai người, ánh mắt thâm trầm nhưng có thể phun ra lửa, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nhu nhu chính ngực của mình, hắn lại bịlại bị tức chết hắn mà ! Đây là cái nhiệm vụ quái quỷ gì, đã giả trang thành nữ không nói, lại còn bị một cái tiểu bạch khó coi lui sờ tới a!

Bỗng dưng hắn nhớ tới thân phận hiện tại, ức chế xúc động có thể bóp chết người, phi thân đến hướng hai nàng biến mất chạy đi.

5. Chương 5

“ Cái này thật sự là do ta thêu sao ?” Thất Thất kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn chiếc hà bao được thêu tinh mỹ, “ Không phải nói ta ngu ngốc sao ? thật có thể thêu ra những vật như vậy ?” Lừa nàng sao ?

Diễm Nhi nhẹ nhàng cười, “ tiểu thư mới không phải là ngu ngốc ! Tiểu thư thêu so với nô tỳ còn khéo hơn.”

Nếu mười mấy năm chỉ học một kiểu thêu đương nhiên thêu sẽ không xấu. Dực Chi trong đầu tìm tòi tư liệu về vị tiểu thư si nhi này, bên trong đôi mắt buông xuống một tia hèn mọn.

Thất Thất hưng phấn cầm lấy kim thêu, ngẩng đầu nhìn Dực Chi cười nói : “ Dực Chi, ta cũng thêu cho người một cái.”

Dực Chi đột nhiên bị Thất Thất cười, biến thành vẻ mặt có chút hoảng hốt, vội vàng nói : “ Nô tỳ sao dám làm phiền phiền đại tiểu thư chứ.”

Thất Thất huy tay, “ Không sao a....Diễm Nhi, đem khối vải trắng đưa ta, hiện tại ta muốn thêu.”

Sau nửa canh giờ, Thất Thất vẻ mặt ngơ ngác nhìn khối vải trắng dính đầy vết máu của nàng....

“ Tiểu thư có đau không ? Thực xin lỗi, đều là Diễm Nhi không tốt ! Chúng ta không thêu hà bao nữa !” Vết mặt đau lòng, giúp Thất Thất băng bó vết thương ở ngón tay.

“ Diễm Nhi, người xác định chiếc hà bao xinh đẹp kia là do ta thêu sao ?” Thất Thất nghi hoặc hỏi.

“ Đương nhiên là tiểu thư thêu, tiểu thư không cần lo lắng, người hiện tại chỉ quên, chờ thêm vài ngày sẽ nhớ ra, tự nhiên sẽ thêu được.” Thấy tiểu thư ngón tay bị thương, Diễm Nhi đau lòng suýt chút nữa rơi lệ.

“ Ủm” Thất Thất uể oải ngồi phịch lên ghế, “ Dực Chi, chờ ta nhớ đến tài năng sẽ thêu hà bao cho người.” Uể oải, uể oải !

“ Tiểu thư, đừng lại tiếp tục tra tấn nô tỳ, nếu làm cho phu nhân biết được tay người bị thương là do làm hà bao cho Dực Chi....” Bỗng dưng cảm mềm, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Thất gần trong gang tấc, đôi mắt đen như mực đang nhìn hẩn không nháy mắt, hẩn....nói sai gì sao ? Nàng thật sự là si nhi ? Dực Chi hoài nghi !

Thất Thất vuốt vuốt tóc, xoay người nhìn Diễm Nhi nói : “ cái kia...ngoại trừ thêu ra, ta còn có thể làm được việc gì ?”

“ Việc này....” Diễm Nhi có chút run sợ, lập tức cười nói : “ Bên người tiểu thư có chúng nô tỳ hầu hạ, không cần làm việc khác a !”

Ý của nàng là ngoại trừ thêu hà bao ra, việc gì tiểu thư cũng không biết ! Vết mặt thở dài chán nản, hiện tại ngay cả hà bao cũng không thêu được, đây không phải là ngu ngốc thì là cái gì !

Diễm Nhi thấy tiểu thư buông đầu hừ một tiếng, vội vàng an ủi, kỳ quái, trước kia tiểu thư tâm tư đơn thuần, im lặng nhu thuận, cũng là si nhi, tự nhiên sẽ không biết thương tâm khổ sở, nàng chỉ cần hống một tiếng là tốt rồi, thế nhưng hiện tại lại luôn than thở a ! Nếu nói khôi phục bình thường thì lại không giống, còn nếu nói không có khôi phục thì lại cũng có điểm không đúng, tiểu thư sau khi tỉnh lại, ngôn ngữ cử chỉ, ánh mắt cũng linh động trong suốt, không giống như thái độ của si nhi trước kia.

Thất Thất trầm mặc một lát bỗng dưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diễm Nhi đáng vẻ cẩn thận cộng thêm biểu tình đau lòng, cười cười, đứng lên đi đến bên cửa sổ, thở sâu, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn hai người vô tình phát phát tay.

“ Ai nha, bọn tiểu thư thật sự không muốn học thêu đâu ! Ha ha , thêu hà bao cơ bản là tốn thời gian của ta, ta tương lai muốn làm nên một phen đại sự nghiệp.”

Thân mình Dực Chi giật một cái, suýt nữa té ngã, rốt cục hiểu được, vị tiểu thư Hạ phủ này không phải si ngốc mà là điên, điên ngốc ! Tư liệu có lắm, có lắm !

Vết mặt còn lại của Diễm Nhi là quái dị nhìn nàng, theo tiểu thư mười năm, chiếu cố tiểu thư mười năm—trước mắt là một dáng vẻ đông dặc với lý tưởng hào hùng ! nàng không hiểu sao càng nhìn lại càng cảm thấy tiểu thư thật cổ quái ?

Không chỉ Dực Chi cùng Diễm Nhi, thực tế ngay cả Thất Thất cũng cảm thấy mạo danh kỳ diệu, nhìn hai người đang trợn mắt há mồm, nàng có chút hoang mang vuốt vuốt tóc, nàng không biết vì sao chính mình lại muốn trở thành người làm nên đại sự nghiệp chứ ?

“ Cái kia....tiểu thư, người muốn làm đại sự nghiệp gì a !” Diễm Nhi thử hỏi.

“ À...ha ha !” Thất Thất nhăn tóc, ngây ngô cười hai tiếng, “ việc kia....không biết....”

Diễm Nhi lập tức đứng lên, dặn Dục Chi cẩn thận chiếu cổ tiểu thư, sau đó lao ra phòng, nàng muốn bấm báo phu nhân, lập tức đi bấm báo phu nhân, ô ô ! bệnh si của Tiểu thư giống như càng ngày càng nghiêm trọng.

Gặp bộ dáng chạy trốn chết của Diễm Nhi, Thất Thất xoay người hỏi Dục Chi : “ Bộ dáng của ta tuy rằng khó coi một chút, nhưng hẳn là không giống quỷ chứ?”

Dục Chi gật đầu.

“ Vậy sao Diễm Nhi lại giống như nhìn thấy quỷ vậy?”

Khỏe miệng Dục Chi có chút co rúm, thầm nghĩ, nếu không phải vì thân phận có hạn, hẳn cũng sẽ chạy trốn rất xa. Nhìn thấy đôi mắt nhỏ trong suốt của Thất Thất nhìn lại phía hắn, theo bản năng hắn lùi ra cửa hai bước.

Thất Thất thu hồi ánh mắt tìm kiếm, xoay người ngông nghênh ngồi vào ghế, mỉm cười, “Hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta, nói đi ! Người vì sao lại muốn giả thành nữ nhân? đến Hạ phủ là có mục đích gì ? muốn như thế nào ?”

Ánh mắt thâm trầm của Dục Chi đổi đổi, “ nô tỳ không rõ ý tứ của tiểu thư ! hơn nữa nô tỳ cũng không phải là nam giả nữ.”

Hai tay Thất Thất vuốt cằm, bĩu môi, “ người vì sao lại không thừa nhận ?” Thấy hắn còn muốn nói cái gì đó, Thất Thất vội vàng phát tay, “ quên đi, quên đi, cho dù không nói, kỳ thật ta đây cũng tò mò mà thôi....ta nhớ rõ tiểu thuyết của Kim Dung đều chỉ có nữ giả nam không có nam giả nữ a.”

“ Người nhớ rõ ? Kim Dung là ai ?”

Thất Thất oai đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, cuối cùng nói : “Ta cũng không biết....người biết không ?”

6. Chương 6

Nửa đêm, trăng sao bắt đầu kéo nhau đi ngủ, không gió xác định Thất Thất cùng Diễm Nhi ở cách vách đã ngủ say, Dục Chi thay một bộ trang phục dạ hành đẩy cửa sổ nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Bên trong Hạ phủ một nửa người đã ngủ say, hắn cẩn thận tránh đi nhóm thị vệ tuần tra, thi triển khinh công, yên lặng không một tiếng động bước vào thư phòng của Hạ lão gia.

Bên trong thư phòng ánh đèn cây mong manh, ả ả truyền ra âm thanh đối thoại, hắn nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, trầm ngâm một chút, sau đó phi thân lên mái nhà, sau khi xác định phương hướng hắn bay về hướng nam.

“ Nè, người đang làm cái gì đó ?”

Dục Chi cả kinh, quay đầu lại đã thấy Thất Thất mặc một chiếc áo đơn màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngẩng lên cười tủm tỉm nhìn hắn.

Hắn trong lòng kinh hãi, nàng khi nào thì đến bên cạnh hắn ? thế nhưng hắn một chút cũng không phát hiện, ánh mắt trùng xuống, một chút sát khí nhanh chóng bao phủ ánh mắt của hắn.

Thất Thất trì hoãn một chút cũng không nhận thấy sát khí đang tản mát ra từ người hắn, đầu chuyển hướng sang một bên, học bộ dáng của hắn, lắng nghe động tĩnh trên ô cửa giấy, thân thể hướng về phía trước, tò mò nhìn vào bên trong.

Sau đó không lâu, nàng chậm rãi quay đầu ra sức trừng lớn hết cỡ đôi mắt nhỏ, lắp bắp nói : “Ta biết ...người vì cái gì mà giả làm nữ trà trộn vào Hạ phủ...” Thanh âm chưa nói hết đã cảm thấy bên hông chợt lạnh, nhìn lại vừa thấy, ủa ? tóc nàng vì sao lại rơi xuống ?

Hắn nhìn ánh mắt của Thất Thất có một chút run sợ, nhanh chóng cầm chặt chủy thủ bên trong tay áo, tại sao lại như vậy ? trủy thủ trong tay hắn rõ ràng là đã nhanh chóng đưa đến gần cổ của nàng, muốn đoạt

mạng của nàng, nàng...đã né tránh một kích chí mạng của hắn như thế nào, chẳng lẽ về si ngốc của nàng là giả vờ, trên thực tế là một người mang tuyệt kỹ ? Mà mục đích đến Hạ phủ của mình chẳng lẽ cũng đã sớm bị nàng phát hiện ? Nghĩ đến đây, lòng hắn trầm xuống, xem ra nhiệm vụ của hắn chẳng những không thể hoàn thành, chỉ sợ tối nay có thể sống sót ra khỏi Hạ phủ cũng thật là một chuyện xa vời.

Nhưng mà, những hành động tiếp theo của Thất Thất lại làm cho hắn trở nên hoài nghi với năng lực phán đoán của chính mình.

“ Thì ra ngươi là hái hoa tặc a ! Bất quá...” Thất Thất chỉ vào bên trong cửa sổ nói : “nữ nhân kia mặc dù đang tắm rửa, nhưng hơn phân nửa thân mình của nàng đều bị bồn nước che khuất, ngươi cơ bản cái gì cũng nhìn không được mà.”

Trên trán Dục Chi gân xanh rạo rực, hít sâu một hơi, hắn thấp giọng, “ ngươi theo dõi ta?”

“ Theo dõi ?” Nàng có chút mặc danh kỳ diệu gãi gãi đầu, đột nhiên hét lớn, “ Ta rõ ràng là muốn đi tiểu, tại sao ra khỏi phòng lại đi đến nơi này chứ .” Nói xong lại nhìn quanh bốn phía, đây là vì sao a ?

Dục Chi vội vàng che miệng của nàng, một bên kề sát tai nàng thấp giọng : “ hạ thấp thanh âm một chút.” Một bên đem nàng đến chỗ mái hiên âm u, bàn tay to xoa té cần cổ của nàng, chân chờ một chút, hiện tại có nên giải quyết tánh mạng của nàng để tránh hậu hoạn sau này hay không ? Cúi đầu xuống đã nhìn thấy Thất Thất đang chớp chớp đôi mắt nhỏ, vẻ mặt vô tội cùng với tò mò đang nhìn hắn, ánh mắt kia....

Nháy mắt, tâm Dục Chi như bị cái gì hung hãn đánh vào một chút, cổ tay rút cục không sử dụng được khí lực. Trong đầu lại có hai loại âm thanh kêu gào : Thả nàng, thả nàng ! giết nàng, giết nàng !

Giết nàng, sẽ dẫm thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ), nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành, không thể giết.

Thả nàng, chẳng phải sẽ để lại hậu hoạn lớn sao....không quan hệ, nàng là si nhi, sẽ không nguy hại đến hắn.

Trong lòng Dục Chi như tiểu bạch si chỉ lo nghĩ nên xử lý như thế nào, cho nên không có phát hiện, tại sao sau khi Thất Thất phát ra tiếng nói trong phòng lại không có ai ra coi, chẳng lẽ không cảm thấy khác thường sao ?

Đương nhiên, hắn lại càng không có phát hiện ở phía trên hai người đang có một cái đầu vô cùng lớn kéo theo mái tóc thật dài quỹ dị bay lui bay tới trong không trung.

Tóm lại, Dục Chi sau khi nghĩ lại mọi chuyện phát sinh đêm đó thì thật sự hốt hoảng, giống như bị trúng tà.

Hắn mang theo Thất Thất trở lại sân của Sở Viên cư, không hề quên cảnh báo nàng không được đem chuyện xảy ra trong đêm nay kể cho người khác biết ! Nếu không sẽ không bao giờ ôm nàng bay tới bay lui trên mái hiên chơi đùa nữa.

Thất Thất đang muốn trở về phòng, lại đột nhiên xoay người giữ chặt tay hắn nói : “ Ta đã quên, ta còn muốn đi đến nhà vệ sinh.”

Dục Chi bỏ tay nàng ra, “ vậy đi thôi.”

“ Ngươi đi với ta.” Thất Thất lại giữ chặt tay hắn.

“ Ngươi biết rõ ta là....nam!”

“ Là cái gì a ?” vẻ mặt Thất Thất đơn thuần.

“ Ngươi tìm Diễm Nhi cùng đi đi.”

“ Nhưng là ngươi nói với nương sẽ luôn bảo hộ bên cạnh ta, một tắc cũng không rời mà.” Thất Thất vẻ mặt vô tội.

Dục Chi đột nhiên hoài nghi, tối nay tha cho nàng một mạng không biết là quyết định đúng hay sai ?

“ Mau đi, mau a, ta không nhịn được nữa.” Nàng một bên lôi kéo hắn đi về phía trước, một bên tiếp tục lải nhải : “ Nói cho ngươi biết, vừa đến ban đêm ta liền cảm thấy bên người có một cái đại đầu quỷ xấu xí cứ

lắc lư ở bên cạnh, thật sự dọa người ! Nhưng mà chỉ cần ta thấy người, ta sẽ không sợ....ha ha ...đến rồi ! người ở bên ngoài chờ ta, không được đi xa đâu nha!”

Dực Chi phải cố gắng hết sức mới ức chế được cơn tức giận ở trong lòng mà không đem Thất Thất đang lái nhải không ngừng một cước đá bay.

Thế nhưng hắn lại đi theo nàng, hắn thế nhưng lại mềm lòng, không để ý sự nguy hiểm khi bị bại lộ buông thả cho cái tiểu bạch si kia ! Trúng tà, trúng tà, hắn nhất định trúng tà.

Thất Thất rón rén bước qua nhuyễn tháp Diễm Nhi đang nghỉ ngơi, trèo lên giường, nằm xuống thỏa mãn thở dài, nhắm mắt lại.

Thực là đem nàng biến thành ngu ngốc mà...hắn trà trộn vào trong phủ là muốn tìm cái gì ? chẳng lẽ hắn muốn tìm cái gì trong phòng của nữ nhân kia ? bất quá, nàng tại sao vừa mới mở cửa đã đến trước mắt hắn chứ ? Thất Thất ôm chần khó hiểu suy nghĩ một hồi, quên đi, không nghĩ nữa, ngủ, ngủ.

7. Chương 7

“ Diễm Nhi, người không phải muốn tự tay làm bánh phù dung cho ta sao ? ta bây giờ muốn ăn, người nhanh đi làm đi, nhanh đi, nhanh đi !”

Thất Thất sau khi Diễm Nhi rời đi, lôi kéo Dực Chi đi vào bên hồ, tìm một nơi cây cối rậm rạp ngồi xuống, hì hì cười : “ Vẫn là nơi này mát mẻ nhất.”

Diện tích của hồ cũng không phải lớn lắm, lại nằm ngay phía tay bắc của Hạ phủ, cách nơi ở của Thất Thất một bức tường, nhưng từ sau khi nàng trượt chân rơi xuống nước, mẫu thân liền sai người xây một bức tường khóa lại.

Lần trước nàng từ cửa sổ nhìn thấy ánh sáng xanh ngọc trên mặt hồ gợn sóng, lại nhìn thấy bóng dương liễu đổ trên mặt hồ tâm thật là yêu thích vô cùng, sống chết cũng muốn Diễm Nhi mang nàng đến bên hồ, nhưng Diễm Nhi lại không đồng ý.

Nàng từng muốn dùng tảng đá đập bể ổ khóa kia, nhưng dùng hết sức người vừa mệt lại mồ hôi đầm đìa cũng không thành công. Hiện tại thật tốt, vừa không cần tìm chìa khóa, cũng không cần dùng đá đập bể, Dực Chi chỉ cần ôm nàng nhẹ nhàng liền có thể nhảy qua bức tường đi đến đây.

Nàng kiễng mũi chân, tay vịn một cành liễu, mỗi cây một tay, đi đến bên cạnh mặt hồ, ba ba, giống như một đứa nhỏ đang chơi bọt nước, Dực Chi cau mày nhắc lại chuyện quá khứ, “ người không sợ lại rơi vào trong hồ sao ?”

“ Làm sao có khả năng đó ? ta đây không có ngốc như vậy đâu.” Thất Thất liếc Dực Chi một cái, đột nhiên biến đổi ánh mắt, dùng sức vung cành liễu trong tay làm nước bắn đầy mặt, đầu và cổ, Dực Chi chặt vật lùi về phía sau vài bước, nàng có bày ra vẻ mặt đắc ý cười ha ha.

Dực Chi thật muốn dùng một cước đá bay vị tiểu thư đang cười đến ngu ngốc kia vào trong nước, lau khô mặt, hắn bình tĩnh thối lui phía sau một bóng cây ngồi xuống.

Trải qua mấy ngày ở chung, hắn rút cục cũng hiểu một chút, vị tiểu thư này tuyệt đối không phải là si nhi, cũng tuyệt đối không ngu ngốc, nàng ta có lúc thông minh lợi giáo hoạt đến lợi hại, giả ngu si để trêu đùa hạ nhân bên cạnh.

Nhưng mà...cũng tuyệt đối không là người bình thường, tinh thần tuyệt đối tuyệt đối không bình thường ! Nàng mỗi ngày vào buổi sáng đều đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu ưỡn ngực, dong dạc nói ra một phen những lời hùng hồn — làm nên một đại sự nghiệp, chỉ như vậy có thể thấy được. Hắn ban đầu còn có chút kinh hãi nhưng đến bây giờ lại cảm thấy hứng hờ với những hành động của nàng, đáng thương vẫn là nha hoàn vẫn hầu hạ nàng Diễm Nhi cô nương vẫn không thể thích ứng, mỗi khi như vậy đều chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Nhìn người đang vui chơi bên mặt hồ, cả người ướt nước Thất Thất tiểu thư, hắn cũng không tránh được lắc đầu thở dài, làm gì có đại tiểu thư nhà ai giống như nàng, đã mười lăm tuổi vẫn không để ý đến lễ nghi

mà vô tư chơi đùa . Không biết thẹn thùng gì cả. Nhìn một cái, xiêm y của nàng đều đã bị hạ thấp do chơi đùa, đường cong lưng lình lình làm cho hô hấp của hắn cứng lại ! hắn vội vàng quay đầu đi chỗ khác, âm thanh tự rửa một tiếng ! Đáng chết, hắn tại sao lại đối với tiểu bạch si, tiểu diên tử kia sinh ra hứng thú, việc này thật cũng quá...mất mặt.

“ Dục Chi, hôm qua ta đưa cho ngươi quyển sách, có phải là thứ ngươi muốn không ? Nàng lúc nàu ngưng vọc nước, quay đầu dò hỏi, “ Dục Chi, Dục Chi, Dục...” nàng cố ý kêu to.

Dục Chi chịu không nổi, quay đầu hừ lạnh nói, “không phải.”

“ Không phải sao ?” nàng gãi gãi đầu nghi hoặc, bỏ cành liễu trong tay, chạy đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thân mình Dục Chi xê dịch một chút, cau mày nói : “ Xiêm y của ngươi không chỉnh tề.”

Thất Thất cúi đầu nhìn chính mình : “ Biết mà, như vậy mới mất mẽ...bằng không ngươi cũng thử xem, thực thoải mái.” Nàng vung tay đập tới ngực hắn, lập tức cười ha ha : “ Ngươi hôm nay không nhét bông à ? trách sao ngươi lại sợ cởi thấp xiêm y, sợ bị người ta nhìn thấy có phải không ?”

Hắn tức giận đến mức đầu muốn bốc khói, chỉ vào nàng, “ ngươi có biết chữ viết như thế nào không ?”

“ Biết nha ! ngươi không biết viết sao ? vậy để ta dạy cho, ta dạy tốt lắm !” Thất Thất kéo tay hắn, trên lòng bàn tay dùng ngón tay của mình viết ra một chữ : “Ai nha, ngươi đừng động, như vậy ta viết không tốt.”

Dục Chi bị nàng chọc tức giận đến ngồi phát run, nếu không phải...nếu không phải...

“ Dục Chi ngươi nên nói rõ ràng cho ta biết, ngươi muốn tìm là cái gì vậy ? như vậy ta có thể giúp ngươi tìm kiếm nha !” Thất Thất đột nhiên ngừng đầu nhìn hắn nói, thân người khuynh về phía trước, ngửa đầu nhìn hắn, không hề lộ ra biểu tình thành khẩn.

Dục Chi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, ánh mắt thay đổi một chút , truyền vào mũi là mùi hương thanh thuần như trẻ con đặc trưng ở trên người Thất Thất , thật khác với mùi son phấn trên người hắn vì che giấu thân phận mà sử dụng.

“ Nói ngươi cũng không biết, ngươi biết chữ sao ?” Dục Chi cười lạnh : “ Ngươi vừa mới viết trên tay ta cơ bản không phải là chữ mà là hai chữ ”

“ A, ý của ngươi là nói, Dục Chi chẳng khác nào với thẹn đúng hay không ?” Thất Thất khiêm tốn thỉnh giáo.

Dục Chi phẫn nộ, bắt đầu cảm thấy tổn hơi thừa lời, nhất là nhìn thấy đôi mắt nhỏ trong suốt mang theo ánh mắt trêu tức lại càng thêm phẫn nộ. Dùng tay đẩy khuôn mặt của nàng ra, phi thân nhảy lên trên một cành cây. Không thể trêu vào, hắn trốn, hắn trốn cũng không được sao ?

“ Dục Chi, ngươi xuống dưới được không ? Thất Thất ngửa đầu, híp đôi mắt nhỏ, nhìn lên ngọn cây trong chốc lát, bấu môi, rất cao, nàng tốt nhất không nên lên đó.

Dục Chi làm như không nghe, ôm cánh tay trước ngực, ngồi trên chạc cây, nhìn Thất Thất đứng dưới gốc, vẻ mặt cô đơn, tâm tình cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nàng lại kêu hai tiếng, đã thấy Dục Chi nhắm hai mắt lại. Ánh mắt tối sầm, tỏa ra một tia mát mát, thờ dãi, nàng chậm rãi đi đến bên hồ, vậy thì chơi một mình cũng tốt. Không quan hệ, không quan hệ.

Không lâu sau, hắn đang chớp mắt trên cành cây nghe được tiếng cười thanh thúy phi thường dễ nghe của Thất Thất.

Hắn mở mắt ra, theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy Thất Thất cầm trong tay một nhánh liễu, dọc theo bên bờ, một bên vọc bọt nước, một bên chạy cười duyên, hắn mặc dù cách mặt hồ hơi xa một chút, nhưng với người luyện võ ánh mắt tự nhiên sẽ tinh tường hơn người thường, ần ần có thể nhìn thấy được cá chép vàng đang bơi qua lại ở trong hồ.

Khóe miệng Dục Chi không khỏi hơi hơi giơ lên, trong mắt ẩn chứa một loại tình cảm vui mừng mà chính hắn cũng chưa từng nhận thấy, cười thán một tiếng, nha đầu diên !

Sự tình phát triển đến như vậy chính hắn cũng bất ngờ, sau đêm Thất Thất nhìn thấy hắn rình lén trong Hạ phủ, không phải hắn không nghĩ đến việc giết người diệt khẩu, chính là mọi chuyện lại quỷ dị khiến hắn không thể ra tay, sau buổi tối đó, hắn cũng từng đối với Thất Thất ra tay đoạt mệnh, nhưng không có thành công, sau hắn lại suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn, Thất Thất mặc dù làm việc quái dị, nhưng cũng không phải như người ta nói là si ngốc, vạn nhất để lộ hành tung của hắn, không nói đến nhiệm vụ của chính mình không thể hoàn thành mà ngay cả sinh mạng của hắn cũng đều nguy hiểm.

Bởi vậy, ngày thứ hai, hắn lại vụng trộm muốn ám sát, không thể nói hắn ti bỉ ra tay độc ác nhưng đó chính là phép tắc sinh tồn của giang hồ mà thôi. Nhưng mà...chuyện quái dị lại xảy ra, hắn vẫn là không thành công, không chỉ như thế còn suýt nữa làm bị thương chính mình. Thật sự là gặp quỷ !

Bất quá, lần này hắn có thể xác nhận, Thất Thất tuyệt đối không phải là cao thủ có võ công thâm tàng bất lộ, ngoại trừ bên ngoài ham chạy chơi lại ham ăn ham ngủ, nhìn không ra nàng có thể làm được việc gì khác.

Chuyện phát sinh trên người Thất Thất, mặc dù có chút không hợp với lẽ thường, nhưng người trong phủ vẫn nhận định nàng là si nhi, tự nhiên những lời nàng nói cũng không có ai tin tưởng, hơn nữa trên người nàng càng lúc càng rõ những đặc thù của người điên, nghe nói do sau lần rơi xuống hồ mới có. Dực Chi tạm thời đánh mất ý niệm giết nàng ở trong đầu.

Thấy nàng đối với hắn tò mò, liền mang truy hồi, liền đơn giản nói với nàng bản thân đang tìm một sự kiện quan trọng nó được giấu trong một cuốn sách, không nghĩ nàng sau khi nghe được, lại hưng phấn vô cùng! cũng không hỏi rõ chân tướng, không để ý hậu quả, cũng không phân biệt đúng sai, ồn ào nói sẽ hỗ trợ.

Hắn bị nhiệt tâm cùng hành động hỗ trợ vĩ đại của nàng làm cho ngẩn ngơ, nếu đã phán đoán nàng không phải si ngốc thì cũng chỉ còn lại một loại khả năng, nàng là kẻ điên, nhất định là người điên !

Vì thế cũng không cần hắn thúc giục, Thất Thất liền chạy đến thư viện nơi đêm đó hắn lén rình tìm sách, trong viện là phòng ở của một thế tử khác của Hạ lão gia, hạ nhân gọi là tam phu nhân.

Người trong phủ đều biết Thất Thất là si ngốc, hơn nữa trên mặt luôn là một bộ tươi cười ngu ngốc, tam phu nhân cũng không đề phòng nàng, nàng nói muốn đến mượn sách để đọc, cũng mặc kệ nàng, một ngày nàng đem đi mấy bản, mấy ngày lại đến một lần, nàng đã đem một nửa sách trong phòng của Tam phu nhân mượn đi rồi trả lại nhưng vẫn không tìm được thứ mà hắn muốn tìm.

Hắn nhíu mày thở dài, có lẽ không ở nơi của tam phu nhân chăng ? Nhưng trong Hạ phủ cũng chỉ có phòng của Tam phu nhân là có phòng sách a ! cũng là nơi đáng hoài nghi nhất, nếu muốn che giấu cái gì đương nhiên sẽ đem để ở nơi an toàn nhất. Kỳ hạn nhanh chóng sẽ đến, đến lúc đó hắn không kiếm ra vật kia, ai nha ! Dực Chi ủ rũ, không biết sự phụ có thể hay không gia hạn thêm vài ngày.

Sờ sờ lại mặt mình, lại ai oán thở dài. Hắn tuy rằng bộ dáng rất được, nhưng không muốn mỗi ngày đều mặc nữ trang trói chân trói tay này đâu, tuy rằng tiểu bạch si kia luôn nhìn gương mặt hắn ngẩn người cùng với chảy nước miếng.

Dực Chi nằm lười trên ngọn cây, nhắm mắt trầm tư, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, cộng thêm một tiếng bùm rơi xuống nước, hắn trợn mắt vừa nhìn thấy Thất Thất rơi vào tổng hồ, làm bọt nước bắn cao lên vài thước. Chết tiệt ! còn nói nàng không ngu ngốc đâu, không ngu ngốc tại sao lại rơi vào trong nước ?

“ Cứu mạng, cứu mạng a!” hai tay Thất Thất quơ loạn trong nước.

Hắn nhanh chóng nhảy đến bên hồ, trong nháy mắt cởi bỏ ngoại sam, đang muốn nhảy vào trong hồ, đã thấy cái đầu ướt sũng của Thất Thất ló lên khỏi mặt nước.

“ Cứu mạng...ủa, không có chìm ! ta thì ra là biết bơi a !”

Hai tay hai chân ở trong nước thân thân, đá đá, “ ta thật sự biết bơi nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh dị, ngẩng đầu lên thấy Dực Chi đang mặc ngoại thường, húng phần kêu lên : “ Dực Chi, Dực Chi ! ta sẽ bơi, mau nhìn ! mau nhìn ! ta sẽ bơi đó, người xem ta bơi được không ?”

Trong lòng Dục Chi nhẹ nhàng thở ra, giải thích cho tâm lý lo lắng là nếu nàng bất hạnh bị chết đuối dưới sông, thì bản thân hẳn ở trong Hạ phủ chờ đợi càng khó hoàn thành nhiệm vụ. Ngồi xổm bên hồ, hẳn vươn tay, “ đi lên.”

Thất Thất cười hì hì bơi qua, vươn tay nắm lấy tay hẳn, ánh mắt trong chốc lát thay đổi một chút, bỗng đứng, dùng hết khí lực kéo về phía sau, muốn dụ dỗ hẳn xuống nước.

Tuy rằng việc đột nhiên xảy ra, nhưng Dục Chi dù sao cũng là người học võ, một chút khí lực của Thất Thất sao có thể làm khó hẳn, cánh tay vận công một chút, chỉ nghe Thất Thất quát to một tiếng, buông lỏng tay ra, chính nàng ngã vào trong nước. Đợi đến lúc nàng từ trong nước ngoi lên, cánh tay đã sưng đỏ, đau đến oa oa khóc, cáo trạng kẻ gây ra tội ác bên cạnh : “Dục Chi đáng chết, Dục Chi đáng ghét.” Một bên không quên trả thù, đem nước hắt lên người Dục Chi.

Khuôn mặt Dục Chi trầm xuống, lui ra phía sau mấy bước, cắn răng, hẳn thật sự là chịu đủ với tiểu diên tử này ! cuối cùng quay người rời đi.

Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó dạy ! những lời này thật sự là...quá đúng.

Thất Thất nhìn bóng dáng hẳn biến mất, có chút mất mát, cắn cắn môi, gục đầu xuống, sau đó nhìn thấy mấy chú cá vàng trong nước, chậm rãi lại vui vẻ nở nụ cười.

Dục Chi đương nhiên không phải thật sự rời đi, hẳn chỉ là đi xa một chút, trốn sau một gốc cây mà thôi, muốn nhắm mắt làm ngơ ! Chính là tiếng cười thanh thúy như chuông bạc của Thất Thất cứ nhạ nhạ bên tai hẳn, khiến hẳn không tự chủ quay đầu lại, nháy mắt hẳn giật mình....

Ánh nắng ngày hè chiếu xuống mặt hồ lăn tăn gợn sóng, một thân hình hồng nhạt bơi trong nước tỏa ra ánh sáng vàng nhạt của cánh hoa, ở nhiều điểm bọt nước dưới ánh sáng mặt trời cực kỳ giống những viên trân châu sắc sỡ sắc màu thật chói mắt. Kìa cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, khuôn mặt trẻ con của Thất Thất nói bình thường cũng không phải bình thường, giờ phút này lại hé ra lúm đồng tiền vui vẻ, thật giống một chú cá vàng đang bơi trong nước ! Khóe mắt, lông mày không điểm nào không toát ra vẻ đẹp, không điểm nào không toát ra tia mị hoặc, trong nháy mắt hình ảnh này thật sự là tao nhã, thật sự là đẹp đến chói mắt....

Sau hồi lâu hẳn mới hoàn hồn, thân mình lại lén lút trốn về sau gốc cây, bên trong đôi mắt sáng nháy lên một chút thần thái khác thường, vẻ mặt khê biến, mày cũng nhíu lại, không ai có thể biết giờ phút này hẳn đang suy nghĩ cái gì!

“ A ! Cứu mạng với !” Trong hồ đột nhiên lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Thất Thất.

Hẳn nhíu nhíu mày, nha đầu diên này lại đang đùa cái gì ?

Thanh âm lại truyền đến, non nớt, thanh thúy khác với ngày thường, bên trong lại có chút hỗn loạn thô lương, “ Cứu mạng ! cứu ta...Dục Chi....cánh...cứu mạng...cứu...”

Không đúng, Dục Chi trong lòng căng thẳng, xoay người nhảy ra, chạy đến bên hồ, khi đến bên bờ đã không thấy bóng dáng của Thất Thất, bên trên mặt hồ chỉ còn lại những gợn sóng, hẳn không chút suy nghĩ, kích động nhảy vào trong hồ....

Trong nước, Thất Thất nghẹn khí, muốn cởi bỏ đám bèo quấn quanh chân, không biết vì sao càng cởi càng chặt, Thất Thất liền càng lúc càng lo lắng, càng lo sợ lại càng không thoát ra được, ngực cảm thấy đau, không thể cử động. Trời ạ, nàng rất sợ, ai tới cứu nàng ! Đám bèo đáng giận, vì sao không tháo ra được chứ....tại sao bèo lại có màu đen chứ ! là nàng hoa mắt sao....Thất Thất dùng hai tay ra sức gạt gạt ! nàng muốn bơi lên, nàng không muốn chết ở chỗ này đau ! Nàng có thể nhìn thấy ánh mặt trời phía trên mặt nước, vì sao tay chân lại không có khí lực ? nàng muốn bơi lên, nàng không muốn chết....Thất Thất bắt đầu cảm thấy đầu óc mơ hồ....

Bỗng dưng, một thân ảnh màu trắng hướng tới phía nàng bơi nhanh đến, môi nháy mắt bị hôn lên, không khí cứu mạng cũng truyền đến trong miệng Thất Thất. Thần trí nàng thanh tỉnh một chút, phân biệt người đang miệng đối miệng truyền hơi thở cho nàng là Dục Chi ! Ánh mắt Thất Thất bỗng dưng trừng lớn.

Lông mi Dục Chi thật dài, ở trong nước nhẹ nhẹ rõ ràng, bên trong đôi mắt thâm thúy toát ra một thần sắc phức tạp mà nàng không thể hiểu được.

Hắn tạo thế, Thắt Thắt chớp mắt, lập tức môi Dục Chi rời khỏi môi nàng, nàng vội vàng đóng chặt hơi thở, Dục Chi bơi xuống phía chân nàng, cởi bỏ đám bèo, thoát khỏi trời buộc, Dục Chi ôm thân mình yếu đuối vô lực của nàng nhanh chóng bơi lên mặt nước....

Đám bèo màu xanh ở đáy hồ, theo làn nước lưu động, lằng lằng đuổi thân, đông đưa, bỗng dưng đám bèo xanh mượt lại hiện thành một loạt màu đen, như là những sợi tơ mềm, đưa qua đưa lại trong nước...

Thắt Thắt nổi lên mặt nước, từng ngum từng ngum hô hấp, hai má trắng bệch, môi cũng xanh tím ngắt, thân mình cũng phát run, Dục Chi nhìn ánh mắt hoảng sợ của nàng, không khỏi cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng đem thân mình kiêu tiểu mềm mại ôm vào trong lòng, “ đừng sợ, không có việc gì !”

Thắt Thắt “ Oa” một tiếng, liền khóc lớn ra, lần này thật sự dọa chết nàng.

“ Ngoan, không khóc ! không khóc !” Dục Chi một bên ôn nhu dỗ nàng, một bên ôm nàng bơi tới bên bờ.

Thắt Thắt tiếp tục khóc, “ Ta rất sợ, ta nghĩ đến sẽ bị chết đuối ! Ô ô ô, rất dọa người,, người vì sao lại tới muộn như vậy, nếu ta bị chết đuối, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người ! nương của ta cũng sẽ không bỏ qua cho người....” Xem ra bản tính khó sửa.

“” Nàng lại đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao ?

Dục Chi không nói gì, muốn đem nước đọng trên khuôn mặt của nàng lau đi, nhưng nhìn vẻ amwtj hề hề đáng thương, nước mắt ràn rụa lại luyến tiếc. Cuối cùng khẽ cắn môi, đem nàng lên bờ.

Quần áo của hai người đều xóc xếch, tuy rằng là nắng mùa hè, nóng cháy nhưng Thắt Thắt đã bị kinh hách, nên ngược lại cảm thấy rất lạnh.

Hai tay nàng ôm chặt chính mình, toàn thân run run, “Chỉ trách người, do người tránh xa ta, nếu không ta cũng không xảy ra chuyện ! rất lạnh nha...ta muốn sinh bệnh, cũng là do người làm hại thôi...A ? giống như có người đến, không phải sân này bị che sao ...Dục Chi, mau mau mang ta tránh đi ! ta như vậy không thể bị người khác thấy, nếu không liền thảm !” Thắt Thắt chuyển biến nhanh chóng, lập tức đã quên khóc.

Dục Chi trừng mắt liếc nàng một cái, việc này còn dám nói sao ? bộ dáng hẩn chặt vật như vậy cũng không thể để người khác nhìn thấy, hẩn ôm ngang nàng, phi thân lên cây.

Người đi đến là hai nha đầu ở trong phủ, vừa đi vừa khe khẽ nói nhỏ, cũng không chú ý đến cỏ xung quanh vì sao lại ướt đầm. Sau khi người ngoài đi xa, Dục Chi cúi đầu đã nhifnt hấy Thắt Thắt đang chính trực nhìn chăm chăm bờ môi của hắn, vẻ mặt hoảng hốt.

Hắn bỗng dưng liên tưởng đến cảnh truyền khí trong nước, trên mặt cảm thấy như lửa nóng, không khỏi tức giận nói : “ Ngốc nghếch, nhìn cái gì ?”

“ A...” Thắt Thắt biểu tình khờ dại, lập tức nhìn hai má đỏ ửng của Dục Chi, nàng lập tức nhắm mắt trương miệng, hai má tái nhợt chậm rãi nhiễm một tầng đỏ ửng, đôi mắt nhỏ chớp chớp, sau đó khanh khách nở nụ cười.

“ Dục Chi à , người là đang thẹn thùng, ha ha !”

Thấy nàng cười, hẩn thẹn quá hóa giận, mặt từ hồng biến sang tím, “ người....người...”

“ Ta cái gì a...ha ha, Dục Chi thật là xinh đẹp...khụ, khụ...nguy rồi, ta sinh bệnh, đây là trách nhiệm của người ! Nếu không phải...”

“ Người cảm miệng !” Hẩn hét lớn một tiếng.

“” Thắt Thắt bĩu môi, rút cục không dám nói nữa, làm một tuần kiệt biết thức thời.

Dục Chi ôm nàng, thi triển khinh công yên lặng không một tiếng động đi vào phòng, một bên thúc giục nàng thay quần áo, một bên vội vàng giúp nàng chuân rbij nước ấm để tắm rửa, ngay cả y phục của mình đnag ẩm ướt cũng không kịp thay, rõ ràng đã vận công đem hong khô. Thật là vất vả hầu hạ vị đại tiểu thư

không biết thẹn thùng này, thay nàng đem y phục bị ẩm ướt giặt sạch, lại chuẩn bị nước ấm, nhưng cho dù làm gì...ngày thứ hai, nàng vẫn như cũ bị nhiễm thương hàn.

8. Chương 8

Nàng ốm yếu nằm trên giường, hai má đỏ bừng, kêu gào cả người đau nhức nhưng vẫn không quên gắt gao giữ chặt tay của Dục Chi, ai tới thăm cũng không buông ra. Diễm Nhi nấu thuốc xong, bưng đến cũng phải để Dục Chi tự tay dứt mới được nếu không nàng sẽ giở ra tính trẻ con mà cự tuyệt uống.

Phu nhân tò mò hỏi một câu : “ Vì sao lại thân thiết với Dục Chi như vậy, không phải ban đầu còn không muốn nàng ta hầu hạ con sao ?”

Thất Thất suy yếu, hùng hồn nói lý lẽ : “Bởi vì bộ dạng của hắn rất được.”

Phu nhân trợn mắt há mồm, ánh mắt âm thầm đánh giá Dục Chi, theo bản năng so đo giữa hai người ai xinh đẹp hơn.

Diễm Nhi đứng một bên nghe xong, còn thương tâm rơi nước mắt, ô ô, tiểu thư trước kia theo nàng nhất, nay lại chỉ vì Dục Chi xinh đẹp mà thay lòng đổi dạ, ô ô !

Mọi chuyện đối với Dục Chi lại không hay ho gì, muốn bỏ nàng ra thì lại bị bàn tay nhỏ của nàng nhanh nắm chặt ! sự ôn nhu, mềm mại khác hẳn với sự thô ráp của hắn, đương nhiên trong tâm tư của hắn có chút luyến tiếc không rời.

Hạ phu nhân vì muốn để cho Thất Thất yên tĩnh nghỉ ngơi bởi vậy đều để cho nha hoàn cùng với mụ tử đứng ngoài.

Phu nhân ngồi ở đầu giường, bỗng nở một nụ cười nói : “ Thất Thất, nương đã định cho con một nơi gửi thân, bất tự cũng đã xem qua, thật sự là rất hợp nhau...”

Đau đầu đau ! Thất Thất nhíu mày, Dục Chi vì sao lại đột nhiên nắm tay mạnh vậy chứ ? tay nàng đau quá. Hắn làm cho nàng đau, nàng cũng muốn làm cho hắn đau !, nàng nhéo! nàng nhéo nhéo nhéo !

“ Người kia là Lý công tử ở thành Nam, một năm trước ở trong yến tiệc của lão gia nương đã gặp qua một lần, bộ dạng rất tốt ! tính tình cũng rất tốt, đại ca người cùng hắn là quen biết, công việc kinh doanh bên Lý gia cũng rất ngưỡng mộ Hạ gia chúng ta ! Nhất định sẽ không để con chịu ủy khuất....Thất Thất con sao lại nhăn mặt nhíu mày ? Thân mình cảm thấy khó chịu sao ?”

Thất Thất không dám nói, nàng cùng Dục Chi đang đấu tay với nhau, nên chỉ lắc lắc đầu, nhe răng trợn mắt nói : “ Nương, con không sao ?”

Hạ phu nhân tiếp tục nói : “ Việc hôn nhân này, đại ca con cũng đã thay con nghĩ không ít ! Người của Lý gia biết con đầu óc không phải tốt lắm, nhưng cũng không ghét bỏ gì ! Thất Thất à ! con phải thật lòng mà cảm ơn đại ca con thật nhiều đó...để xem lúc đó, ai còn dám nói huyền thuyên, nói không thể gả ra ngoài ! Hừ ! Nương càng muốn đem chuyện hôn nhân của con làm thật lớn, thật linh đình...kia ! Thất Thất, con vì sao lại trờng nương chứ ?”

“ Không...không có !” Thất Thất cầm lấy một ngón tay của Dục Chi ! nàng thật muốn bẻ gãy hết cái ngón tay của hắn.

“ Chờ con hết bệnh rồi, Lý gia sẽ đến xin lễ cũng tốt lắm...”

“ A ! Đau quá !” Thất Thất đột nhiên quát to một tiếng.

Hạ phu nhân cả kinh, dừng lại câu chuyện, “ Thất Thất vì sao đau ? đau chỗ nào vậy ...Diễm Nhi nhanh đi gọi đại phu !”

“ Nương, không cần đâu, con không sao ! con không đau ! con chỉ kêu loạn thôi !”

“ Thật sự không đau ?” Nhìn thấy Thất Thất ra sức lắc đầu, phu nhân chỉ biết thở dài : “ đứa nhỏ này ! Ai nha, quên đi, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, nương quay về trước !”

Thất Thất cắn miệng gật đầu, Phu nhân đi rồi, Diễm Nhi cũng có công việc trong bếp nên cũng lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn hai người, Thất Thất nhanh chóng rút bàn tay bị thủng hồng, vừa xoa vừa chu cái miệng nhỏ thối, “ Hô hô ! đau chết được ! Dực Chi người thật ác !”

“ Ta ác !” Dực Chi ủy khuất kêu to, “ người nhìn bàn tay ta đi !” Hắn vươn bàn tay toàn dấu ngắt xanh tím, vết thương xem chừng còn nặng hơn so với Thất Thất.

Thất Thất nhìn thoáng qua, không hé răng.

Dực Chi đột nhiên lãnh trào nói : “ Thực nhìn không ra, người còn có người muốn.”

“ Muốn cái gì ?” Thất Thất không hề nắm Dực Chi, đem bàn tay giấu vào trong chăn.

“ Lý công tử ở thành Nam nha ! bộ dáng tốt, tính tình cũng rất tốt !” Dực Chi học theo ngữ khí của Hạ phu nhân mà nói. Không nghĩ khi ngẩng đầu lên lại thấy tiểu bạch si đang nhìn hắn ngây người. Hắn phần nộ, quay đầu đi chỗ khác, trong lòng lại không hiểu sao lại có một chút ngọt ngào len lút.

Qua hồi lâu, mới nghe Thất Thất nói : “ Sẽ không thành thân, ta còn nhỏ như vậy mà !”

“ Người còn nhỏ ?” Dực Chi kêu lên, “ Người đã mười lăm tuổi, đã đến tuổi cập kê !” Hơn nữa chỗ nào trên cơ thể cũng đã phát triển rất đúng, hắn đã tự tay ôm qua rồi.

“ Ta biết ta mười lăm tuổi chứ ! Diễm Nhi có nói cho ta biết, nhưng mười lăm tuổi vẫn là một đứa nhỏ thôi ! Đứa nhỏ vì sao lại phải thành thân ?” Thất Thất nhíu nhíu mày, “ Dực Chi, vậy người có thành thân không?”

“ Không có !”

“ A ! Vậy người chưa được mười lăm tuổi....người nên gọi ta là tỷ tỷ !”

Mũi của Dực Chi suýt nữa vì tức mà bốc lửa, “ Ta là nam ! Nam! Đương nhiên sẽ không thành thân sớm như vậy !”

Đôi mắt Thất Thất chợt vụt sáng, mang theo một chút tinh quang giả dối, nhếch miệng cười nói : “ Dực Chi, người rút cục thừa nhận người là nam ! Ha ha...kia ! đỉnh đầu của người hình như đang bốc hơi nước kìa !”

Hô hấp, lại hô hấp ! Bình tĩnh, hắn muốn bình tĩnh ! Một hồi lâu, mới buông bàn tay đang nắm chặt ra.

“ Dực Chi đệ đệ, người....”

“ Không được kêu ta là đệ đệ !” Hắn hét lớn.

“ A, biết rồi !” Thất Thất cười một chút, “ Người hiện tại là nam giả nữ, ta đây nên gọi người là muội muội ! Dực Chi muội muội....”

“ Không được kêu ta là muội muội !” Dực Chi muốn phát cuồng, bị Thất Thất chọc giận đến nổi mất bình tĩnh, “ Ta mười bảy, mười bảy tuổi !” Hắn rống to bên tai nàng.

Thất Thất nhu nhu lỗ tai bị làm cho ong ong, bĩu môi nói : “ Nói sớm một chút không phải tốt sao.”

“ Người....” Dực Chi tức giận đến ngón tay cũng phát run, chỉ vào nàng, đến nỗi nói vài chữ “người”, cuối cùng quát to một tiếng, “ phanh “ một tiếng, đẩy ra một chướng ngại ngay sau đó chiếc bàn tròn bị đánh bay lên trên tường, rồi lại bắn ngược lên trên, vụn gỗ bay loạn, cùng lúc đó một cái chân bàn bay loạn lập tức đập đến trán của Thất Thất, trán nàng lập tức biến thành một mảng xanh tím...

Đôi mắt Thất Thất ảm đổ, ngây ngốc đến đáng thương nhìn một đám hồ độn ở trong phòng, lại nhìn Dực Chi đang hỗn hển cùng với vẻ mặt tức giận đến sùi bọt mép , sờ sờ cái trán bị sưng, bàn tay cầm lấy cái chân bàn xem xem, miệng kêu một tiếng “ Oa”, sau đó liền gào khóc rống lên.

Cơn tức giận của Dực Chi bị tiếng khóc làm cho linh lạc, biến sắc, “ Người...người khóc cái gì a!”

“ A ! Người khi dễ ta...khi dễ ta ! Ta sinh bệnh ! người còn khi dễ ta ! Oa....”

Bệnh không phải là do người tự tìm sao ? Đương nhiên lời nói này hắn chỉ dám nói trong lòng, “ tốt lắm, không khóc, không khóc ! Ngoan, đừng khóc !” Lại khóc nữa sẽ sinh ra đại hồng thủy mất.

“ Người khi dễ ta, người dùng gậy đánh vào cái trán của ta.”

“ Ngoan, không đau, không đau !” Dục Chi bị nàng làm cho luống cuống tay chân, tay nâng mặt của nàng, dùng miệng thổi thổi ! lại dùng tay xoa nhẹ, đầy tay toàn là nước mắt, nước mũi thật sự ghê tởm mà. Thế nhưng nước mắt của Thất Thất cứ như nước sông Hoàng Hà cùng Trường Giang đổ ra biển, không có dấu hiệu ngừng lại.

Không biết vì sao, tâm hắn đột nhiên lại có cảm giác chua xót cùng thương tiếc, không chút suy nghĩ, tay đang cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Thất liền cúi xuống hôn một ngụm. Tiếng khóc đình tai như nước rút cục cũng ngừng lại, cả căn phòng chỉ còn một mảnh im lặng.

Thất Thất ánh mắt sững sờ, ánh mắt vốn không lớn hiện tại lại chỉ còn có một cái phùng. Biểu tình có chút ngơ ngẩn nhìn hắn, hắn cũng là đang giương to mắt nhìn nàng, cặp mắt trong suốt có chút đau lòng và phức tạp.

Thấy nàng không hề khóc, hắn rời khỏi miệng nàng, nhẹ nhàng họ lên cái trán đang sưng, nhìn khuôn mặt của Thất Thất mỉm cười, “ Ngoan ! không đau !”

Thất thất khụt khịt, Dục Chi vội vàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nàng, “ chờ ta, ta thoa thuốc cho người.” Nói xong đứng dậy rời đi, một lúc sau quay về trên tay cầm thuốc mỡ, ngón tay quẹt một ít, nhẹ nhàng xoa lên vết thương trên trán.

“ Đau...” Thất Thất than nhẹ một tiếng. Tay Dục Chi vội vàng ngừng lại, “ không có việc gì, một chút sẽ không đau nữa.” Hắn nhẹ nhàng nói.

“ A, chuyện gì ở đây vậy ?” Diễm Nhi bưng chén thuốc đi vào, vẻ mặt kinh ngạc đứng ở cửa, nàng vừa mới đi một chút trong phòng tại sao liền thay đổi hoàn toàn chứ ? Nhìn lại thấy trên trán Thất Thất sưng đỏ, “ Dục Chi, xảy ra chuyện gì ?”

“ Đây...” Dục Chi quay đầu, có chút khó xử, thật sự khó nói mà.

“ Không có gì !” Thất Thất đột nhiên nói, “ Diễm Nhi đưa thuốc cho ta, người dọn phòng một chút đi, đừng cho người khác thấy nếu không nương biết thì lỗ tai lại phiền toái!”

“ Vâng.” Diễm Nhi lại ngẩn ra, Tiểu thư, tiểu thư có chút lạ nha, tuy rằng vẫn khuôn mặt trẻ con hiếu động, nhưng nói chuyện lại rất bình tĩnh tự nhiên, đây là người nàng đã chăm sóc hơn mười năm – ban đầu là một si nhi, sau lại có thêm một chút điên – Tiểu thư sao ?

“ Diễm Nhi tỷ !” Thất Thất quyết miệng, biểu tình làm nũng, “ Thuốc nếu để nguội, ta sẽ không uống đâu !”

“ À, được rồi !” Diễm Nhi cầm chén thuốc đưa tới, âm thầm thở nhẹ, tiểu thư đã khôi phục “ bình thường.”

Sau khi Thất Thất uống xong thuốc, Diễm Nhi cùng Dục Chi hợp lực dọn phòng một chút. Do chính mình gây ra nên Dục Chi liền phá lệ dùng một chút công phu dọn phòng thật thỏa đáng.

Mới vừa khóc nháo, cùng với thân thể không khỏe nên chỉ chốc lát Thất Thất đã nặng nề nằm ngủ.

Dục Chi nằm bên phòng cách vách, sau khi bị Thất Thất tra tấn hắn chỉ cảm thấy chính mình cũng giống như muốn sinh bệnh nặng, thể xác và tinh thần thật mệt mỏi.

Hắn thật đáng thương, ban ngày bị Thất Thất cuốn lấy không thể nghỉ ngơi, buổi tối lại ở Hạ phủ rộng lớn tìm kiếm khắp nơi ! Thật thảm ột kẻ tự cao như hắn mà, ô ô, sư phụ, hắn phải về nhà, hắn không muốn lại tiếp tục làm nhiệm vụ.

9. Chương 9

“ Thế nào ? có phải cuốn này không ?” Thất Thất lấy cuốn kinh thư từ trong phòng của Tam nương đưa cho Dục Chi xem, “ có phải hay không ? có phải hay không vậy ?” Thấy ánh mắt của hắn bỗng dưng sáng

ngồi, “ Ta tìm đúng rồi !” về mặt nàng mong đợi nhìn thẳng vào hắn.

Dực Chi không thừa nhận cũng không phủ nhận chỉ nói, “ một nửa cuốn kia đâu ?” Trong tay hắn vốn chỉ là một nửa trên.

Thất Thất cười hì hì, “ đương nhiên ở chỗ ta.” Chậm rì rì, nàng đi đến bên ghế dựa ngồi xuống, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn.

Dực Chi âm thầm cắn răng, đi qua rót một ly trà cho nàng, không biết Tiểu Bạch si này lại muốn phát điên cái gì đây ?

Thất Thất nhẹ nhàng uống một ngụm, “ Ân, không sai, không sai....Dực Chi, đứng làm gì, lại đây, người cũng ngồi xuống đi !” Nói xong còn khách khí châm trà cho Dực Chi.

Hắn nhú nhú mày, cuối cùng ngồi xuống đối diện nàng, “ Người lại muốn làm gì ?”

Nàng chớp chớp mắt, tròn mắt đen giả hoạt chuyển động, hắc hắc cười, “ Kỳ thật cũng không có đại sự gì, chính là nghĩ muốn cùng người làm một cái giao dịch thôi.”

Gân xanh trên trán hắn bắt đầu nổi, tại sao lại có dự cảm không tốt chứ, cẩn thận hỏi : “Giao dịch cái gì ?”

“Rất đơn giản nha!” Thất Thất cười, “ Ta sẽ đưa người nửa còn lại của cuốn sách, nhưng người phải dẫn ta rời khỏi Hạ phủ !”

Ánh mắt Dực Chi biến đổi, nhãn mi lại, “ Rời khỏi Hạ phủ ? vì sao lại rời khỏi Hạ phủ ?”

“ Tất nhiên là vì tránh cái vị Lý công tử kia nha !” nghĩ lại tình hình lần trước gặp mặt, Thất Thất chịu không nổi lắc đầu, “ Tên kia gốc quá, chỉ biết nói là nói. Không phải đối với ca ca ta cúi đầu khom lưng, lại chờ khi ca ca cùng nương ta rời đi hắn liền thay đổi gương mặt, nói với ta, ta về sau chỉ có thể nghe lời hắn nói, không thể lớn tiếng nói chuyện, lại càng không thể trái nghịch ý của hắn ! Thật sự là đáng giận!”

Khóe miệng Dực Chi run rẩy, âm thầm cười lạnh, nghĩ lại nàng như vậy, trừ bỏ Lý công tử muốn cưới nàng bên ngoài còn có ai để ý đến nàng ? nên cười trộm.

Thất Thất ở bên kia tự ái hồi tiếc, “ Nương cũng thật là, to rõ ràng vẫn chỉ là một đứa nhỏ thôi, lại bắt ta lập gia đình ! Nghe nói trong phủ còn có một vị tỷ tỷ lớn hơn ta còn chưa có lập gia đình nha, vì sao lại gả ta đi trước ?”

“ Còn không phải sợ người không thể gả đi sao !” Dực Chi nhỏ giọng nói thầm.

“ Người nói cái gì ?”

“ À, không có gì !” Dực Chi cười cười, bưng chén trà lên che dấu, “ uống trà, uống trà .”

“ Uống cái gì mà uống a !” Thất Thất vỗ bàn, lớn tiếng nói, “ Ta hỏi người, giao dịch này người làm hay không làm ?” Thuận tiện đem bàn tay vung trộm thu về phía sau, hô hô! đau chết, đau chết !

Ánh mắt Dực Chi tối sầm lại, thở sâu nói, “ Rời khỏi Hạ phủ người muốn đi đâu ?”

“ Đi ngao du giang hồ a !” Thất Thất nói với vẻ đương nhiên.

“ Giang hồ ?” Hắn hừ lạnh một tiếng, miệt thị liếc nàng một cái, “ với người ?” Sau đó cúi đầu uống trà, Tiểu Bạch si, tiểu điên tử ! Về phần một nửa cuốn sách kia, nếu đã biết ở chỗ nàng, hắn tự nhiên sẽ có cách vụng trộm lấy được.

“ Ta thì làm sao ?” Thất thất bỗng đứng đứng lên, uốn ngực, ngẩng đầu, thu phúc, nhìn vào phương xa, về mặt trào dâng, vung tay lớn tiếng tuyên bố : “ Ta sẽ ngao du giang hồ, tất nhiên là muốn một phen làm ra đại sự nghiệp !”

“Phốc !” Dực Chi một miệng nước trà đột nhiên phun tới, còn suýt nữa té ngã. Hắn nâng tay chỉ vào nàng, “Người...người ...Người thật sự là kẻ điên !” Cuối cùng thở dài, “Quên đi, ta đồng ý với giao dịch lần này...người không cần lại phát tay loạn làm ta thấy choáng váng cả đầu !”

Thất Thất đại hỉ, “ Người thật sự đồng ý ?”

Hắn dở khóc dở cười gật đầu , “ Đúng, ta đồng ý !” Trước tiên nên đồng ý với nàng sau đó mới tính, đem cơn điên của nàng đưa xuống đã ! Hắn thật sự không chịu nổi nàng nữa rồi !

“ Đưa tay ra trước !” Hắn buông chén trà.

“ Cái gì ?” Thất Thất có chút run sợ.

Hắn đem nàng kéo lại, vừa xoa nhẹ bàn tay sưng đỏ của nàng, vừa khinh trách mắng : “ Người nghĩ là người luyện thiết sa chương sao, một chút nội công cũng không có mà lại muốn chụp mạnh vào cái bàn.”

Thất Thất si ngốc cười, “ Vậy người dạy cho ta được không ?”

“ Người ?” Hắn lại lần nữa cười nhạt, “ Ngốc đến nỗi cái hà bao còn không thèm được, người có thể học võ công sao ?”

Thất Thất quyết miệng không nói gì !

10. Chương 10

Lúc này Dục Chi cảm thấy thật sự hối hận, một người thông minh như hắn lại bị một cái Tiểu bạch si đùa giỡn ! gương mặt nhìn đến Thất Thất từ lúc sau khi cùng với hắn lên xe ngựa thì một khắc cũng không chịu an tĩnh, hắn thật sự muốn ôm đầu mà khóc rống. Nhưng đáng giận nhất là cho đến bây giờ hắn cũng không phát hiện được một nửa cuốn sách kia cuối cùng thì bị nàng cất giấu chỗ nào ?

“ Uy ! Người nhìn đủ chưa ?” Hắn tức giận kêu lên, hiện tại hắn đã khôi phục thân phận nam nhi, không cần phải giả giọng nữ mềm mại.

Ánh mắt Thất Thất từ bên ngoài xe ngựa thu về, vẻ mặt vô tội nhìn Dục Chi cười cười, “Thật sự nhìn rất tốt mà, người xem, những người đó thật khờ lại đứng chơi trong đám cỏ nước.”

“ Đó là lúa nước ! những người đó không ngốc ! Ngốc là nàng mới đúng.

“ A, vậy sao...ha ha !” Thất Thất ngượng ngùng cười, dùng tay nghịch nghịch chiếc bàn nhỏ, “ cái bàn này thiết kế thật tốt, chén trà bị bay lên nhưng sẽ không bị rơi xuống dưới, người xem ! ta ném ta ném, nó cũng không rơi đâu !”

“ Người đừng phá nữa.” Dục Chi hét một tiếng, dùng sức vò loạn tóc mình, không biết khi nào hắn lại học theo động tác của Thất Thất, “ Cuốn sách kia đâu ? đưa cho ta đi !”

Thất Thất lắc đầu, “ Còn chưa đến lúc !”

“ Ta không phải đã đưa người ra khỏi Hạ Phủ sao ?”

“ Ta còn muốn ngao du giang hồ.”

“ Việc đó với ta có quan hệ gì ?”

“ Người phải đi cùng ta a ! Ta không có võ công, người bảo hộ ta...hừ ! Ai kêu người không dạy võ công cho ta ! Bằng không...”

“ Người đưa sách cho ta trước, ta sẽ cùng người đi ngao du giang hồ.” Dục Chi nói.

Thất Thất tà liếc Dục Chi một cái, “ Người cho ta là đứa ngốc sao, đưa sách cho người, người còn giúp ta lưu lạc giang hồ sao ?”

Dục Chi đầu bốc khói nhẹ, đột nhiên hét lớn một tiếng, “ dừng xe.”

“ Hu !!!”

“ Ai da đau!”

Xe ngừng quá nhanh khiến cho Thất Thất bị ngã vào một góc, đến khi nàng chật vật bò lên muốn tìm Dục Chi thì hắn đã sớm không còn bóng dáng. Xuống xe, nhìn thấy bên trái là ruộng lúa xa xa còn có vài nông phu đang trồng trọt, bên phải là một cánh rừng lớn.

Thất Thất hỏi xa phu, “ hần đâu ?”

Xa phu chỉ vào hướng rừng cây mà trong lòng còn sợ hãi, đánh xe ngựa hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên hần gặp phải chủ tử dọa người đến vậy, chẳng những ở trên xe ồn ào không ngớt mà ngay cả tiếng rống vừa mới rồi cũng làm cho hần sợ tới mức muốn rút xuống xe.

Nhìn lại tiểu cô nương nhỏ nhắn với gương mặt trẻ con kia đang hề hề nhún mặt nhíu mày thật đáng thương, nàng niên kỷ cũng chỉ chạc bằng cháu của hần, xa phu có chút đau lòng ! Lắc đầu ai thán, cô nương này nhất định chịu ủy khuất rồi.

Nếu lúc này Dực Chi nghe được tiếng lòng của lão xa phu không biết chừng có thể bị tức hộc máu mà chết.

Một lát sau, xa phu nhin không được hỏi, “ tiểu cô nương, hần khi nào thì quay lại ?”

Thất Thất nhìn về phía cánh rừng, nhấp hé miệng nói, “ Chờ một lát đi.”

Lại thêm một canh giờ trôi qua, xa phu lau mồ hôi trên trán, thử hỏi, “ Hần có phải sẽ không trở lại không ?”

“ Sẽ không !” Thất Thất tuy ngoài miệng nói vậy nhưng thật ra trong lòng đã bắt đầu lo lắng, đứng bên cạnh cánh rừng bồi hồi thật lâu, thỉnh thoảng cũng hướng vào bên trong thăm dò nhưng vẫn là không dám đi vào tìm kiếm.

Mặt trời dần dần ngả về núi tây, xa phu đã thật nóng nẩy, “ Cô nương, ta nghĩ hần sẽ không trở lại, chúng ta vẫn là nên đi trước nếu không sẽ khó kiếm được chỗ tá túc qua đêm, có lẽ hần đã ở phía trước đợi chúng ta cũng nên ?”

Thất Thất lắc đầu, miệng nhỏ nhếch lên, “ Hần sẽ trở lại, hần sẽ không mặc kệ ta, hần sẽ không ! hần sẽ không !” Nàng tựa như đang niệm chú, càng không ngừng nói sẽ không, sẽ không, sẽ không....

Xa phu lắc đầu thở dài.

Thất Thất đột nhiên ngẩng đầu lên, lấy ra một chút bạc vụn đưa cho xa phu, “ trên người ta có chừng đây bạc, cũng không biết có đủ hay không, chúng ta vốn muốn thuê xe của người một ngày, bây giờ đã hết hạn, người đi trước đi.”

Xa phu vẻ mặt khó xử nhìn bạc vụn trên tay nàng.

“ Sao vậy ? Không đủ sao ? ta còn có chiếc vòng tay, người cầm đi !”

“ Không, không phải !” xa phu vội xua tay đỏ mặt nói, “ Không phải không đủ, ta làm sao có thể để một tiểu cô nương như người ở lại một mình nơi hoang dã....được ! nếu người muốn chờ hần thì ta sẽ ở lại với người !”

“ Đại bá, tâm của người thật tốt !” Thất Thất cảm động nói.

“ Ha ha ! phải không ?” Xa phu khoát tay có chút ngượng ngùng.

Ánh nắng chiều buông xuống, cuối cùng dần biến mất sau rặng núi, trời bắt đầu tối dần, trên ruộng đã không còn thân ảnh của nông phu. Hai tay Thất Thất bắt đầu ôm chặt người, ánh mắt vẫn nhìn đến si ngốc vào rừng cây bên trong càng ngày càng đen.

“ Tiểu cô nương, bên ngoài rất lạnh, người vẫn là nên vào bên trong xe để chờ.”

“ Ta không lạnh !” Thất Thất lắc đầu, đột nhiên đôi mắt sáng ngời, hét lớn, “ đại bá, đại bá, người nghe, người nghe, bên trong cánh rừng có động tĩnh ! nhất định là hần đã trở lại.” Nói xong liền chạy về phía trước.

Con ngựa kéo xe đột nhiên chấn kinh, dường như tê người đứng lên, thỉnh thoảng dùng vó ngựa bào xuống đất. Xa phu lập tức giữ chặt Thất Thất.

“ Đừng đi, lỡ đâu là dã thú thì làm sao bây giờ.” Nói xong trong lòng hần cũng cảm thấy bất an, có chút phát run, nhất là khi hần nhìn thấy một đôi mắt xanh mờ mờ, “ mau mau. Tiểu cô nương, đi lấy lửa.”

Thất Thất cũng biết sợ hãi, “ đi đâu lấy ? lửa ở đâu ?”

Hai người vô cùng hoang mang bối rối, rớt cục ở trên xe tìm thấy đá lửa châm đuốc.

11. Chương 11

Khi châm đuốc lên họ nhìn thấy được vật trước mắt, sợ phu sợ tới mức chân muốn nhuễn ra, suýt nữa té lăn trên mặt đất, ngược lại Thất Thất trong nháy mắt lại trấn tĩnh, quay đầu, sắc mặt trắng bệch an ủi xa phu: “ Không có gì, chỉ có....một con sói.”

Một con sói còn ngại ít à !

Thanh âm của xa phu run run nói, “ Tiểu cô nương, nhanh lên xe, chúng ta đi.”

“ Nhưng mà, ta muốn chờ Dục Chi !” Thất Thất nắm cây đuốc gắt gao, cùng con vật bốn chân kia giằng co.

“ Ai da, nha đầu ngốc, mạng còn không có thì còn chờ cái gì ?” Nói xong liền đem nàng đặt lên xe.

Thất Thất lảo đảo trèo lên xe, xa phu cũng nhảy lên, thân thủ hần thật sự nhanh nhẹn, một chút cũng không nhìn ra hần đã là người sáu mươi tuổi.

“ giá .” xa phu vung roi, không đợi đánh thêm con ngựa đã hăng hái chạy đi.

“ Đại bá, con sói kia còn đi theo phía sau...Ủa, không đúng ! như thế nào lại biến thành hai cái đuôi ! A ! cứu mạng !”

“ Đừng kêu, là ta !” Dục Chi thả người vào bên trong xe ngựa, sắc mặt khó coi nhìn Thất Thất đang không ngừng miệng thét chói tai, lỗ tai hần đều bị chấn động làm uốn dẻo.

“ Là người ! vậy con sói kia đâu ?” Sau khi Dục Chi buông miệng nàng ra, đôi mắt nhỏ chớp chớp Thất Thất hỏi.

“ Tất nhiên là chạy.” Hần hừ lạnh.

Thất Thất nhìn về phía sau xe ngựa, xác định cặp mắt xanh theo sau đã không còn. Lúc này mới thở dài một hơi, thả người ngồi bên cạnh hần. Bỗng dưng, tay nàng bắt lấy Dục Chi, ánh mắt chớp chớp, đôi mắt đỏ lên, cái miệng nhỏ nhún nắc lên một tiếng, Dục Chi cảm thấy không đúng, hét lớn : “ không được khóc !”

Lời còn chưa dứt, “ Oa” một tiếng, Thất Thất khóc rống lên, tiếng khóc càng lúc càng vang, xa phu phía trước rút cục phát giác vội an ủi, “ cô nương ! đừng khóc, đừng khóc, con sói kia đuổi theo không kịp, cho dù có đuổi theo, nó cũng không dám tiến vào, lửa của chúng ta không phải rất có tác dụng sao ?” Thì ra xa phu chỉ lo chạy chối chết nên không biết Dục Chi đã tiến vào lúc nào, “ đừng khóc, tổ tông của ta à, đừng đem bày sói đến nữa.”

Thất Thất mặc kệ xa phu thì thầm nói cái gì, nàng chỉ là gắt gao nắm lấy Dục Chi, ánh mắt không nháy một cái nhìn chăm chú vào hần—khóc lớn ! Dục Chi nhún mặt nhăn mày, tiếng khóc Thất Thất càng lúc càng đề cao âm lượng. Cuối cùng hần đành phải nhấc tay đầu hàng, ngữ khí mềm mại nói, “ Thất Thất, không khóc, không khóc !”

Rốt cục để ý nàng, Thất Thất càng thêm ra sức khóc, “ta nghĩ người không cần ta....ô ô ! Ta chờ người lâu như vậy....người cũng không trở lại, ô ô ...chút nữa ta bị sói ăn...Dục Chi hỗn đản.....chỉ biết khi dễ ta...ô ô ! hỗn đản ! hỗn đản!”

“ Được rồi, không khóc ! là ta không đúng! “ Ngữ khí Dục Chi mềm mại hống nàng, vừa nói vừa thay nàng lau nước mắt, biết rõ nàng không có việc gì, biết rõ nàng cố ý khóc cho hần xem, nhưng...hần chính là không thể không để ý đến nàng ! Nhìn nàng khóc đến mức nước mắt, làm cho tâm của hần đều đau!

“ Không khóc ! là ta không đúng...là ta ! ta là hỗn đản! là hỗn đản ! đừng khóc ! Ngoan.” Hần dỗ khóc dở cười, hần dựa vào cái gì là hỗn đản a.

Tiếng khóc Thất Thất dần dần giảm nhỏ, chậm rãi không còn tiếng động.

Dực Chi cảm thấy cổ họng của hắn đều nhanh chóng khan, tiểu nhân trong lòng hắn vì cái gì nói khóc liền khóc được chứ ? không nên nhiều nước mắt như vậy a ?

Lúc này xa phu không biết như thế nào đã đem xe ngựa đi đến một trang viên nông gia, lớn giọng hô, “ có người không ? sói đến đây” Một bên còn không quên an ủi Thất Thất, “ tiểu cô nương, không cần sợ! Sói sẽ không ăn thịt người....”

“ Sói ở nơi nào ? nơi nào có sói ?” Chợt nghe loảng xoảng một tiếng, cửa lớn mở ra, bốn năm người trẻ tuổi tay cầm gậy gộc nhìn chung quanh ồn ào hỏi sói ở nơi nào ?

Chỉ thấy trong sân có một chiếc xe ngựa, hàng rào trúc của bọn họ bị vó ngựa đập thành một đồng hỗn độn, một lão nhân từ trên xe ngựa nhảy xuống miệng còn không ngừng la hét, “ sói đến đây ! sói đến đây!”

“ Xoát “ một chú, xe ngựa lên bị xóc lên, Dực Chi ôm Thất Thất với cặp mắt sưng đỏ nhảy xuống xe.

Xa phu trừng lớn mắt, giật mình, “ Di ! tại sao lại là ngươi ? sói đâu ?”

“” Dực Chi không lời nào để nói.....

12. Chương 12

Đêm đó, Dực Chi, Thất Thất cùng xa phu ở lại nhà của nông gia, sáng hôm sau, sau khi cảm tạ liền rời đi.

Bởi vì hôm qua xa phu lo chạy chối chết không chú ý đến đường đi nên lộ trình chỉ tính đi trong một buổi chiều lại trở thành một ngày ! Chợt xa phu đề nghị thay đổi đường đi, như vậy sẽ giảm bớt một đoạn lộ trình.

Dực Chi am thầm thở dài, ngày hôm qua dù sao cũng là hắn sai, bỏ lại Thất Thất một mình, làm chậm trễ nửa ngày hành trình, xa phu cũng đã có tuổi, tự nhiên muốn đi nhanh để có thể về nhà đoàn tụ cùng con cháu vì thế liền gạt đầu đồng ý.

“ Dực Chi, ăn ngon không ?” Bên trong xe ngựa, Thất Thất đem đường tô nhét vào miệng Dực Chi sau đó cười hỏi.

Dực Chi tuy rằng biểu tình nghiêm túc nhưng vẫn là gạt đầu.

Thất Thất cười ngọt, “ Ta vẫn còn !” nàng lại lấy ra một khối, “ cho ngươi !”

Hắc lắc lắc đầu, đối với đồ ngọt hắn không ham thích.

“ Không sao mà, ăn đi, ta mang từ nhà đó, có rất nhiều !” Nàng vỗ vỗ bên hông.

Mi Dực Chi nhăn lại, trách không được nguyên bản thân hình mảnh khảnh kia thoát nhìn lại có vẻ tròn vo, trên người không chừng còn mang theo cái gì kỳ quái đây ! Thấy Dực Chi thật không muốn ăn, Thất Thất liền lại chịu khó rót cho hắn một chén nước, “ ngươi uống !” sau đó vẻ mặt liền tỏ ra biểu tình mong mỏi nhìn chăm chú vào hắn, “ thế nào ? uống ngon không?”

Hắn nhìn không được phiên một cái xem thường, nước có gì mà ngon với không ngon, nhưng đối diện với đôi mắt chăm chú của Thất Thất hắn vẫn cố gắng uống một ngụm, tuy rằng hắn một chút cũng không khát.

Tối qua đem nàng dỗ ngủ, sáng sớm thức dậy, nàng như thay đổi thành người khác, cười tủm tỉm lấy lòng hắn, mọi chuyện đều tự mình làm, chỉ kém chưa bồi hắn đi nhà xí, ngay cả hắn rửa mặt chải đầu cũng muốn được giúp đỡ. Hắn chỉ cần rời đi một chút, trong mắt nàng liền hiện ra vẻ bối rối, nhìn ra được ngày hôm qua nàng thật sự sợ hãi, liền thật sự sợ bị bỏ rơi.

Nhưng mà, khi hắn lấy việc này uy hiếp, muốn nàng giao ra cuốn sách thì nàng lại trưng ra vẻ mặt hề hề đáng thương cần môi, gắt gao nắm lấy cánh tay hắn không để hắn ném nàng đi, chẳng những vậy nàng còn tiến tới ôm lấy thắt lưng của hắn, lại còn ôm lấy cổ hắn, hai chân kẹp thắt lưng, cả người đều dính trên người hắn. Không để ý, không để ý ! chính là không để ý.

Sau khi uống nước, Dực Chi nhắm mắt dưỡng thần ! Chợt nghe tiếng lạch cạch, mở mắt ra, quả nhiên , Thắt Thắt từ trong bao đồ lấy ra không ít thứ bát nháo, nhìn kỹ thì thất vọng, không có cuốn sách hắc muồn.

Hắn nhìn đến một cái bình sứ màu xanh lục, bề ngoài kì lạ, nên có chút tò mò hỏi một câu : “ Đó là cái gì ?”

“ Di ! đừng động ! bên trong có độc ! đây chính là bảo bối của ta, bên trong có chất độc lợi hại nhất hắc đỉnh hồng...còn có, đây là mê dược....ta đã thử qua, gà trong Hạ phủ sau khi thử xong liền ngủ một đêm ! Thật quá lợi hại thôi!”

Khóe miệng Dực Chi run rẩy, tránh không được Hạ phủ bị bệnh gà toi nháo loạn, nguyên bản đều là do nàng làm ra.

“ Còn có cái này, thuốc tiêu chảy! Đây là thuốc gây ngứa, đây là thuốc làm cho vô lực, đây là thuốc sau khi ăn sẽ biến thành đông cứng, đây là...” Thắt Thắt dường như đem tất cả bảo bối ra giới thiệu với Dực Chi.

Trán Dực Chi nổi hết gân xanh, cắn răng nói : “Người đem mấy thứ này theo làm gì ?” Chết tiệt, nàng cho tới bây giờ còn đem mấy thứ này là muốn gây ra cái trò bát nháo gì đây ?

Thắt Thắt nâng mắt lên, cười tủm tỉm nói, “ Đi ngao du giang hồ thì nên lo trước mọi mối nguy hiểm a!” Nói xong, rung đùi đắc ý, lại còn hát lên vài câu : “Thương hải một tiếng cười, cuộn cuộn hai bờ song triều, ai thắng ai thua, ta biết được...”

“ Đây là bài gì ?” Hắn nghi hoặc hỏi, tại sao lại có làn điệu quái dị như vậy.

“ Ách !” Thắt Thắt lại vò vò tóc, nghĩ nghĩ, “ cũng không biết a!” dù sao cũng là nàng thuận miệng liền hát thôi.

Dực Chi cũng không trông cậy nàng có thể trực tiếp trả lời, đối với việc nàng thỉnh thoảng quăng ra vài quái ngữ điên ngôn hắn đã tập thành thói quen, chỉ vì nàng là một tiểu điên tử ! Tức chết người là trong lòng hắn càng ngày càng không bỏ xuống được tiểu điên tử này.

Bỗng dưng , một tiếng kêu sợ hãi vang lên, xe ngựa đột nhiên dừng lại, làm cho Thắt Thắt bị ngã một chút, bất quá lần này nàng ngã đầu vào trong lòng Dực Chi. Chỉ nghe xa phu bên ngoài lắp bắp âm thanh run run nói : “ Các người...các người...muốn làm cái gì?”

Dực Chi nhìn thoáng ra bên ngoài, nói : “ chúng ta gặp được sơn tặc.”

“ Sơn tặc, cường đạo !” tiểu nhân của Thắt thắt sáng lên, hưng phú nhìn lộ xung quanh, “ thật sự là cường đạo nha ! người nói , bọn họ có phải sẽ nói

13. Chương 13

Dực Chi vô lực vỗ cái trán, trời ạ ! Hắn lại bị tiểu điên tử này hạ dược.”

“ Nhưng...nhưng nó không có hại, chỉ làm cho cả người vô lực nhất thời thôi, đối với thân thể không có thương tổn, thật sự đo ! Ta chỉ sợ người rời ta cho nên....cho nên mới...” Nàng cẩn thận giải thích.

“ Cầm miệng.” Dực Chi hét lớn một tiếng, hắn sớm muốn gì cũng bị tiểu điên tử này hại chết, xem ra, thuốc được bỏ trong chén nước kia . Ai ! hắn lại quá sơ ý đi thôi.

“ A ! nhìn xem, thì ra ở nơi này còn có một vị mỹ nhân !” Trong đám cường đạo có kẻ thấy được Dực Chi, nhìn hắn từ trên xuống dưới ánh mắt trong suốt, da thịt trắng trẻo, mày kiếm...ánh mắt âm ngoan của tên cường đạo không chút che dấu thái độ dâm loạn.

“ Không sai ! không sai ! thật là một mỹ nhân nha !” Hơn mười vẻ mặt dâm loạn đều quay lại.

Thất Thất nhìn thấy trong tay bọn họ cầm cây đao vừa lớn vừa sáng bóng, lại nhìn thấy bọn hắn kẻ nào kẻ nấy đều cười âm ngoan, rốt cục không dám đùa giỡn, sợ hãi trốn phía sau Dực Chi. Bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo hắn, “Dực Chi, hắn...bọn họ...”

Dực Chi tức giận trừng liếc nàng một cái, tiểu bạch si này ! rốt cục cũng biết giang hồ không phải chỉ là chuyện vui chơi bình thường !

Một tên cường đạo có chòm râu thô giọng nói : “Người này rõ ràng là đàn ông, sao lại nói là mỹ nhân được.”

Một tên khác nói : “Ngốc, nàng nhất định là nữ giả nam, người nhìn làn da kia, liếc mắt thôi cũng biết có nam nhân nào lại có khuôn mặt với làn da hồng hào như vậy chứ.”

Thất Thất lên nhìn hai má Dực Chi một cái, kia không phải là hồng hào đâu, rõ ràng là bị chọc giận mà hồng thôi !

Dực Chi liếc mắt bốn phía, lạnh lùng nói : “ta là nam.”

“Ui ui ! mỹ nhân tức giận !”

“Nhất định là một tiểu thư nhà giàu rồi!”

“Đúng ! đúng!” mấy tên còn lại liên tục gật đầu, còn phân tích : “nha đầu xấu xí bên cạnh nàng chắc là tỷ nữ bên người.”

Xa phu thừa dịp sự chú ý của bọn cường đạo đều tập trung trên người Dực Chi liền nhẹ nhàng lùi về phía sau, đến một khoảng cách liền xoay người chạy.

“Uy ! dám chạy sao ?” một tên tiểu tặc phát hiện ra hắn, nhắc cánh tay, phi đao liền bay ra.

“A !”

“A !”

Hai tiếng kêu thảm thiết, một tiếng là do xa phu ngã xuống đất mà chết, một tiếng khác là của Thất Thất hô lên.

Đã chết, đã chết, bọn họ giết người. Thất Thất sợ tới mức cả người phát run, hai chân nhũn ra. Dực Chi thấy nàng sợ tới mức xanh cả mặt, lo lắng đem nàng bảo vệ ở phía sau.

Giải quyết xa phu, bọn cường đạo lại tập trung lực chú ý trên người Dực Chi.

“Đem nàng mang về, cho lão đại làm phu nhân đi !”

“Lão đại không phải có phu nhân sao ? hơn nữa phu nhân ngoại hiệu kỳ thật....hắc hắc!” hai chữ không dám nói ra, nhưng mà cả đám đều cảm giác sâu sắc bất an, “Ta nghĩ vẫn là đem nàng về sơn trại, chúng ta lên hưởng dụng là tốt nhất.”

“Lỡ đâu bị lão mẫu kia...ách phu nhân phát hiện thì làm sao bây giờ ?”

Cả đám, mỗi người một câu, thảo luận nên xử trí mỹ nhân như thế nào, nghiêm nhiên đem hai người bọn họ thành vật trong tay, Dực Chi đáng thương từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị bỏ qua như vậy, nguyên nhân tất thấy, xét đến cùng chính là tiểu bạch si đang phát run ở phía sau lưng mình tạo thành, nhưng cũng không thể nê hà, chính là phải nhịn, âm thầm vận công, hi vọng công hiệu của thuốc mau biến mất.

Nhưng là...chết tiệt ! Tiểu bạch si không biết lấy ở đâu ra loại thuốc này, làm cho cả người cảm thấy liệt !

“Ngốc ! trước sau cũng bị phu nhân phát hiện ! người xem, trên người nàng mặc tơ lụa thượng hạng, chúng ta chỉ cần báo cho nhà hắn, lấy tiền chuộc là được a !”

“Việc này...” Mọi người bắt đầu động tâm.

“Đúng vậy, đúng vậy ! có thể dùng nàng đổi lấy tiền chuộc!”

Mọi người đều giật mình, nhất thời không có tiếng động, Dực Chi trừng mắt, có chút không dám tin quay đầu lại, giống như đang xem mình đang bảo vệ sau người là cái quái gì, lúc này lại như con gà con không ngừng dốt đầu ra chủ ý – Thất Thất.

“ Tiểu thư nhà ta thật đáng giá, lão gia nhà ta cũng rất nhiều tiền, các người nhất định sẽ lấy được một khoản bạc lớn.”

Cả đám tắc hốt hoảng, vừa nghe nàng nói, càng thêm động tâm, bất quá...tiểu nha đầu này cử chỉ cũng quá quái dị đi ! Nào có nha hoàn nào lại bán đứng chủ tử của mình chứ !

14. Chương 14

Lần này Thất Thất quan sát bọn tắc, thấy bọn họ lộ ra vẻ hoài nghi, vội vàng nói, “ Ta là nha hoàn bên người tiểu thư, lão gia chỉ tin tưởng lời nói của ta, chỉ có ta trở về báo tin lão gia mới có thể đưa tiền chuộc cho các người.” Nói xong, lại cẩn thận quan sát vẻ mặt của mọi người, cặp mắt nhỏ trát trát, toát ra vẻ mặt người khác nhìn xem không hiểu,thế nhưng Dục Chi lại nhìn thấu rõ ràng.

Gật đầu đi, đồng ý đi, mau mau thả nàng đi, thả nàng đi !

Mũi của Dục Chi suýt nữa cũng thở ra lửa, cái tiểu bạch si vong ân phụ nghĩa này ! Hắn thề sau khi khôi phục lại võ công, điều đầu tiên hắn muốn thu phục không phải là bọn cường đạo mà là nàng, cái tiểu bạch si nhỏ mũi nhỏ mắt này.

“ Người...”

Cường đạo Giáp vừa muốn mở miệng, Thất Thất như là nhìn thấy được hắn suy nghĩ gì, vội vàng mở miệng cam đoan : “ Ta sẽ không chạy trốn, thật sự, Ta chạy trốn, cho dù các vị đại gia buông tha cho ta, thì lão gia nhà ta cũng sẽ không bỏ qua a ! Ta nhất định sẽ truyền đạt ý của các vị đến lão gia, một phần bạc sẽ được đưa đến !”

“ Nhưng là...” Cường đạo Ất cũng muốn mở miệng.

“ Yên tâm, ta sẽ không báo quan, lão gia nhà ta càng sẽ không báo quan, hắn cho dù muốn báo ta cũng sẽ ngăn lại ! dù sao danh tiết của tiểu thư nhà ta cũng là quan trọng nhất ! ha ha !” nàng cười gượng hai tiếng.

“ Nhưng người...” Cường đạo Bính há mồm.

“ Tiểu thư nhà ta sẽ không trách ta, dù sao ta cũng chính là muốn cứu nàng thôi ! chính là chạy chạy chân mà thôi, các người không cần flo lắng...khó được các vị đại gia quan tâm đến tình cảnh của ta ! thật sự là người tốt nha!”

Lại nhìn đám cường tắc đã muốn giống như Dục Chi cùng một trạng thái—Gân xanh nổi đầy trán.

Thất Thất nhìn đến đỉnh đầu mọi người đều có sương khói lượn lờ, trong đó khói trên đầu Dục Chi là cường thịnh nhất ! vì thế tiếp tục nói : “ Các người cho rằng lão gia vẫn không tin phải không, không sao, có tín vật làm chứng !” Nói xong, cũng không biết nàng lấy đâu ra một cây kéo nhỏ, răng rắc một tiếng, đem tóc Dục Chi cắt đi một nhúm, không đợi Dục Chi hoàn thân, “ Sưu “ một chút, lại rất nhanh tháo xuống ngọc bội bên hông hắn, sau đó, sợ Dục Chi sẽ tức giận, liền hăng hái bước cách ra năm bước.

Dục Chi thật muốn đánh nàng, không ! không phải, hắn không phải muốn đánh nàng mà là muốn bóp chết nàng ! Không phải toàn thân vô lực, chính là lẳng lặng đứng cũng đã tiêu hao hết khí lực , thì làm sao có lực mà bắt nàng ?

Thất thất giờ vật trong tay nhìn mọi người nói : “ Tín vật cũng có, truyền tin cũng có, các người còn nghi vấn gì sao ?”

Cường đạo Đinh dẫn đầu thô thanh nói, “ Kia...vậy như người ! người trở về báo cho lão gia nhà người chuẩn bị năm ngàn...không, một vạn lượng bạc, đưa đến đây, chúng ta sẽ tự liên hệ với các người ! nhớ kỹ, không được báo quan !” Hắn dùng âm thanh hung ác cảnh cáo.

“ Vâng, vâng ! nhất định sẽ không báo quan, đại gia yên tâm !” Thất Thất sán cười nói.

Mọi người tiến lên bên cạnh Dục Chi, còn sờ sờ hai má hắn, mũi ngửi ngửi mùi hương của hắn, Dục Chi đáng thương cả người vô lực, tránh lại không thể tránh, chỉ có thể mặc người đùa giỡn, muốn làm gì thì làm.

Hắn đúng là xinh đẹp, nên thường xuyên bị hiểu lầm thành nữ tử ! Ai làm cho hắn có bộ dạng xinh đẹp như vậy chứ ! Đối với điểm này hắn cho tới bây giờ chưa từng ngừng oán thầm ông trời. Nhưng, không có sức phản kháng, trước mặt mọi người bị một đám đàn ông đùa giỡn, lại là lần đầu tiên nha. Dục Chi khóc không ra nước mắt, lại nhìn thấy Thất Thất lại mang biểu tình sung sướng muốn mau mau đưa hắn đi, nhin không được giận dữ hết : “ Các người bắt sai người rồi, nàng mới chân chính là đại tiểu thư...A !” Dục Chi hô đau một tiếng.

Chỉ thấy một đôi giày thêu đập vào mũi của Dục Chi, Dục Chi đôi mắt ửng đỏ, mũi này thật muốn gãy mà.

“ Xinh đẹp như vậy, người không phải tiểu thư chẳng lẽ lại là cái con tiểu nha đầu kia sao, đem chúng ta thành người mù hết sao ?” Chúng tặc không để ý tới Dục Chi, ồn ào đưa hắn lên xe ngựa. Có người cầm lấy cây roi, hét lên một tiếng : “ Giá !”

Đám tặc đi theo sau xe ngựa, chậm rãi mang thắng lợi trở về. Đội đám cường tặc đi không còn bóng dáng, Thất Thất chỉ mang một chiếc giày thêu mới thật thở dài một hơi, “ Ai biểu người có bộ dáng xinh đẹp hơn ta ! lúc này coi như là báo ứng đi !”

“ Ha ha ha....” Đột nhiên một trận cười vang, tiếng cười chưa dứt một thân hình thon dài, áo xanh xuất hiện trước mặt Thất Thất.

“ A !” Thất Thất kinh hách ngã ngồi xuống đất, kinh hoàng nhìn quanh bốn phía, hắn khi nào xuất hiện ? nơi này cũng thật quá nhiều cường đạo đi ! vừa đuổi đi một đám, lại xuất hiện thêm một vị.

“ Đừng sợ ta không phải cường đạo.” Người vừa tới vẻ mặt ôn nhu, tay đem Thất Thất nâng dậy, “ Người chính là Thất Thất, đại tiểu thư của hạ phủ .”

15. Chương 15

Thất Thất kinh ngạc gật đầu.

Người áo xanh cười nói, “ Ta là nhị sư huynh của Dục Chi...thực đúng là trùng hợp, Dục Chi trong đám sư huynh đệ đứng thứ bảy, người lại gọi Thất Thất, thật sự là duyên phận mà ! Trách không được”

Thất Thất sau khi nghe được vài chữ , liền ngây dại, về phần phía sau hắn nói gì đều không để ý. Trong đầu thầm nghĩ, hắn là nhị sư huynh của Dục Chi, vậy những hành động của mình vừa mới bán đứng Dục Chi hắn đều đã nhìn thấy hết ? Sau lại nghĩ tiếp, không đúng nha, nếu là nhị sư huynh của Dục Chi vì sao lại trở mặt nhìn sư đệ bị nắm đi cũng không ra tay cứu chứ ?

“ Vừa rồi....người đều thấy ?”

“ Thấy !” Nhị sư huynh cười gật đầu. Hơn nữa là đều chứng kiến từ đầu đến cuối, nếu không phải hắn cười đến nhin không được thì cũng sẽ không hiện thân nhanh như vậy

“ Vậy vì sao người không cứu sư đệ của mình ?” Thất Thất cáo trạng.

Nhị sư huynh cũng không giận, vẫn là tươi cười, “ Ta không cứu hắn vì hắn có thể tự bảo vệ mình, vài cái tiểu tặc không thể làm hắn bị thương.”

“ Nhưng tình huống hiện tại không giống a.” Thất Thất lo lắng nói, “ hắn bị ha...khụ khụ khụ ! Nhị sư huynh, người sao lại xuất hiện ở đây vậy ?” Nàng nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

Nhị sư huynh nhìn ra được nàng có sự lo lắng cho Dục Chi nên cũng an ủi nở nụ cười một chút, cũng không giấu diếm, nói : “ Ta nhận được báo đưa tin của Dục Chi, nói hôm đó có thể sẽ trở về, nhưng đã qua kỳ hạn lại không thấy hắn xuất hiện, ta liền đến đây tìm.” Về phần gặp phải những chuyện này cũng quả nhiên là trùng hợp.

Sách còn ở nơi nàng, Dục Chi tất nhiên sẽ không trở về ! Thất Thất nhú mày, đôi mắt chớp chớp, thân thiết kêu : “ Nhị sư huynh, người nói Dục Chi thật sự không có nguy hiểm sao ? Tục ngữ nói mã có thất đề, người có sai lầm ! mọi sự vẫn là cẩn thận thì hơn, người nói chúng ta có nên đi tiếp ứng một chút không !” Người này rốt cục là ai. Thật sự là nhị sư huynh của Dục Chi sao ? nàng có chút hoài nghi.

Ánh mắt nhị sư huynh ôn thuận, dừng ở ánh mắt trong suốt của Thất Thất, nở nụ cười, sư đệ nói không sai, tư liệu quả nhiên có lầm, một người thông minh tinh quái như vậy làm sao có thể là một si nhi chứ ! Về phần nhận xét của sư đệ đánh giá...đánh giá một chút, nàng chỉ mang một chiếc giày thêu ! đúng ! đúng! Đúng thật có chút là tiểu điên tử !

“ Không sai, là nên đi tiếp ứng một chút, bất quá, trước tiên vẫn là nên đem hắc cứu đã !” Nhị sư huynh chỉ tay một cái, bỗng dừng, xa phu nguyên bản đang ngã chết dưới đất lại rên rỉ một tiếng.

Thất Thất há to miệng mơ mịt nhìn xa phu đang chậm rãi đứng dậy. Hắc, hắc, hắc không phải bị giết chết rồi sao ? chẳng lẽ xác chết sống lại, Thất Thất muốn chạy, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Nhị sư huynh, “ người cứu hắc ?” Hắc hắc là người tốt đi !

Nhị sư huynh cười gật đầu.

Thất Thất kinh ngạc, chạy nhanh đến bên cạnh xa phu, đưa tay nâng hắc dậy, thuận tiện kiểm tra trên người hắc có thương tích hay không.

A ? một chút vết thương cũng không có, nàng rõ ràng tận mắt thấy phi đao bay đến bên người xa phu nha, thật là lợi hại, thật sự là lợi hại!

Thất Thất sờ sờ sờ, xa phu mặc dù đã sáu mươi tuổi nhưng lần đầu tiên bị một tiểu cô nương đùa giỡn, nét mặt đỏ bừng, nhu nhu hỏi, “ tiểu cô nương, phía sau lưng ta có cái gì sao ?”

“ Không, không có cái gì hết !” Thất Thất cười gượng hai tiếng.

Nhị sư huynh một bên nhíu mày, lập tức thả nhẹ một nụ cười. Kỳ thật, khi phi đao bay ra, hắc đã dùng hai viên đá, một viên ngăn cây đao, một viên đánh vào huyệt ngũ của xa phu, phòng khi hắc tỉnh dậy bị phát hiện là chết giả.

“ Ta là bị sao vậy ? cường đạo đâu ?” Xa phu mờ mịt hỏi, đáng thương cho công việc lần này của hắc, trên đường không phải gặp sói thì lại gặp cường đạo.

“ Cường đạo a ! ha ha ! bị ta dọa chạy rồi !”

“ Chạy ?”

“ Đúng vậy ! người xem, không phải đã không còn ở đây sao,”

Nhị sư huynh lại nhíu mày, tiếp theo lại phi thường không chịu được...cười !

Xa phu nhìn nhìn, đúng là không có, ngay cả xe ngựa của hắc cũng không có.

Thất Thất chạy đến bên người nhị sư huynh, vươn tay nói : “ Nhị sư huynh có bạc không?”

Nhị sư huynh mỉm cười, từ trong người lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Thất Thất.

Thất Thất vừa cầm lấy, a, một ngàn lượng ! Hai mắt lập tức trở nên trong suốt hơn bình thường, lại nhìn nhị sư huynh vươn tay....

Nhị sư huynh giật mình một cái , thầm nghĩ “ như vậy chưa đủ sao ?” Nhưng vẫn lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Thất Thất. Lần này là năm trăm lượng ! Hai mắt Thất Thất tròn lớn. Nàng lần thứ ba vươn tay về phía nhị sư huynh.

Nhị sư huynh lần này không cười nổi.

Thất Thất vội vàng nói, “ có một trăm lượng hay không a ?”

16. Chương 16

Nhị sư huynh sắc mặt không đổi, đưa ra một trăm lượng. Thất Thất lần này vừa lòng nở nụ cười, trước tiên đem một ngàn năm trăm lượng ngân phiếu cẩn thận cất vào trong người mình, lúc này mới đi đến bên cạnh xa phu, đem bạc đưa cho hắc. Coi như bồi thường cho xe ngựa cùng với sự chấn động của hắc.

Xa phu cũng thất ự bị sợ, sau khi cầm tiền một khắc cũng không nghĩ dừng lại, nhanh chóng bỏ đi.

Nhị sư huynh nhíu mi, Thất đệ thích chưng diện ! mà vị Thất Thất này giống như — yêu tiên !

“ Nhị sư huynh, chúng ta nhanh đi cứu Dực Chi đi! Nếu không sẽ không kịp !”

Nhị sư huynh tuy rằng gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn có chút hoang mang, “ sao lại sợ không kịp ? Thất Thất không cần phải lo lắng quá mức.” Đi sớm, sư đệ sẽ cảm thấy mất mặt, nếu có thể tha liên tha đi, để cho hắn tự mình giải quyết.

“ Ta đương nhiên gấp a!” Thất Thất gấp đến độ giơ thẳng chân, nhưng lão nhị sư huynh vẫn bất động, dám bất động, nàng cũng có cách a ! Nàng vẫn không thể tự mình xuất mã nha, ngu ngốc mới tự chui đầu vào miệng cạp.

“ Ta cho hắn uống thuốc, sau nửa canh giờ hiệu lực của thuốc mới hết tác dụng, nếu không nhanh đến sẽ không kịp đâu!”

Sớm nhìn ra hắn bị kê đơn, nếu không làm sao dễ dàng bị đám tặc nhân kia bài bố, “ một khi đã như vậy người càn không nên sốt ruột !” Nhị sư huynh cười nói.

“ Ai nha, nguyên nhân của việc này người vẫn là không rõ đâu, chúng ta vẫn nên mau một chút...nguy rồi ! hắn đã trở lại !” Thất Thất than thở, nháy mắt người cũng ủ rũ xuống, mất đi toàn bộ tinh thần.

Lại vừa thấy, xa xa một người đang lẳng lặng đi về phía nàng không phải là Dực Chi sao?

Nhị sư huynh càng thêm khó hiểu, “ sư đệ bình an trở về, chẳng lẽ người không cao hứng sao ?” vừa rồi còn vội vã muốn đi cứu người mà.

Thất Thất thở dài một tiếng, “ người không biết, nếu trước khi thuốc tê hết hiệu lực mà chúng ta đến cứu hắn, hắn sẽ cảm thấy chúng ta không vứt bỏ hắn, hắn sẽ không tức giận, nhưng hiện tại... Ai ! Hắn nhất định đối với ta mà phát hỏa !”

“ ...” Nhị sư huynh á khẩu không trả lời được, nhìn thân hình nho nhỏ của Thất Thất chạy vội đến hướng của Dực Chi.

Sau, Nhị sư huynh chưa từng bỏ ý định lại hỏi Thất Thất, “ nếu ta không xuất hiện thì sao? người phải làm như thế nào ?”

“ Đương nhiên là chờ hắn trở về, để cho hắn phát hỏa một chút, đem cái mạng nhỏ ra gánh chịu một chút thôi !”

“ ...” Nhị sư huynh trợn mắt há mồm, cảm thấy từ nay về sau sư đệ của hắn quả thật sẽ rất đáng thương.

“ Dực Chi ! người đã trở lại, thật tốt quá !” Thất Thất cười hì hì hà hà nhào qua.

Dực Chi đưa ra khuôn mặt lạnh, nghiêng người tránh đi. Thất thất nhào qua rất mạnh, thu người lại không kịp, trước mắt sẽ ngã giống như chó ăn phân....

Theo đó một tiếng thở dài vang lên, Thất Thất muốn ngã được người đỡ được, vội vàng đứng lên, nhanh chóng ôm lấy thất lưng hắn, “ Dực Chi...”

Dực Chi sắc mặt xanh mét, nhất là khi nhìn thấy sư huynh đang đứng một bên xem kịch vui, “ Buông ra.”

“ Dực Chi ! người giận ta có phải hay không ? ta là bất đắc dĩ mới làm vậy thôi !” Thất Thất ôm chặt thất lưng hắn, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, bước tiếp theo là hướng đến người hắn, “ Dực Chi, người là nam, sẽ không bị tổn thương gì, nhưng ta là nữ hàng thật giá thật nha, nếu bị bọn họ đập hư, chỉ còn có thể có một con đường tự sát thôi !”

Dực Chi mất lạnh nhìn về Thất Thất giống như con sâu lông đang hướng về phía mình bò lên. Khiến trách nói, “ Người còn biết người là thân nữ nhi sao, người nhìn lại bộ dáng hiện tại của mình xem, người còn không cảm thấy thẹn sao !” Nói xong, thân hình hơi dùng sức liền đem cả người Thất Thất đánh văng ra.

“ Dực Chi...” nháy mắt Thất Thất liền hồng hồng đôi mắt, cái miệng nhỏ lại nắc một tiếng....Điềm báo khó lớn !

Dực Chi vừa thấy không khỏi sợ hãi, lập tức ôm Thắt Thắt vào trong lòng ôn nhu nói : “Ta không có tức giận, ta không có trách người, đừng khóc nha ! người trăm lần ngàn lần

đừng khóc nha !” Nói xong, lời cuối cùng đã muốn biến thành lời cầu khẩn.

Nhị sư huynh một bên biến thành sưng sốt sưng sốt.

Ánh mắt hồng hồng của Thắt Thắt bắt đầu chuyển lượng, lập tức cười, Dực Chi rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi ! Hắn lấy ra một chiếc giày thêu cúi người mang vào cho Thắt Thắt, lúc này mới nhìn sư huynh nói : “ Nhị sư huynh ! sách ta đã lấy được, bắt quá, ở trên người nàng !”

A ! không phải gạt người ! thật sự là nhị sư huynh nha! Thắt Thắt chớp chớp mắt, trong lòng nghĩ là ngân phiếu của nàng.

“ Phải không ?” Nhị sư huynh cười nói, “ một khi đã như vậy còn mang theo nàng làm gì? mang theo đại tiểu thư của Hạ phủ rêu rao khắp nơi chẳng phải tự mình tìm phiền toái sao !”

“ Nhị sư huynh !” Dực Chi đang nhìn trước người Thắt Thắt, gương mặt nhìn thấy sư huynh ánh mắt như đang cười, mới biết đang bị trêu đùa ! vẻ mặt xấu hổ cười cười, “nàng...nàng...”

17. Chương 17

Dực Chi mang theo Thắt Thắt trở về Vu sơn, không hề đáp ứng cùng nàng lưu lạc giang hồ, thực hiện giấc mơ của vị tiểu thư ngu ngốc nay —làm ra một phen đại sự nghiệp ! Điều kiện là sau khi đến Vu Sơn, đem kinh thư giao ra,. Thắt Thắt gật đầu đồng ý.

Ba người cùng lên đường, trừ bỏ Thắt Thắt thỉnh thoảng chọc cho Dực Chi tức giận đến bốc khói nhẹ trên đầu, thì cũng coi như là đi đường thuận lợi. Hạ phủ lạc mất đại tiểu thư cũng không có động tĩnh gì, càng không có người đi tìm Thắt Thắt.

Nửa tháng sau, ba người cuối cùng đến dưới chân núi Vu Sơn, có người sớm đã biết được tin này đã chờ ở đây rất lâu, vừa nhìn thấy bóng dáng của ba người liền như con bướm chạy vội tới, “ Nhị sư huynh, thất sư huynh, các người cuối cùng đã trở lại.” Quay đầu liếc Thắt Thắt một cái, “ nàng là ai vậy ?”

Nhị sư huynh cười nói, “ cửu sư muội, nàng là Thắt Thắt – đại tiểu thư của Hạ gia.”

“ Nàng chính là si nhi kia sao ?” Cửu sư muội hỏi.

Thắt Thắt phối hợp cười si ngốc. Cửu sư muội khinh thường liếc nàng một cái, nhanh chóng tươi cười như hoa chuyển hướng thất sư huynh, “ Thất sư huynh, chiếc áo kia muội đã làm xong, huynh trở về muội sẽ đưa cho huynh mặc thử.” Về xấu hổ, trong mắt toát ra tình ý, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Dực Chi mỉm cười, “ Phải không ? Không biết lần này quần áo làm cho huynh là lớn hay là nhỏ đây ?” Hắn vốn tuần tú vô song, thêm một nụ cười rõ lại càng tỏa hào quang vạn trượng, đẹp đến chói mắt. Thắt Thắt căn bản không cần so với cửu muội kiều diễm như hoa kia, bởi vì có so cũng không bằng.

“ Thất sư huynh...” Sư muội hai má ửng đỏ, làm nũng một chút.

Một bên Thắt Thắt quyết miệng, đôi mắt nhỏ tinh chuyển, cuối cùng si ngốc cười, chỉ vào bụng của Cửu sư muội nhìn Dực Chi nói, “ Dực Chi, đưa snhor trong bụng nàng đã mấy tháng ?”

“ Phốc !” Nhị sư huynh đứng một bên suýt nữa cười ra tiếng.

Cửu sư muội giận dữ, “ Cái gì đùa nhỏ ! Người ta còn chưa có thành thân đâu.”

Theo phản xạ, Dực Chi trừng mắt nhìn Thắt Thắt. Nàng sẽ không yên tĩnh một ngày sao ? mỗi ngày đều gây chuyện, kỳ thật cửu sư muội thân mình có chút đầy đặn nhưng nàng lại hồ ngôn loạn ngữ nói người ta mang thai, người xấu cũng không nên phá hư danh tiết của người khác chứ ! Hắn vội vàng trấn an sư muội : “ Cửu nhi, Thắt Thắt chỉ là đùa với muội một chút, không nên chấp nàng.”

Cửu nhi vẫn không thuận theo, nàng sao có thể chịu ủy khuất như vậy, muốn ra tay giáo huấn nàng. Thất Thất sợ tới mức trốn sau lưng Dục Chi, cái miệng vẫn không thành thật : “ Nữ nhân mang thai tối kỵ nhất là nóng tính...Uy ! người đừng có nhảy lên nhảy xuống, như vậy sẽ động đến thai khí nha !”

Dục Chi ngăn trước người Thất thất, sợ nàng bị thương, một bên vẫn trách cứ, “ Thất Thất, nàng calm miệng lại.”

Cuối cùng vẫn là nhị sư huynh tiến lên khuyên can cơn tức giận của cửu sư muội. Cửu nhi dậm chân, “Ngu ngốc, mặc kệ người !” nói xong, đi về hướng lên núi.

“ Đi thôi ! “ Dục Chi kéo Thất Thất, nhìn vẻ mặt cười hi hi của nàng, lo lắng bên tai nàng dận dỏ, “ Thất Thất, sau khi lên núi đừng có tùy hứng như vậy có nghe không ? không được tùy ý trêu người...nếu không ta sẽ không bên cạnh nàng nữa !”

Nghe câu uy hiếp, nàng không cam lòng mà gật đầu.

Nhị sư huynh đi phía sau cùng, nhẹ lay động chiếc quạt, nhìn thân hình nhỏ nhắn nhưng lại dường như chứa đựng sức sống vô hạn của Thất Thất, hẳn không khỏi bật cười, hẳn có thể đoán được, Thất Thất đã đến, sẽ đem Vu Sơn nháo đến gà bay chó sủa.

Đường núi của Vu sơn rất khó đi, chỉ đoạn bằng phẳng thôi Thất Thất đã muốn thở hồng hộc, khi đến giữa sườn núi đường lại càng thêm gập ghềnh. Thất Thất vẫn quạt cường, nhìn thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của Cửu nhi, vẫn không muốn để cho Dục Chi đỡ, rõ ràng tay chân hướng lên trên nhưng sức lực đã hạ xuống. Dục Chi nhìn thấy dáng vẻ của nàng có chật vật nhưng tinh thần lại rất tốt, một đường hi hi ha ha ! Liên luôn đi sát bên cạnh nàng, phòng nàng bị va chạm. Sự chăm sóc, quan tâm như vậy ngay cả hẳn cũng không phát hiện.

Lại tiến về phía trước, Thất Thất thật sự là đi không được, Dục Chi liền công nàng trên lưng, ba người thì triển khinh công vượt qua vách núi, Thất Thất tựa hồ như thật sự rất đã nghiền cảm giác này.

18. Chương 18

Cửu nhi nghiêng răng cắn tóc, nhất là nhìn thấy hai bàn tay dơ bẩn ngu ngốc bé nhỏ của Thất Thất cứ cọ vào hai má của Dục Chi lại càng không thể khống chế cơn tức giận của mình ! Thất sư huynh không phải yêu nhất là cái đẹp và sự sạch sẽ sao ? Vì sao lần này sư huynh lại không tức giận, ngược lại còn nhẹ giọng, dùng lời nói nhẹ nhàng đối với cô ngốc kia là không cần náo loạn, còn ôm chặt nàng ta ?

Sư huynh chưa từng đối qua với nàng như vậy, Cửu nhi cắn chặt răng, vừa ngẩng đầu đã thấy Thất Thất cười tươi hướng nàng vươn hai ngón tay, tuy rằng không hiểu tiểu bạch si này có ý tứ gì , nhưng cửu nhi khẳng định, nhất định nàng ta đang thị uy với mình !

(he he, đọc tới đây, ai dám nói 77 của mình ngốc chứ, 77 phải nói là cáo mới đúng à !)

Ánh mắt cửu nhi trầm xuống, hừ, xem ra nàng không giết chết cái tiểu ngu ngốc kia mới là lạ.

Tới đỉnh núi, lại thêm một đoạn dài chừng ba mươi thước, vượt qua một chiếc cầu dai, rốt cục cũng đến đích — Thiên tuyết cung, nơi mà Dục Chi đã sống từ nhỏ đến lớn.

Dục Chi trước mang Thất thất đến sương phòng rửa mặt, chải đầu, lại sai người mang chút điểm tâm lại. Đổi sửa sang lại, mới kéo Thất Thất đến đại sảnh bá kiến sư phụ— Thiên tuyết cung chủ.

Sau khi tới đại sảnh, ngoại trừ tam sư huynh vfa ngũ sư huynh ra ngoài làm việc chưa về, còn lại tất cả các sư huynh, sự đệ khác đều có mặt ở đây.

Sau khi Dục Chi tiến vào, âm thanh ở đại sảnh im bật, ngồi ở chính vị là một vị tuổi chừng năm mươi, Dục Chi quỳ lạy hành lễ, “ Đồ nhi Dục Ứng bá kiến sư phụ.”

Thất Thất một bên nháy nháy mắt mấy cái, A ! thì ra hẳn tên là Dục Ứng.

Lão gia mỉm cười, “ đi đường vất vả, đứng lên đi.”

“ Tà sư phụ !” Dực Chi đứng lên, lại hướng đến các vị sư huynh đệ chào. Chúng sư huynh đệ nhìn thấy Dực Chi bình an trở về tất nhiên là phi thường vui mừng.

Mọi người từ tin tức Dực Chi gửi về biết thân phận của thất Thất, bởi vậy đối với sự xuất hiện của nàng cũng không có gì kinh ngạc, chính là khi nàng vừa vào cửa, đánh giá người được xưng là si nhi vài lần cũng chỉ là tướng mạo bình thường liền dời ánh mắt đi chỗ khác.

“ Thất Thất, mau đưa một nửa kinh thư ra, trình cho sư phụ !” Dực Chi cười nhìn Thất Thất nói.

Thất Thất nhìn vị sư phụ đang ngồi trên cao, liếc mắt một cái, lại vuốt tóc, “ Muội không có kinh thư.”

Dực Chi trừng mắt liếc nàng một cái cảnh cáo, thấp giọng nói, “ Thất Thất, nàng có náo loạn ! Mau đưa thư ra.”

“ Muội thật sự không có, không tin huynh tìm đi !”

“ Thất Thất!” Dực Chi lo lắng liếc nhìn sư phụ, đi đến trước người Thất Thất, sờ loạn bên hông nàng, khi bàn tay chạm được chiếc eo nhỏ của nàng , dừng lại ! Đúng vậy, hẳn tại sao lại quên, vừa rồi giúp Thất thất rửa mặt, chải đầu, lại còn thay luôn xiêm y, sợ thân thể nàng không chịu được không khí lạnh trên núi nên đã chuẩn bị cho nàng một bộ áo quần tốt để thay. Trong lúc thay căn bản không có kinh thư. Nghĩ đến đây, trên trán hắn giọt xuống mồ hôi lạnh, lại nhìn thấy sắc mặt của sư phụ đã trầm xuống, bốn phía sư huynh đệ cũng không ai lên tiếng, nháy mắt không khí trong đại sảnh trở nên phi thường yên tĩnh.

Dực Chi đưa lưng về phía sư phụ, đối với Thất Thất trốn mắt nhưng sự lo lắng trong ánh mắt vẫn không gạt được Thất Thất.

Thất thất bỗng dưng cười, tiếng cười như trẻ con quanh quẩn trong đại sảnh yên tĩnh, lại có chút thanh thúy dễ nghe không nói nên lời, “ Dực Chi, tuy rằng không có kinh thư, nhưng muội đã đem toàn bộ nội dung của kinh thư nhớ ở trong đầu rồi !”

Dực Chi không hề dụ sắc, vội hỏi, “ kinh thư đâu ?”

“ Sách ? tự nhiên là hử, đã ghi nhớ đầu còn đem theo nó làm gì ?” Tiếng còn chưa lạc, bốn phía đã vang lên tiếng hít thở mạnh của mọi người.

Dực Chi tức giận đến cả người phát run, “ Nàng...người ngu ngốc này.” Bỗng dưng, xoay người, hai đầu gối quỳ xuống, trầm giọng nói, “ sư phụ, đệ tử ngu dốt, không có hoàn thành trách nhiệm, còn để bí cấp bị hử, đệ tử nguyện gánh vác mọi trách phạt, chính là...chính là Hạ phủ đại tiểu thư, vốn là si nhi, trong đầu không có gì, không rõ lý lẽ thỉnh sư phủ hạ thủ lưu tình, tha chết cho nàng.” (hic, đến chết vẫn không quên bảo vệ 77, Dực Chi ta yêu chàng quá hic hic)

“ Si nhi ?” Cung chủ hừ lạnh một tiếng, “ Si nhi làm sao có thể dễ dàng ghi nhớ nội dung kinh thư trong đầu ?”

“ Cái gì mà dễ dàng nha? Ta phải học suốt ba ngày mới có thể nhớ kỹ à !” Bỗng nhiên Thất thất ngắt lời nói.

Dực Chi trong lòng tuyệt vọng ai thán ! Tiểu diên tử này, hại chết hắn còn chưa đủ, hiện tại hắn đang nghĩ cố gắng cứu nàng ! Dám cùng sư phụ biện giải, ngay cả thập sư đệ được sư phụ yêu thương nhất cũng còn chưa dám.

Cung chủ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Thất Thất, ngây ngốc đến không sợ gì, hơi hơi cười lạnh nói, “ Si nhi ? diên nhi mới đúng là không sai biệt lắm.” Nói xong không quan tâm Thất Thất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dực Chi, “ quy cũ của cung người đã rõ ràng ?”

“ Đệ tử rõ ràng!”

Cung chủ đối đối ánh mắt, “ vậy lĩnh phạt đi !”

Dực Chi biểu tình trầm tĩnh nói, “ Đệ tử tuân mệnh.”

“ Chờ một chút, phạt cái gì a ?” Thất Thất đột nhiên hỏi.

19. Chương 19

Mọi người trong lòng đối với Thất Thất đều mang hận ý, tự nhiên sẽ không quan tâm nàng. Cửu muội đôi mắt ửng đỏ, muốn tiến lên thay Dục Chi cầu tình, lại không dám, ai cũng đều hiểu rõ tính tình của cung chủ, càng cầu càng phạt, phạt càng nặng, “đều là vì ngươi.” Tiểu cửu hung hăng nhìn Thất Thất, hận không thể mang nàng băm thây vạn đoạn.

Nhị sư huynh thần sắc phức tạp nhìn Thất Thất liếc một cái, trả lời, “Chặt một tay, diện bích ba năm (đại loại là bị nhốt không gặp ai, phải đối diện với vách núi).”

“A?” Thất Thất ngây người một chút, nói thầm, “không thể nào! Ngươi muốn làm Dương Quá, nhưng ta không muốn làm tiểu long nữ đâu!” nói xong lại ngơ ngác cào cào đầu, hiển nhiên nàng cũng đang kỳ quái, vì cái gì lại nói ra những điều khó hiểu mà ngay cả chính mình còn không rõ chứ!

Mọi người tất nhiên không rõ cái gì Dương Quá, cái gì tiểu long nữ, cũng cho rằng nàng bị dọa đến hồ ngôn loạn ngữ.

Dục Chi nhìn Thất Thất ngơ ngác, trong lòng đau xót, không suy nghĩ, liền thốt ra, “sư phụ, đệ tử nguyện chặt thêm một tay, diện bích 6 năm, cầu sư phụ tha chết cho Thất Thất.” “Hắn bất cứ giá nào, lại vì Thất Thất cầu tình. Nghĩ đến ánh mắt của nàng không thể mở ra, thân hình mềm mại của nàng lạnh như băng, long hãn đau tựa như dao cắt.

“Như thế nào lại như vậy?” Cửu sư muội nhin không được, nhảy ra kêu lên.

“Sư phụ!” Dục Chi vẻ mặt kiên định, nhìn cung chủ ngồi trên cao.

Nhìn cung chủ vẻ mặt trầm ngâm, đại sư huynh đứng dậy, “Không thể, sư phụ, thất sư đệ tội không đáng như vậy, hơn nữa quy cũ trong cung không có thay người chịu phạt.”

“Đúng vậy! sư phụ!” mọi người thấy đại sư huynh đứng ra, liền cũng theo nhau. Bọn họ mặc dù biết rõ Thất Thất không thể không chết, nhưng Dục Chi vì nàng mới bị phạt, vì vậy đối với nàng không có thiện cảm, nàng sống hay chết tự nhiên không để ở trong lòng. Việc cấp bách là cứu Dục Chi!

Thất Thất ngẩn ngơ nhìn mấy người quỳ trong đại sảnh, một lúc lâu, bỗng nhiên nói, “Theo người không theo mình, theo thân có thể theo tâm, tự mình vẫn theo người. Từ mình tắc trệ, theo người tắc sống. Có thể theo người, trên tay liền có phương tắc, xứng bị kính đại tiểu, phân li không sai; quyền bĩ đến dài đoản, lông tóc vô kém...” Đúng là nội công tâm pháp. (đoạn này không biết dịch sao nên mình để nguyên văn.)

Ánh mắt mọi người lập tức tụ lại trên người Thất Thất, Thất Thất lại chỉ nhìn Dục Chi, “Ta mới đọc xong, Sư phụ, có phải ngươi muốn là cái này không?”

“Nàng...” Dục Chi kích động, nói không nên lời.

Thất Thất đi đến trước mặt Dục Chi, lại nói, “Muội sẽ đem nó viết ra, có phải huynh sẽ không bị phạt đúng không?”

Dục Chi gật đầu, Thất Thất thở ra, vỗ vỗ ngực, nở nụ cười, “Muội nói muội nhớ trong đầu, các người lại cố tình muốn phạt lại là phạt chết.”

Cung chủ thần sắc phức tạp cười cười, hỏi, “tiểu nha đầu, ngươi vì sao nhận ra được sự kỳ quái của kinh thư?”

Thất Thất cười hì hì trả lời, “Ta nhìn không ra, là lúc ta rửa mặt chải đầu, không cẩn thận làm rơi nó vào bồn nước, khi lấy ra, chữ viết liền thay đổi...” Thất Thất dừng một chút, “chẳng qua, mấy chữ này thật sự là khó nhớ, ta học thật lâu, cũng không hiểu ý tứ của mấy chữ này.”

Cung chủ khẽ gật đầu, không nói gì nữa, ra lệnh hạ nhân chuẩn bị giấy và bút, để cho Thất Thất viết ra.

Thất Thất cầm bút, vuốt vuốt tóc, suy nghĩ trong chốc lát, cúi người viết, vừa viết vừa lẩm nhẩm, “Theo người không theo mình, theo thân có thể theo tâm, tự mình vẫn theo người...” chính là tư thế cầm bút của nàng thật quái dị, Dục Chi sớm thấy nhưng không thể trách, chỉ đứng bên cạnh nàng, bình lòng yên tĩnh xem nàng viết chính tả.

Chữ Thất Thất viết xiêu xiêu, vẹo vẹo, khó coi đến cực điểm, vạn hạnh là coi như tinh tế, sau nửa canh giờ nàng rốt cục đem chính tả viết xong, lắc lắc cổ tay, đem bàn tay nhiễm mực tùy ý cọ cọ lên giấy.

Cung chủ tiếp nhận tờ giấy Dục Chi mang lên, thoáng nhìn qua chữ trên mặt giấy liền nhăn mày, sau đem đưa cho người bên cạnh. Lại nghe Thất Thất cười hì hì nói, “Cung chủ, khi nào thì ăn cơm a ? mặt trời cũng đã đến đỉnh rồi.”

Cung chủ nhíu mày, nhìn Dục Chi phất phất tay, ra hiệu mau đem nàng mang đi.

Dục Chi đem Thất Thất về phòng, vẻ mặt lạnh như băng mệnh lệnh nàng không được tùy ý đi lại, lại bị nàng ngăn cản, “Dục Chi, huynh làm sao vậy ? mắt húng sao ?”

“Tránh ra !” hần lạnh lùng.

“Không tránh !” Thất Thất ôm hai tay, cười tủm tỉm nói, “Muội không cho huynh đi.”

“Thật không cho sao ?” trong mắt hần giống như đã kết tảng băng lạnh.

20. Chương 20

Chính là Thất Thất vẫn chưa nhìn ra được, vẫn đang làm nũng, “Huynh theo giúp muội a ! Dục Chi ...”

“Ba.” Một tiếng vang lên, thanh âm Thất Thất im bật, kinh ngạc vỗ về một bên má bị Dục Chi đánh, ánh mắt toát ra tia đau thương cùng khó tin tưởng, “huynh đánh muội.”

“Ta đánh nàng, ta hận không thể giết được muội.” Dục Chi giận dữ hét.

Thất Thất đau thương, lui về phía sau hai bước, “Dục Chi...”

“Người đừng giả bộ nữa.” Dục Chi quát to, “nàng nghĩ chơi vui lắm phải không ? vừa rồi kém chút nữa nàng đã đánh mất tánh mạng, nàng có biết hay không ? ở trước mặt sư phụ cũng dám đùa giỡn ! đây không phải là Hạ phủ, đây là Thiên tuyệt cung, một người cũng có thể vươn một ngón tay mà lấy mạng của nàng, nàng có hiểu hay không !”

“Ta không có giả bộ, ta chỉ là chưa nói hết mà thôi....sau lại thấy các người bộ dáng sợ tới mức như vậy, nhất thời tò mò, mới không nói rõ, ta không phải cố ý ! Dục Chi !”

Hần hít một hơi thật sâu, xoay người, không nhìn tới bộ dáng ngây ngốc đáng thương của nàng, nếu không chính mình lại mềm lòng lại tiến lên đỡ nàng.

“Nàng sao lại biết sự kỳ quái của kinh thư ?”

“Bởi vì muội đoán, huynh cải trang vào phủ vật muốn tìm chắc chắn không phải là Kinh Thi, cho nên muội liền nghĩ trong Kinh Thi nhất định có cái gì đó. Muội tìm một hồi lâu cũng không thấy cái gì khác thường, có một lần tay ra mồ hôi, đụng đến cuốn sách kia, thế nhưng lại loáng thoáng xuất hiện những dấu kì quái như là một chữ. Sau đó muội đem trang giấy nhúng nước, nên cái gì cũng đều biết.” Thất Thất thật thà khai báo, một chút cũng không giấu diếm.

“Nàng...” Dục Chi trừng mắt với nàng hồi lâu, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, “Ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, đừng đi loạn, ta sẽ tìm cơ hội đưa nàng xuống núi.” Nói xong đi qua Thất Thất đến hướng cửa.

Nàng đã biết nội dung bí kiếp, sư phụ làm sao có thể dễ dàng tha cho tính mạng của nàng ! chính là thời gian sớm hay muộn mà thôi, dù sao sư phụ còn không thể xác định được bí kiếp là thật hay giả. Ai nha !

Tay Thất Thất vốn giữ chặt ống tay áo của hần, lại bị hần lạnh lùng trừng mắt, ủy khuất buông tay ra.

“Sư phụ, tảng đá này thật quá lớn, chúng ta cũng đã suy nghĩ nhiều cách nhưng đều không dùng được.” Đại sư huynh cung kính nói với sư phụ, phía sau hần là một tảng đá lớn cao khoảng ba thước.

Mấy ngày trước, núi đá chấn động, một mạch nước ngầm trong núi đột nhiên mãnh liệt phun trào khiến toàn bộ sơn cốc bị ngập úng. Thiên Tuyệt cung tuy rằng được xây dựng trên ngọn núi, nhưng những chỗ lõm của Vu sơn đều được con người gieo trồng để thu lấy lương thực, nay gặp tình trạng này cũng bị nguy hại.

Bọn họ ở trong khe núi bên sườn vô ý phát hiện được khối đá này, quan sát, kiểm tra một chút thì thấy nó có thể ngăn chặn được miệng của mạch nước ngầm kia. Chính là khối đá quá lớn, mặc dù cách miệng mạch nước không xa nhưng không có cách nào có thể mảy may di chuyển nó. Bọn họ tuy rằng võ công cao cường, khí lực so với người thường lớn hơn rất nhiều, nhưng cũng không phải là thân fluwej. Thử qua nhiều phương pháp đến cuối cùng chỉ có thể nhìn tảng đá mà than thở.

Cung chủ khoanh tay đi vòng quanh khối đá, trầm ngâm thật lâu...Bỗng dưng, một trận tiếng cười trẻ con vang lên, “việc này có gì khó! làm ra vài cái ròng rọc không phải sẽ giải quyết được sao!” Mọi người quay đầu lại, đã thấy Thất Thất mặc một thân áo xanh thanh lịch, sôi nổi chạy tới, phía sau là vẻ mặt quỷ dị của Cửu nhi.

Dực Chi thấy nàng xuất hiện, không khỏi âm thầm nhíu mày. Lạnh mắt quét qua người Cửu Nhi đang đứng bên cạnh nàng, Cửu nhi chợt dạ không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hắn vốn dặn Cửu nhi coi chừng Thất Thất, đi đâu cũng được nhưng không được để nàng xuất hiện trước mặt sư phụ. Xem ra sư muội đối với lời của hắn đã ngoảnh mặt làm ngơ.

Cung chủ đã phiền não vì nhiều ngày người của sơn cốc bị ngập nước, nhất thời không nhớ đến chuyện của Thất Thất, Dực Chi vốn định thừa dịp sư phụ bận rộn nhiều ngày đem Thất Thất vụng trộm đưa xuống núi. Không nghĩ tới, cửu nhi lại ghen tị cố ý mang nàng đưa tới đây.

“Thất Thất, trở về! đây không phải là nơi nàng nên đến.” Dực Chi đón đầu, ở bên tai nàng nhỏ giọng khiển trách.

“Dực Chi, huynh tránh ra...Thất Thất cô nương, người vừa nói là dễ dàng, không biết là phương pháp như thế nào là dễ dàng?” Cung chủ khoanh tay, vẻ mặt từ từ nói, thâm trầm khó dò, ánh mắt toát ra vẻ phức tạp, khó hiểu.

Dực Chi trong lòng trầm xuống, lúc này chợt nghe đại sư huynh bên cạnh nói, “Sư phụ, lời nói của một tiểu nha đầu không thể tin tưởng, đồ nhi vừa mới nghĩ ra một cách, không biết có thể được hay không, là như vậy...”

Cung chủ giương mắt quét qua đại sư huynh, đại sư huynh toàn thân lạnh như băng, lập tức cầm khẩu, thối lui một bên, có chút lo lắng nhìn Dực Chi liếc mắt một cái.

Tâm tình mọi người không đồng nhất, lại đều biết mạng nhỏ của Thất Thất sợ khó có thể giữ được, ngữ khí của sư phụ khi nói chuyện rõ ràng là hàm chứa sát khí.

Đã nhiều ngày, người có mắt đều nhìn được, Dực Chi đối với Thất Thất không phải là quan tâm bình thường. Bọn họ thờ ơ đối với sống chết của Thất Thất nhưng cũng lo lắng cho Dực Chi nhất thời xúc động sẽ làm ra chuyện gì không thể挽回.

Cung chủ đối với Thất Thất phát tay, ra hiệu nàng lại đây. Thất Thất chần chờ nhìn Dực Chi liếc mắt một cái, liền cất bước đi đến phía cung chủ.

21. Chương 21

Dực Chi phía sau kiềm lòng không được, nắm chặt tay.

“Đến đây, nói cho ta biết phương pháp của người.” Cung chủ hơi hơi cúi người nhìn Thất Thất nói.

Thất Thất vuốt vuốt tóc, nở nụ cười, lại quay đầu nhìn Dực Chi liếc một cái, nàng vừa rồi đã nghe được từ cửu nhi lạnh lùng miệt thị chuyện xảy ra! cho nên không hề biết là kích động, “Rất đơn giản nha! Tảng đá tuy rằng rất nặng, nhưng chỉ cần đem nó chia thành số thập phân...ý tứ của ta không phải là đem tảng đá đánh nát mà là mượn nguyên lý của đòn bẩy, chỉ cần làm hai cái ròng rọc, giống như bánh xe ngựa, như vậy liền có thể đem lực lượng chia nhỏ. Để lúc đó, có thể dễ dàng di chuyển tảng đá đi chỗ khác...” Tiếp theo Thất Thất lại nói tỉ mỉ từng chi tiết.

Mọi người ban đầu đều không để lời nói của Thất Thất ở trong lòng, về sau lại cảm thấy càng nghe càng có lý cảm thấy đây thật đúng là diệu kế, người bình thường không phải ai cũng có thể nghĩ ra được. Mọi người ánh mắt đều lộ kinh sắc, nhìn Thất Thất với cặp mắt khác xưa.

Cuối cùng, ngay cả cung chủ cũng không che giấu được vẻ kinh ngạc trong ánh mắt, ánh mắt thâm thúy cẩn thận đánh giá Thất Thất—một người thoát nhìn chưa thoát khỏi về trẻ con, cử chỉ có chút quái dị.

Sau đó, Thất Thất lại vẽ một bức phác thảo, nàng tuy rằng chữ viết không được tốt lắm, nhưng vẽ bản vẽ thì cũng rất giống, rất rõ ràng. Lúc đầu mọi người còn bán tín bán nghi, nhưng đến khi dựa vào phương pháp của nàng thật sự đã có thể đưa được tảng đá đến miệng lỗ hồng.

Thất Thất còn chỉ cho người ở trong cốc làm mương máng, sử dụng cách tưới tiêu để chi dùng. Từ sau lúc đó, ấn tượng của mọi người đối với Thất thất bắt đầu đổi mới. Nhưng chỉ duy trì được ba ngày, khi bọn họ nhìn đến Thất Thất vô ngục, địa ý nghiêm nghị, đồng dạng nói ra lời thề của nàng —làm ra một phen đại sự nghiệp !

Mọi người trợn mắt há mồm, Dục Chi xấu hổ, ngay cả cung chủ vẻ mặt luôn luôn nghiêm cẩn cũng “phốc” một chút, phun nước trà trong miệng, hủy hoại nghiêm trọng hình tượng trang nghiêm mà cung chủ đã duy trì từ trước đến nay.

Kỳ thật mọi việc rất đơn giản, chẳng qua Dục Chi chịu cầu sư phụ nhận Thất Thất làm đồ đệ, mục đích chỉ có một — cứu tính mạng của nàng. Bởi vì Thất Thất viết chính tả ra đúng là bí kiếp của Thiên tuyệt cung, phạm không phải là người của Thiên tuyệt cung, sau khi nhìn thấy ắt sẽ chết.

Bản bí kíp này là do tiền nhiệm cung chủ làm mất đi, nhiều lần trắc trở rút cục rơi vào Hạ phủ, Hạ phủ bên ngoài tuy là thương gia, nhưng lại ngầm cùng với nhiều người trong giang hồ có quan hệ, trong phủ cũng thường có nhiều người thân mang tuyệt kỹ ra vào.

Thiên tuyệt cung trên giang hồ vừa chính vừa tà, võ công của đệ tử Thiên tuyệt cung lại bí hiểm, thật là thần bí, Nếu chính đại quang minh lấy được thì sẽ không muốn trả lại, ai lại không muốn vì mình mà chiếm đoạt bí kíp của Thiên tuyệt cung đâu ! Bởi vậy, mới có việc Dục Chi cải trang vào Hạ phủ để tìm kiếm. Mà Hạ phủ lại không hề hay biết bí kíp lại ở trong phòng của tam phu nhân.

Thất Thất kể từ khi di chuyển được tảng đá lớn, cung chủ liền nhận thấy nàng ngoại trừ bề ngoài thì không đơn giản như vậy, nếu là vừa yếu lại là một si nhi thì sao có thể nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu như vậy ! Nhưng nàng tại sao lại phải giả thành si nhi như vậy trong Hạ phủ ?

Cung chủ hỏi Dục Chi, Dục Chi ấp úng nửa ngày, mặc dù có chút khó mở miệng nhưng vẫn là hồi đáp đúng thật tế, “ sư phụ ! đầu óc của nàng có chút không giống người thường, có khi trí tuệ vô song, có khi lại...cùng với si nhi không khác là mấy, khi tốt khi hỏng, bất quá...đệ tử lần này có thể thuận lợi lấy được bí kíp cũng là do nàng hỗ trợ, hơn nữa....đệ tử , đệ tử đối với Thất Thất cũng sinh ra tình ý ! cầu sư phụ thành toàn !”

Nguyên nhân có đoạn đối thoại này, cung chủ mới triệu kiến Thất thất, không hề nghĩ sau khi hỏi nàng vì sao lại theo Dục Chi rời khỏi Hạ phủ ? lập tức xuất hiện một tràng thề kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ của Thất Thất

Hơn nữa, Thất Thất từ sau khi rời khỏi Hạ phủ, vốn đã rất lâu không phát ra tuyên ngôn này, nên là vẫn đang rất ngại, vừa lúc có người hỏi, nào lại không tận hứng, đem câu nói mấy ngày chưa nói này nói một lần nghe đủ. Mọi người nghe được đều hoa mắt choáng đầu ! Cung chủ là người thứ nhất rời khỏi ghế rời đi, mọi người cũng noi theo ! Cuối cùng cũng chỉ còn lại Dục Chi, sắc mặt xanh mét đứng ở phía sau nàng, xem nàng đến khi nào thì mới yên đủ ?

Cung chủ rút cục tin tưởng, vì sao Dục Chi lại nói đầu óc của nàng khi tốt khi điên.

22. Chương 22

Cung chủ chỉ nhận Thất Thất là người của Thiên tuyệt cung nhưng lại chưa nhận nàng làm đồ đệ. Từ đó, tánh mạng của nàng thì không lo nhưng lại mất đi tự do. Cũng là người của Thiên tuyệt cung không có lệnh của cung chủ thì không thể tùy tiện ra khỏi cung.

Thất Thất giống như ở Hạ phủ, sáng sớm mỗi ngày đều đẩy cửa sổ, giống gà trống gáy sớm đều đọc diễn cảm một phen lời thề vĩ đại. Thiên Tuyệt cung từ cung chủ cho đến người quét đình viện, không ai không biết, không ai không hiểu.

Thất Thất không thể rời khỏi, tự nhiên sẽ buồn chán, nhàm chán tất nhiên sẽ gây chuyện, mấy ngày này sắc mặt Dực Chi lại càng thêm khó coi. Đáng thương cho tuyệt thế mỹ nam, bị Thất Thất chọc cho giận đến nổi trợn lồi đình, mắt miệng đều nghiêng lệch, làm cho dung mạo hoàn toàn bị hủy!

“Dực Chi! huynh dẫn ta xuống núi được không?” hai tay Thất Thất tự nhiên quàng trên cổ Dực Chi, Dực Chi đi đến đâu, làm gì nàng cũng đi theo làm như vậy.

“Không được, không có lệnh của cung chủ, bất luận là ai cũng không được tùy tiện ra cung.” Dực Chi xê dịch kiếm bên hông tránh cho đụng đến nàng. Tiếp tục đi về phía trước, nàng nguyên ý đi theo thì cứ để đi theo, muốn làm gì thì làm dù sao mấy ngày qua hẳn cũng quen với cảm giác trói buộc trên người này rồi.

“Vậy huynh đi cầu cung chủ cho chúng ta rời đi a!”

“Cung chủ đang bế quan!”

Cả người Thất Thất ủ rũ xuống, “Vậy phải đợi tới khi nào?”

“Ngoan! chờ một chút, đến lúc đó ta nhất định mang nàng xuống núi.” Dực Chi nhìn thấy vẻ uể oải của Thất Thất nhin không được nhẹ giọng an ủi, cúi đầu nhìn tiểu nhân trong lòng, trong lòng không khỏi có chút mềm mại, “chúng ta đi luyện chữ được không? ngày hôm qua không phải nàng nói cừu sư muội cười nhạo nàng viết chữ khó coi sao? Ta dạy nàng viết chữ.”

Thất Thất suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Dực Chi tay viết tay dạy, Thất Thất còn thật sự học nghiêm túc, đáng thuowngt hay tính nhẫn nại của Thất Thất không nhiều, chỉ không lâu sau liền thấy nhàm chán, ném bút không viết. Cứng rắn nói bút lông dùng không quen, nàng muốn chính mình làm bút để dùng, Nói xong liền sôi nổi đi ra ngoài.

Dực Chi cuối cùng cũng có được nửa khắc yên ổn, nghĩ muốn đem việc của mấy ngày trước còn đọng lại làm một lần, sư huynh đệ bọn họ ai cũng có công việc riêng, mà hẳn lại là người phụ trách tài vụ của Thiên tuyệt cung, mà hẳn lại không biết trong khi hẳn bên bàn sách làm việc đến không biết trời trăng gì thì bên kia Thất Thất lại đem Thiên tuyệt cung biến thành gà bay chó sủa.

Không lâu sau có hạ nhân chạy đến, vẻ mặt cầu xin nói Thất Thất giống như phát điên, đem toàn bộ gà, vịt, ngỗng của Thiên tuyệt cung ra nhổ lông! Nàng đã đem phòng bếp, khu nuôi gia cầm biến thành chướng khí mù mịt.

Dực Chi vừa nghe đã lập tức đi theo người tới thông báo đến hiện trường “vụ án”. Từ xa đã nghe được tiếng kêu của gà vịt, đập vào mắt là khắp viện lông chim, gà bay toán loạn, bên trong viện kẻ đang đuổi theo một chú gà trống chạy toán loạn ngoại trừ tiểu bạch si chuyên môn gây chuyện thì còn là ai?

Mái tóc hỗn độn cắm đầu lông gà theo nàng lắc qua lắc lại, cả người toàn là bùn đất cùng máu gia cầm, trên gương mặt chính nàng cũng không biết là “sạch” như thế nào, vẻ mặt đen đen, ba ba.

Nhìn thấy Thất Thất giẫm phải một con vịt mà ngã xuống đất, nháy mắt lại cố gắng đứng lên, không ngừng cố gắng truy đuổi con gà! Dực Chi tức giận đến khóe miệng phát oải, tính nàng lại thật là kiên cường bất khuất, chết cũng không chịu thua.

Thất Thất đến chỗ nào, đàn gà, vịt ngỗng trong viện tuy rằng không phải cùng chung mối thù với nàng nhưng lại tụ tập lại cùng nhau bốn phía cố gắng đào tẩu! xem nàng chơi đến không biết việc gì đang xảy, khóe miệng Dực Chi run rẩy, đi nhanh vượt lên, một tay nắm lấy cổ áo của nàng, nhắc một cái đem nàng kẹp vào giữa nách, thi triển khinh công, phi thân trở lại nơi ở, cũng không để ý Thất Thất oa oa kêu gào, hẳn chính là lệnh cho hạ nhân chuẩn bị nước ấm, sau đó trực tiếp đem nàng quăng vào bồn nước.

“Khụ khụ!” Thất Thất bị uống một chút nước, khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong nước ngoi lên mắng. “Huynh làm gì?”

Dực Chi nghiêm mặt, xoay người không để ý tới nàng, “Nhanh đem chính mình tắm rửa cho sạch sẽ.”

“ Ba.” Một tiếng, Thắt Thắt cời y phục ẩm ướt quăng lên ót của Dục Chi.

“ Nàng...” Dục Chi giận dữ xoay người, lại thấy ẩn ẩn ướt ướt trong nước hiện ra đường cong, mặt một chút liền hồng thắm nửa bầu trời, vội vàng xoay người lại, hơi thở có chút không bình ổn, nói, “ Tắm xong thì kêu ta.” Bước ra khỏi bình phong, đi đến bên ngoài, một tiếng đóng cửa phòng lại, dựa lưng vào ván cửa mà ngồi xuống.

Gió nhẹ phát qua, Dục Chi qua một lúc lâu vẫn cảm thấy trên mặt nóng như có lửa. Nhất là nghe thấy trong phòng thỉnh thoảng có tiếng nước ào ào truyền ra, Dục Chi thầm mắng chính mình đáng chết ! Khi ở Hạ phủ chuyện như vậy không phải chưa từng phát sinh qua.

Hắn ở Hạ phủ hầu hạ Thắt Thắt một tác cũng không rời, lúc ấy Thắt Thắt tắm thì có Diễm Nhi hầu hạ, nhưng đôi khi cũng có lộ ra một chút da thịt. Khi đó, hắn ôm cũng ôm qua, sờ cũng sờ qua, xem cũng...nhìn đến một ít ! nhưng đối với nàng một chút dục vọng cũng không có ! Nhưng hôm nay trong lúc vô tình liếc mắt một cái, liền mất hết hồn vía, tâm viên ý mã lại muốn nhìn thêm một chút !

“ Dục Chi, muội tắm xong rồi.”

Nghe được tiếng la trong phòng, Dục Chi hít sâu một hơi, xác định mặt mình không còn đỏ hồng nữa mới đẩy cửa đi vào. Thuần thực từ trong tủ lấy ra quần áo cho Thắt Thắt, nhìn mặt trên của chiếc yếm màu hồng phấn, Dục Chi cảm thấy tim hắn lại đập không thể khống chế, cảm giác không khí bên trong phòng đột nhiên trở nên kiểu diễm vô cùng.

Đồng thời, Dục Chi từ bình phong đưa quần áo cho Thắt Thắt. Chỉ chốc lát sau, Thắt Thắt một đầu ướt sũng đi ra.

“ Dục Chi !” Thắt Thắt kêu một tiếng, liền đưa khăn cho hắn, tự động xoay người sang chỗ khác.

Dục Chi cầm lấy chiếc khăn đem tóc nàng lau khô, nhìn chiếc cổ trắng ngần, còn có một vài giọt nước như châu ngọc chậm rãi rơi xuống bên tai, Dục Chi cảm thấy bụng mình một trận nóng rực, không kịp suy nghĩ, liền cúi xuống hôn, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, hắn đã làm cho vành tai trắng nõn của Thắt Thắt hồng hồng nộn nộn....

Thắt Thắt ngẩn ngơ quay đầu, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn phần tịnh trong suốt, nhẹ nhàng toát ra một chút mềm mại quyến rũ, hơi thở của hai người thật gần, Dục Chi cũng giật mình, nhìn nàng vì kinh ngạc mà trương nửa cái miệng nhỏ, đầu lưỡi kia dường như ẩn hiện, giống như đang chờ người đến hái, hắn khẽ cắn lên...

Thắt Thắt chính là nhẹ nhàng từ chối một chút, cũng không biết là bị ánh mắt thâm thúy của Dục Chi hù dọa hay dụ hoặc, thân mình lập tức mềm nhũn dán chặt trên người Dục Chi....

Thắt Thắt chỉ cảm thấy miệng ma ma, thân mình vừa như vô lực, cánh tay vây quanh hông nàng càng ngày càng gấp, lại có cảm giác hít thở không thông, cảm giác hoa mắt choáng đầu.

Sau khi Dục Chi rời khỏi môi nàng, miệng nhỏ của Thắt Thắt vù vù thở phì phò, trong đầu vẫn là một mảnh hỗn độn không có chút gì.

Nhìn người trong lòng ánh mắt say lơ đãng mông lung, thần sắc quyến rũ, Dục Chi hít một hơi thật sâu, buông cánh tay đang giữ bên hông nàng, lui ra phía sau từng bước, tình cảm trong ánh mắt thay đổi trong chốc lát, cuối cùng xoay người chạy đi ra ngoài.

Lưu lại Thắt Thắt đứng ở cửa, một hồi lâu, mới chậm rãi nâng tay lên, vuốt vuốt đôi môi có chút sưng đỏ, trong lòng có chút suy nghĩ.

23. Chương 23

Trước kia hắn cũng hôn qua nàng nha, hắn vẫn nhớ rõ rãnh mạch khuôn mặt nhỏ nhắn hề hề khóc phá. Khi đó, hắn đối với nàng chỉ có thương tiếc, chỉ có đau lòng, chỉ có không nỡ...Mà hôm nay lại hoàn toàn thay đổi ! đến tốt cùng là khi nào đã trở nên như vậy chứ ? Dục Chi ngồi trên mái nhà ngơ ngác nhìn đám mây đỏ au phía xa xa, coi như lại thấy hai má của người kia sau khi bị hắn hôn mà trở nên đỏ ửng dị thường !

Thất Thất ! Ai ! Dực Chi thở dài một tiếng, bỗng nhiên từ xa đi đến một bóng người, ánh mắt trầm tư bỗng nhiên sáng bật, mở miệng nói :

“ Nhị sư huynh !”

Nghe được tiếng gọi, Nhị sư huynh Tạ Vân Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy Dực Chi đang ngồi trên mái nhà. Mím cười, thân hình nhảy lên ngồi bên cạnh người Dực Chi, ôn nhu hỏi, “ Làm sao vậy ? vẻ mặt thật có nhiều tâm sự, không phải là vì chuyện Thất Thất đại náo gà vịt chứ ? Có phải Thất Thất lại vừa khóc cho đệ xem nên đệ liền không có cách ?”

“ Sư huynh, đệ...” Dực Chi chưa nói xong, mặt đã đỏ một nửa.

Nhị sư huynh đột nhiên cười, “ Hay là sư đệ của ta cuối cùng đã thông suốt ?”

“ Nhị sư huynh !” Dực Chi xấu hổ kêu lên một tiếng, lại lập tức cúi đầu, “ Đệ ...đệ muốn thành thân !” Thanh âm rất nhẹ,

Nhị sư huynh nghe được, lại cố ý cười nói, “ đệ nói cái gì ? ta nghe không rõ, lặp lại lần nữa !”

“ Nhị sư huynh.” Dực Chi đỏ mặt quát to một tiếng.

Nhị sư huynh cười ha ha, dùng chiếc quạt gỗ nhẹ lên đầu Dực Chi một chút, “ Không biết đối tượng đệ muốn thành thân là ai đây ? Cửu sư muội ? Cửu nhi thật là thích đệ đã lâu rồi.”

Dực Chi nhú mày, “ đệ chỉ xem Cửu nhi là muội muội, tại sao lại muốn cùng nàng thành thân ?”

“ Nhưng sư phụ lại không nghĩ như vậy a ! Năm trước cung chủ Địa sát cung tiến đến muốn thay đồ đệ hắc cầu hôn, liền bị sư phụ cự tuyệt, nói rằng Cửu nhi sớm đã có hôn phối, về phần người đó alf ai, cho dù sư phụ không nói, mọi người cũng biết là đệ a ! Huống hồ, sư muội đối với đệ bộc lộ tình ý, đệ cũng không có phản đối, không phải sao ?”

“ Sư huynh, đệ khi đó không hiểu chuyện ! Nhưng hiện tại đệ chỉ thích Thất Thất, muốn cùng nàng...” Ngữ khí của Dực Chi ngừng một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn mặt Nhị sư huynh, vẻ mặt thật nghiêm túc : “Nhị sư huynh, từ nhỏ đến lớn, sư huynh là người hiểu rõ đệ nhất, đệ cũng không nghĩ sẽ giấu diếm huynh chuyện gì ! Đối với Cửu nhi, đệ chỉ có tình cảm huynh muội; nhưng đối với Thất Thất lại không như vậy, ngay từ đầu đệ chỉ xem nàng là một si nhi, trừ bỏ cảm thấy phiền chán thì đối với nàng đệ không có cảm tình, thậm chí khi nàng phát hiện ra bí mật của đệ khi vào Hạ phủ, đệ còn muốn giết nàng diệt khẩu, sau lại không biết vì sao lại không thể xuống tay.” Dực Chi cười khổ một chút, ánh mắt trong suốt hàm chứa vô hạn nhu tình nhìn về phía áng mây ở chân trời, thanh âm có vẻ có chút khàn khàn, tiếp tục nói : “ Đệ thường bị nàng làm cho tức giận nổi trận lôi đình, có khi lại hận không thể một kiếm mà giết nàng, nhưng cho dù như thế nào tâm cũng không đành, nàng vừa khóc, đệ liền cảm thấy lòng đau đến vô cùng ! Hận không thể mang ánh trăng trên trời xuống để làm nàng vui vẻ. Nàng có khi làm ra những việc hết sức ngốc làm cho người khác không biết là nên khóc hay nên cười, người khác ở sau lưng mắng nàng si nhi, suy chỉ có một mình đệ lại cảm thấy nàng đáng yêu. Nàng có khi lại thay đổi thành một người thông minh đến giả dối, thường thường nói một ít câu trôi chảy đến khó hiểu, ngâm nga một ít ca khúc quái dị nhưng rất dễ nghe. Nàng dùng bí kiếp để uy hiếp đệ mang nàng rời khỏi Hạ phủ, thật ra trong lòng đệ còn mừng thầm một trận.” Khóe miệng Dực Chi hơi gợn lên, cười nhẹ nhàng, “ Chẳng qua chịu uy hiếp của nàng thì cảm thấy có chút tức giận thôi, về sau liền heo ý của nàng mang nàng rời khỏi Hạ phủ.”

“ Đáng thương đệ so với tên đầu gỗ vẫn là không khác ấy.” Nhị sư huynh bỗng nhiên mỉm cười nói một câu.

Dực Chi lại giống Thất Thất vuốt vuốt tóc, cười nói, “Đúng vậy, dọc theo đường đi, bị nàng chọc tức đến chết được., lại luôn lo lắng nàng bị lạnh, bị đói, lo lắng nàng bị tổn thương ! chỉ biết trước mặt sư phụ liều mạng bảo vệ nàng lại không biết thì ra đã đối với tiểu bạch si kia động tình !”

Sư huynh cười nói, “ Đệ a! rốt cục cũng biết được tư vị của cảm kích, ta còn lo lắng cái đầu gỗ của đệ còn chưa hiểu được đâu.”

Dực Chi cười ngượng ngùng, “ Đệ đột nhiên trong lúc đó mới...đệ tại đây ngồi một chút, đem mọi chuyện phát sinh nghĩ lại một lần, liền có thể hiểu được hoàn toàn. Sau khi nói chuyện với huynh lại càng thêm xác định tâm ý của chính mình ! Đệ muốn cưới Thất Thất làm vợ ! Tuy rằng việc làm của nàng có khi alfm

cho người ta dở khóc dở cười, nhưng đã phát sinh tình cảm thì không thể thu trở lại được, nhị sư huynh, huynh sẽ giúp đệ sao ?”

Ánh mắt nhị sư huynh ôn nhuận, ngập ý cười, “đương nhiên, thất sư đệ của ta rút cục cũng bắt đầu yêu thương, làm sư huynh sao lại không thể giúp !”

24. Chương 24

Thất Thất cầm bút lông ngỗng do mình tự chế, chấm mực viết một trang chữ đưa cho Dục Chi, “ thế nào ? muội viết không tệ chứ !”

Dục Chi nhìn nhìn, chữ viết đã tinh tế, nghiêm chỉnh, hiển nhiên là so với trước kia đẹp hơn, bên trên viết một đoạn thơ ngắn :

“ Mạc mạc khinh hàn thượng tiểu lâu

Hiếu âm vô lại giống (như) cùng thu

Đạm yên lưu thủy bình phong u.

Tự tại tơ bông khinh giống như mộng

Khôn cùng ti vũ tế như sầu

Bảo liêm nhân quả tiểu ngân câu.”

Dục Chi nhìn qua biến sắc, tiểu tử này rõ ràng là miêu tả nỗi tương tư thán nhiên ưu sầu của nữ tử, ẩn ẩn để lộ một nỗi niềm thương nhớ sâu đậm. Hắn ngẩng đầu, không che dấu được tâm tình kích động, “ Thất Thất, đây là nàng viết sao ?”

“ A !” Thất Thất ngây người một chút, có chút mơ mơ màng màng, “ Là muội mới viết nha !”

Dục Chi nhìn đoạn thơ ngắn cười ngây ngô, Thất Thất viết cho hắn ! Thất Thất viết cho hắn ! Thất Thất đưa bài từ này cho hắn không phải cho hắn thấy tâm ý sao ? Bên này Dục Chi cười hề hề ngây ngô, bên kia Thất Thất nhìn lại thấy cả người dựng tóc gáy.

“ Thì ra Thất Thất của ta lại có tài hoa như vậy ! lại có thể làm ra bài thơ có ý nhị cùng ý tứ vô cùng đến vậy!” Thật sự làm cho hắn yêu thích không nổi buông tay.

“ A !” Khi nào thì biến thành Thất Thất của hắn ? bài từ này là nàng làm được sao ? Thất Thất vượt vút đầu, chính là trong đầu nàng đột nhiên nghĩ đến, liền thuận tay viết ra ! Kia...hắn nghĩ là nàng nghĩ ra được sao ?

Thừa dịp Dục Chi đang cười quái dị, Thất Thất lặng lẽ rời khỏi thư phòng, hơi sợ vồ vồ ngực, đã nhiều ngày nay Dục Chi thật sự quái dị, vẫn là nên cách xa một chút là tốt hơn ! Đi ra khỏi cửa, nàng sôi nổi hướng đến phòng bếp, đi tới đi tới, đột nhiên ngừng lại, dường như nhớ tới cái gì, đôi mắt hàm mỉ, xoa chính đôi môi của mình, chậm rãi vượt ve....

“ Ngu ngốc !”

“ A!” Thất Thất hoảng sợ, dường như bị xem thấu tâm can, hai má phỉm hồng, kinh suyến khi trước mắt bỗng nhiên nhảy ra một cửu nhi.

“ Si...Thất Thất, ta mang ngươi đi đến một nơi !” Cửu nhi cố bày ra vẻ mặt ôn hòa nói.

“ Thế nàolàm sao a ?”

“ Ngươi đi sẽ biết !” nói xong, không cần phân trần liền kéo Thất Thất bước đi.

Trong thời gian một nén nhang đã mang Thất Thất đến bên cạnh một hồ nước rất sâu, “ Thất Thất, thế nào ? nơi này đẹp chứ ?” Cửu nhi cười nói, nhưng trong tiếng cười lại có chứa hàn ý.

Thất Thất không khỏi rung mình một cái, “ ngươi...ngươi cười rộ lên nhìn thật khó coi.”

“ Vậy sao ? hắc hắc, người có biết như vậy là sao không ?” Cửu nhi vừa nói vừa đi đến gần Thất Thất.

Thất thất đứng một bên lắc đầu, một bên chậm rãi lùi về phía sau.

Cửu nhi cười lạnh, “ Nơi này là ta chọn cho người làm nơi chôn thân, thế nào ? không tệ đó chứ ?”

Ánh mắt Thất Thất nhìn chăm vào Cửu nhi khí thế bức người lại vô cùng âm trầm, giơ phút này thân hình Cửu nhi lại không hề đầy đặn, hai gò má lõm xuống, quần áo trên người cũng có vẻ lũng thùng lũng thùng, Ánh mắt Thất Thất tràn ra vẻ đau thương, “ Thật đáng thương !”

“ Cái gì ? ” Cửu nhi nổi giận, “ Ta không cần người thương hại, chờ người chết đi, Thất sư huynh tự nhiên sẽ thích ta...người đi chết đi !” nói xong dùng sức đẩy....

Thất Thất vốn bị nàng bức lui đến ven hồ, chỉ nghe một tiếng kêu swoj hải, tiếp theo bùm một tiếng, rơi vào hồ sâu ! Kỳ quái ngay cả dấu hiệu giãy dụa ở trong đầu cũng không có, Cửu nhi lạnh lùng nhìn Thất Thất từ từ chìm vào trong nước. Lại đứng bên trên trong một khoảng thời gian, xác định Thất Thất đã chết không còn nghi ngờ, lúc này mới nở một nụ cười lạnh, quay trở về.

25. Chương 25

“ Thất sư huynh.” Cửu nhi chạy vào, “ Thất Thất đâu? hôm nay muội đến cùng nàng so thêu...A !” Bỗng dừng kêu một tiếng, sắc mặt trắng bệch, “ Thất Thất...” như thế nào lại như vậy ? Nàng như thế nào lại không chết ? Ngạc nhiên nhìn Thất Thất lưỡi biếng trong lòng Dục Chi. Chẳng lẽ ? chẳng lẽ là quý ? Cửu nhi run run thân hình, chậm rãi thối lui về phía sau.

Lúc này Dục Chi mới nói chuyện, biểu tình bình thản, thanh âm lạnh lùng : “ Ngày khác đi ! Hôm nay Thất Thất mệt mỏi, hơn nữa nàng cũng không so với muội.”

“ Ách ! được !” Cửu nhi nuốt nuốt nước miếng kinh sợ, “ muội sẽ lựa ngày khác...lại đến !” xoay người chạy trốn chết ra ngoài.

Sau khi Cửu nhi rời đi, Thất Thất ức chế không được ho nhẹ hai tiếng.

“ Như thế nào ?” Dục Chi lo lắng hỏi, “ còn lạnh không ?”

“ Đã không thấy lạnh ! bất quá, hồ nước kia thật sự rất lạnh nha ! bằng không muội còn muốn ở trong nước chơi một chốc lát ! Hắt xì !” nói xong lại nhin không được đánh cái hắt xì.

Dục Chi đau lòng, dùng tay áo xoa xoa nước mũi cho nàng, “ còn chơi ! nàng suýt nữa đem mạng ra chơi đến không còn, nàng cũng thật là quá si mà, bị chìm trong nước ba lần, nhiều lần đã tìm được đường sống trong cái chết, thế nhưng vẫn ham chơi ! Nàng không sợ chết sao ? Khi nhìn thấy cường đạo, nàng rõ ràng đã đem ta bán, chính mình lại chạy trốn chết còn gì !”

Thất Thất che miệng ngáp một cái, “ Dục Chi ! Muội rất mệt.”

“ Được ! được ! trước tiên nên uống canh giải cảm ! canh đâu rồi...tại sao lại chậm như vậy chứ ! Nấu một chén canh thôi cũng dùng thời gian dài như vậy sai ?” Dục Chi lớn tiếng quát ở bên ngoài.

“ Cửu nhi.” Nhị sư huynh phi thân cản trước người Cửu sư muội, “ muội còn muốn đi tìm Thất Thất sao ?”

Cửu nhi có chút run sợ, lập tức cười nói : “ Nhị sư huynh, muội là muốn đi tìm Thất Thất trò chuyện, lần trước muội muốn cùng nàng tỷ thí xem ai thêu hoa đẹp hơn.”

Nhị sư huynh chăm chú nhìn hai gò má lõm sâu của Cửu nhi một hồi lâu, thở dài một tiếng, “ Cửu nhi, Thất sư đệ tuy rằng thương muội, nhưng muội lại năm lần bảy lượt muốn hại Thất Thất, muội nghĩ là thất sư đệ sẽ còn dung túng muội sao ?”

“ Cái gì ?” Cửu nhi bị nhìn thấu nên bối rối, “ muội...muội chỉ là...” Đột nhiên ánh mắt trở nên dữ tợn, “ Đúng ! muội chính là hận không thể giết nàng, là nàng cướp đi thất sư huynh của muội, nàng có điểm nào tốt hơn muội ? cơ bản chỉ là một cái si nhi, trừ bỏ mỗi ngày gây chuyện nàng còn có thể làm cái gì ? Tâm chí cũng không bằng một đứa trẻ. Dục vào cái gì mà được thất sư huynh quan tâm ! Xảy ra chuyện, sẽ làm cho thất sư huynh thay nàng gánh vác ! nàng không xứng với thất sư huynh !”

Nhị sư huynh lại thở dài một tiếng, “ cửu nhi, vạn vật trên thế gian đều không thể cưỡng cầu, của mình vẫn sẽ là của mình, không phải của mình cho dù có hi vọng xa vời cũng cầu không được.”

“ Muội không tin !” Cửu nhi quật cường cắn chặt môi

Nhị sư huynh yêu thương vuốt tóc cửu nhi, “ cửu nhi, muội thật nghĩ Thất Thất là si ngốc sao ? không sai, ngôn hành cử chỉ của nàng ta xác thực có chút khiến cho người khác dở khóc dở cười, so với nữ tử bình thường có chút trái ngược. Nhưng việc này có năng lực chứng minh điều gì ? Trên giang hồ diên diên vui vẻ, giả ngây giả dại, vui cười, tức thì mắng, tiểu ngạo hồng trần, không phải những người như vậy đều là si nhi đâu ! muội làm sao biết được Thất Thất phải hay không chứ !” Nhìn cửu nhi có chút suy nghĩ, nhị sư huynh lại nói, “ Trí tuệ của Thất Thất muội cũng đã thấy qua, chúng ta không ai nghĩ ra biện pháp di chuyển tảng đá lớn kia nhưng nàng chỉ trong khoảnh khắc liền làm được. Cửu nhi, thông minh tài trí như vậy, muội cho rằng là trùng hợp sao ? Còn có, ta từng thấy mặt nàng không đổi sắc, ở trước mặt cường đạo hung hãn chỉ nói hai ba câu đã đem thất sư đệ bán đi...Không cần kinh ngạc, không sai, nàng thật đem thất sư đệ bán đứng ! Tuy rằng nàng thực sợ chết ! ở trong lòng người bạch đạo thì hành vi này khó có thể chấp nhận, nhưng phải thừa nhận, hành vi của nàng lúc đó chính là hữu hiệu, an toàn nhất. Một người khi gặp nguy nhưng trí không loạn, muội cảm thấy người đó sẽ là một si nhi sao ? Thất sư huynh của muội tuy rằng mỹ mạo, lại tâm cao khí ngạo, nữ tử bình thường nào đáng để hấn đặt vào mắt, nếu Thất Thất chỉ là một si nhi chỉ biết ăn uống, muội nghĩ rằng thất sư đệ sẽ động tâm đối với nàng ta sao ?”

Cửu nhi trầm mặc, cười đau khổ, nàng xác thực cảm thấy thất sư huynh tâm cao khí ngạo, sẽ không coi trọng nữ tử bình thường, cho nên mỗi lần sư huynh xuống núi, nàng cũng không sợ sư huynh sẽ bị nữ tử tục tăng trên giang hồ cướp đi, chính là vạn vạn không nghĩ tới...sư huynh lại mang về một nữ tử với dáng vẻ bề ngoài bình thường, thần trí lại có chút không bình thường. Đã vậy còn...nàng không cam lòng ! nàng thật sự không cam lòng !

Nhị sư huynh nhìn ra tâm trạng giằng co của cửu nhi, còn nói thêm, “ Cửu nhi ! buông tay đi ! lần trước muội đem nàng ấy đẩy vào trong hồ, nàng cũng không có trách muội, không cần sai lại tiếp tục sai !”

Cửu nhi biến sắc, “ nàng ta nói với huynh ?”

Nhị sư huynh cười cười lắc đầu, “ là ta vô tình nhìn thấy, ta chỉ cảm thấy kỳ quái không biết muội đến hồ đó để làm gì ? ai ngờ chân trước vừa bước đi không lâu, Thất Thất liền từ trong hồ ngoi lên, sắc mặt bị đông lạnh mà trắng bệch, lại cầu ta không đem chuyện này nói ra ngoài, nhất là không cho Dục Chi biết ! chỉ nói là cảm thấy nóng nên xuống nước chơi mà thôi, nhưng thất sư đệ là người thông minh, cho dù ta không nói, hấn cũng có thể đoán ra được bảy tám phần, nhưng thấy Thất Thất không truy cứu,, nên cũng làm ra vẻ không biết gì...cửu nhi, muội còn cảm thấy Thất Thất không xứng với Thất sư đệ không ?”

“ Muội” Cửu nhi ngơ ngác nói không ra lời.

Nhị sư huynh lại một tiếng thở dài, trên thực tế hấn cũng đoán không ra, dụng ý chân chính khi Thất Thất muốn giấu diếm Dục Chi ! Có lẽ thật sự là không muốn cửu nhi bị thương tổn, cũng có lẽ là một thủ đoạn muốn làm cho Dục Chi xem, như vậy, Dục Chi sẽ càng thêm thương tiếc nàng mà chán ghét cửu nhi. Nhưng bất luận thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, người thua nhất định là cửu nhi, bởi vì tâm của Dục Chi cơ bản không ở trên người của nàng.

26. Chương 26

“ Thương hải một tiếng cười, cuộn cuộn hai bờ sông triều, ai phụ ai thắng, ta biết được...” Thất Thất miệng hừ một đoạn khúc, trong tay cầm một cây côn trúc, vung cao vung thấp, chính là tư thế cho chút ngây ngốc khó coi.

“ Xi !” Một tiếng cười không kiềm nén được truyền đến, “ Thất sư đệ, đó hấn là người đệ nhắc tới, Thất Thất cô nương sao ? Quả thật thú vị.” Người vừa nói đúng là tam sư huynh của Dục Chi, vừa mới quay về Thiên tuyệt cung.

Thất Thất nghe được tiếng nói, động tác lập tức dừng lại, xoay người nhìn thấy một người mặc bạch y cười yển yển đứng bên cạnh Dục Chi. Thất Thất chỉ quét liếc nhìn hấn một cái, liền cười tủm tỉm chạy đến bên

Dực Chi, khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt mong chờ , “Dực Chi, thế nào ? bộ kiếm pháp này muội luyện không sai chứ ?”

Dực Chi chà xát mồ hôi trên trán nàng , “ còn luyện nữa ! sẽ làm cho cơ thể bị mệt !”

Tam sư huynh ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, lập tức cười nói, “ đúng là không sai, nhưng trăm ngàn lần đừng để sư phụ thấy ! Nếu không...ha ha.” Tam sư huynh không tiếp tục nói, chỉ là cười to.

“ Tam sư huynh đã về , tại sao lại không thông báo với cửu nhi một tiếng, cửu nhi sẽ xuống núi đón huynh a!”

Quay người lại, nhìn thấy cửu nhi đang đi đến, “ Cửu sư muội...Ui! Muội sinh bệnh sao ? sao lại gầy đến như vậy ?” Tam sư huynh cau mày hỏi.

Cửu nhi hàm oán mang sầu liếc nhìn Dực Chi một cái, lập tức trả lời, “ Không có gì ! chẳng qua là nhiều ngày ngủ không ngon, toàn gặp ác mộng, trong mộng thấy một đại đầu quỷ cứ quần quýt lấy, ngủ không yên ổn, tự nhiên sẽ gầy đi.”

“ Đại đầu quỷ ! trong mộng của ngươi cũng có đại đầu quỷ sao ?” Thất Thất đột nhiên hưng phấn nói chen vào, “ Có phải là một cái đầu thật to, ngũ quan tụ lại một chỗ, rất khó nhìn, kéo theo một mái tóc thật dài, thường bay tới bay lui trước mặt ngươi, lại không ngừng nói một ít câu khó hiểu ?”

“ Là...đúng vậy !” Cửu nhi ngơ ngác gật đầu, “ ngươi như thế nào lại biết ?” Nàng chưa có nói qua với ai a !

“ Lúc ta ở Hạ phủ, cũng thường thường nhìn thấy cái quỷ kia ở trong mộng ! Luôn làm cho ta ngủ không ngon, sau ta tức giận, đại đầu quỷ xuất hiện một lần ta đánh một lần, xuất hiện hai lần ta đánh hai lần, về sau hẳn liền không dám bước vào trong mộng của ta nữa!” Thất Thất nóng bỏng nói ra kinh nghiệm của chính mình.

Dực Chi nhú nhú mày, nắm lấy tay Thất Thất, “Nàng đã gặp ác mộng ? tại sao đến bây giờ cũng chưa từng nói qua với ta ?”

“ Muội nói rồi mà ! nhưng huynh lại không tin muội !” Thất Thất trả lại một câu.

Hơi thở Dực Chi cứng lại, mặt đỏ lên, “ Nàng...những lời nàng nói lúc đó...” Điên điên vui vẻ như thế làm sao người ta có thể tin tưởng được chứ !

Thất thất tiếp tục cùng cửu nhi trao đổi kinh nghiệm, “Buổi tối nếu ngươi vẫn nằm mơ thấy hắn, không phải sợ, cứ trực tiếp lấy chân đá hắn, nếu hắn biến thành vô số quỷ để vây công ngươi, cũng không phải sợ, cứ chụp lấy một cái rồi hung hăng đánh, đánh đến khi hắn cầu xin tha thứ mới thôi, nếu bọn hắn hợp nhau dùng răng cắn ngươi, cũng không có gì, cùn lăm thì, tuy thân mình đâm dĩa máu tươi, da xương chia lìa, nhưng sau khi tỉnh lại cơ thể vẫn rất tốt, một chút cũng không đau! Để cho hắn cũng bị ngươi đánh cho dập nát, hừ hừ ! về sau hẳn sẽ không dám xuất hiện trong mộng của ngươi nữa.” Thất Thất vung nắm đấm nhỏ qua đầu, nói xong kinh nghiệm của mình.

Cửu nhi càng nghe càng thấy lông tóc dựng lên, nhất là trong lúc vô tình đối diện với ánh mắt của Thất Thất, bỗng dưng cảm thấy một luồng khí lạnh truyền từ chân lên tóc, cảm thấy thật lạnh lẽo. Run lên a ! “Ta ... ta sẽ thử xem ! Ta ...ta còn có việc, đi về trước!” Nói xong, chạy ra khỏi viện không quay đầu lại.

Tam sư huynh giật mình, “ Mấy ngày không thấy, cửu sư muội khinh công ngày thêm lợi hại ! Bất quá...” Hắn quay đầu nhìn Thất Thất, “ Thất Thất cô nương, khả năng hù dọa người của cô nương cũng rất lợi hại!”

Thất Thất trát trát ánh mắt, “ Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, hơn nữa có một số việc người ta càng sợ hãi né tránh, lại càng không thể giải quyết !”

Trong nháy mắt tam sư huynh ánh mắt thay đổi một chút, lập tức nhìn Dực Chi cười nói, “ Trách không được đệ lại...nàng đây xác thực có chút không giống người thường.”

Ánh mắt Dực Chi vẫn thẳng tắp nhìn về phía Thất Thất, hừ lạnh một tiếng, “ Thật là bất đồng, nàng ngay cả quỷ cũng không có sợ .”

Thất Thất bĩu môi, “ ai nói, muội khi đó ban đêm cũng không dám đi nhà vệ sinh, kêu huynh theo giúp muội huynh lại không chịu, ta chịu đến mức bụng đều đau .”

“ Nàng cầm miệng.” Dực Chi trừng mắt nhìn nàng, có người ngoài ở đây, nàng tại sao cái gì cũng nói ra a ! Nghe một chút ! những lời này giống lời nói của nữ tử bình thường sao ? Tiểu bạch si này, nàng không hề dọa người, sĩ diện của hần còn ở đâu !

Ánh mắt tam sư huynh vừa chuyển vội vàng nói, “Hôm sau sư phụ xuất quan, ta còn có một chút việc muốn sửa sang lại, trước hết cáo từ !” Lúc xoay người muốn đi, lại nhìn Thất Thất nói, “ Trong lúc vô tình nghe nói, Hạ phủ – phủ giáp thiên hạ, có một vị Thất Thất đại tiểu thư bị bệnh mà hương tiêu ngọc vãn, hồn đoạn lẫu các...Hôm nay nếu không nhìn thấy bóng của Thất Thất cô nương trên mặt đất, thật đúng là tin mình đã gặp quỷ rồi !”

Tam sư huynh rời đi hồi lâu, Thất Thất mới thu lại hồn về, biểu tình ngẩn ngơ chỉ vào chóp mũi của mình hỏi Dực Chi , “ Muội khi nào thì đã chết ? Muội tại sao lại không biết ?”

27. Chương 27

Cung chủ xuất quan không lâu liền nhìn thấy được gà trụi lông, vị què chân, thiên nga chỉ còn lại nửa cánh. Lại nghe cây cầu gỗ thông bị người ta không cẩn thận chặt mất một đoạn, lại nói nếu nàng không thể đi ra được thì ai cũng đừng nghĩ muốn đi.

Nghe nói, phòng bếp của Thiên tuyệt cung cũng bị cháy lớn một trận, may mắn là phát hiện đúng lúc, mới không gây thành đại họa.

Nghe nói, Thất Thất làm một con chim to bằng giấy, gọi là tàu lượn ! bản thân nàng không dám đi lên, liền bắt người khác phải bay thử, người khác không chịu, nàng liền đem tảng đá cột vào mặt trên của tàu lượn, chính là không phân biệt phương hướng, luôn ở trên đỉnh đầu của bọn họ xoay quanh, không nghĩ sẽ phải gặp một trận mưa đá, chịu đầy đất cát, bọn họ sợ tới mức không dám ra khỏi phòng, sợ một ngày nào đó đầu của bọn họ sẽ biến thành hồ.

Nghe nói, nàng ra sau núi tìm đá, nói là tìm a xít sunfuric, muốn phát điện, về sau không cần dùng nến để thắp sáng, sau khi tìm được tảng đá liền một mình ở trong phòng đùa nghịch, cuối cùng không biết làm sao, một tiếng, phòng bị hủy, nàng chặt vật đi ra từ đám đổ nát, khóc lớn chạy về phía Dực Chi, nói một câu hết sức khó hiểu — Không bao giờ làm hóa học thực nghiệm nữa.

Kết quả, vừa mới an tĩnh được hai ngày, mọi người còn chưa kịp bình ổn hơi thở ! Thất Thất đã nói tắm rửa không có tiện, nói là phải làm một phòng tắm giản dị, liền lấy mấy ngàn cây trúc, từ chỗ cao đem nước dẫn tới một cái bể đồng, bên dưới bể đồng có lửa đốt nóng, một cái bể đồng khác được nối bởi những gậy trúc liên tiếp, dẫn nước sôi đến một cái thùng gỗ, bên dưới thùng gỗ đầm vô số lỗ nhỏ, sau đó bốn phía lại dùng những tấm gỗ cao hơn đầu người dựng thành một vách ngăn cách. Cùng với các vách ngăn, nàng cũng làm hơn mười cái thùng gỗ, hơn nữa lại đặt chúng ở những chỗ liên tiếp nhau. Phòng tắm giản dị liền hoàn thành.

Mọi người dưới sự dụ dỗ cùng uy hiếp của Thất Thất, đi vào tắm nhiệt vào lần, cảm thấy cũng không tệ lắm! tiện lợi thì tiện lợi nhưng lại không thoải mái bằng ngâm mình ở trong bồn tắm. Nhưng Thất Thất chỉ biết cách làm mà lại quên sắp xếp chỗ thoát nước. Mỗi lần tắm xong liền lập tức biến thành một khoảng sân ngập nước, lầy lội không chịu nổi ! Có người hỏi nàng ! nàng chỉ biết cười nói—đã quên !

Nghe nói....

Sau khi cung chủ nghe xong vô số câu nghe nói, đầu đã muốn nổ tung ! vừa lúc này, Dực Chi lại nói với sư phụ, Thất Thất sốt ruột chuyện gia đình, nên muốn xuống núi thăm cha mẹ. Cung chủ chỉ nói chỉ cần hai người không để lộ thân phận là người của Thiên tuyệt cung liền ưng chuẩn.

Chê cười ! nếu còn tiếp tục giữ nàng lại, Thiên tuyệt cung không bị nàng lật ngược mới là chuyện lạ !

Thất Thất rốt cục trong lúc được người của thiên tuyệt cung rưng rưng đưa tiễn bị Dực Chi mang xuống núi.

“ Dục Chi, muội cảm thấy cung chủ tốt lắm nha ! vì sao người của thiên tuyệt cung mọi người đều sợ đến cung chủ chứ !”

Dục Chi mỉm cười, “ Sư phụ chính là người rất nghiêm cẩn, bất quá chỉ cần không vi phạm cung quy, sư phụ vẫn rất thương yêu chúng ta.” Đi đến chân núi Vu sơn, liền đem Thất Thất ở trên lưng buông xuống.

“ Chẳng lẽ cung quy đều đúng sao ?”

Dục Chi cười cười, “ đúng sai ta không thể bình luận, bất quá quy tắc không phải kiện toàn cũng là khẳng định !” Ít nhất Thất Thất làm rất nhiều chuyện khiến cho người ta than trời oán đất nhưng mười điều cung quy nàng lại không phạm một cái nào ! Không biết sau khi bọn trở về, cung quy có hay không sẽ tăng tới mười một điều : Không thể vô cớ tổn hại đến kiến trúc trong cung, không thể có ý nghĩ kỳ lạ, quấy nhiễu người không thể sống yên ổn.

Sau khi xuống núi, Dục Chi muốn mượn xe ngựa, nhưng Thất Thất lại cố ý làm trái với hần, ồn ào muốn cưỡi ngựa, nói muốn trải qua cảm giác nữ hiệp trên giang hồ.

Dục Chi bắt buộc phải mua một con ngựa, Thất Thất cưỡi ngựa không rành, không thể thoái mái mà cưỡi ngựa trên đường, phải phơi dưới ánh nắng mặt trời chậm rì mà đi trên đường lớn.

Dục Chi thích chưng diện, sợ da phơi nắng sẽ bị đen, bắt buộc mỗi ngày phải mang trên đỉnh đầu một cái đầu lạp có màn che, mồ hôi ra đầy như nước.

Ngược lại, nữ nhi như Thất Thất cái gì cũng không cần, không đến hai ngày, khuôn mặt nhỏ đã đen như hắc trân châu ! lại nhìn đến đôi mắt đen láy kia, không hiểu sao càng nhìn càng thấy nàng giống con chuột đồng, nhưng loại này lại cũng là loại giảo hoạt nhất !

Mỗi ngày, Dục Chi đều bôi lên mặt Thất Thất một loại thuốc mỡ, chân thành hy vọng mặt nàng có thể trắng nõn lại một chút, đáng vẻ đã không được xuất sắc, lại tiếp tục phơi nắng như mực, không biết sau này sẽ như thế nào a !

Hần không mong tiểu thê tử của hần có tuyệt thế dung mạo, chỉ cần làn da trắng nõn một chút là được rồi.

Khi đến ngày thứ năm, Thất Thất rốt cục quyết định không muốn tiếp tục cưỡi ngựa, xương sống, thắt lưng đau không nói, da bên trong đùi lại bị yên ngựa ma sát mà bị sưng, chỉ khẽ nhúc nhích liền cảm thấy toàn thân đau nhức.

Dục Chi hừ lạnh, “ Cho đáng tội không nghe lời, nàng nghĩ nữ hiệp thì mỗi người đều có thể làm được liền sao ? Không nếm mùi đau khổ thì sẽ không biết sự thật... mau thoát quần ra, ta thay nàng bôi thuốc... che cái gì mà che ! lấy tay ra mau, sớm muộn gì cũng bị ta xem hết...nàng ! nàng hiện tại biết thẹn thùng ! mỗi ngày nàng ôm chặt trên cổ ta sao lại không thấy nàng đỏ mặt chứ !”

“ Không cần .”

“ Được được, nàng cứ nghĩ ta thành đại phu, ta hiện tại là xem bệnh cho nàng, nhanh lên nào ! đem tay lấy ra...nàng không nghe có phải muốn ta ra bên ngoài tìm một lang trung tám mươi tuổi vào phải không ? “ Dục Chi đột nhiên hét lớn.

Đến khi Dục Chi nhìn thấy miệng vết thương thấm tở máu, thật sự rất đau lòng, hận không thể đem con ngựa bên ngoài ra làm thịt ! Hần nhẹ nhàng đổ thuốc mỡ, băng bó xong, lại cẩn thận căn dặn : “ Trăm ngàn lần không được đụng nước !”

Dục Chi đem thuốc mỡ cất đi, ngồi vào bàn, mang trà lên thổi nhẹ uống một ngụm. Ân ! không tệ ! nhìn không ra khách sạn cũ nát như vậy lại có thể pha ra loại trà ngon như vậy ! Cho nên nói, sự vật không thể nhìn bề ngoài, giống như Thất Thất của hần, tuy bề ngoài có chút khó coi, nhưng bên trong vẫn là...vẫn là...bên trong cũng không được tốt lắm nha ! Dục Chi có chút xấu hổ ! nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Thất đang ngồi ở đầu giường, một chút cử động cũng không dám, hỏi : “ Lần sau còn muốn cưỡi ngựa nữa không ?”

Lần này Thất Thất không làm trái lại, ngoan ngoãn đáp : “ Không cưỡi !” bộ dáng ủ rũ ủ rũ, đột nhiên chớp chớp đôi mắt đen lánh, giống như nhớ đến cái gì đó ! Nháy mắt, biến đổi, ánh mắt giống như trời đêm đầy sao, suýt nữa đâm vào Dục Chi không dám mở mở mắt ra, lấy tay che che ! Ý định che dấu muốn đem

trà lên uống một ngụm, chỉ nghe Thắt Thắt trên giường lớn tiếng nói : Ta là người làm đại sự nghiệp, cười mà nhiều thật là mất mặt nha ! ta hẳn là phải giống như quân vương ngay ngắn ngồi trên xe ngựa hoa lệ !”

“ Xì !” Dực Chi một tiếng trà liền văng hết ra ngoài, sau đó khuôn mặt đỏ nháy dưng chỉ vào mũi của Thắt Thắt nói lớn : “ Thắt Thắt, ta ra lệnh cho nàng, về sau khi ta đang uống trà, không cho nói những câu như vậy ! có nghe thấy không !”

28. Chương 28

Sáng sớm ngày thứ hai, Dực Chi thuê một chiếc xe ngựa đi đường. Ban đầu bởi vì trên đùi có thương tích nên Thắt Thắt nằm im lặng hai ngày, Dực Chi cũng có thể thanh thoi ngồi hai ngày trên xe ngựa để đọc sách. Chính là Thắt Thắt thương thể sau khi tốt hơn đã khôi phục lại bản tính, ý đồ xấu ùn ùn, cái gì mà học thêu học chữ ! ngón tay Dực Chi lại biến thành tuy lúy vết thương; Cái gì mà bắt chước âm thanh ! Thắt Thắt muốn học theo tiếng mèo kêu, kết quả cuối cùng là một đám mèo dực tru hào theo sau xe ngựa. Thắt Thắt còn muốn học tiếng sói kêu ! làm cho xa phu sợ tới mức dứt khoát kiên quyết cầu xin : “ Cô nương nếu lại dẫn theo một đám sói, ba người chúng ta một chỗ cũng không đủ uy để chống lại a !

Thắt Thắt chỉ phải từ bỏ.

Có một lần khi nghỉ ngơi trên đường , xa phu với vẻ mặt cầu xin dò hỏi : “ Muoij muối của công tử có phải là tinh thần có chút vấn đề không ?” Quả thật chính là yêu tinh chuyển thể, biến thành người nên không thể an bình.

Dực Chi xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh do vừa mới bị ý đồ xấu của Thắt Thắt dọa, ý vị thâm trầm an ủi xa phu : “ Không sao đâu, qua thêm một ngày đến dịch trạm, người sẽ không nhìn thấy nàng nữa, nhưng ta lại phải tiếp tục cùng nàng lên đường.”

Xa phu ánh mắt đồng tình vỗ vỗ cánh tay Dực Chi.

Cũng may Thắt Thắt nóng lòng muốn biết vì sao mình lại bệnh mà chết cho nên lộ trình vẫn không trì hoãn nhiều, năm ngày sau, hai người rốt cục đi đến Hạ phủ.

Đêm khuya an tĩnh, không trăng, không sao bên trong đình viện tối như mực, bỗng dưng toát ra hai cái đầu, một đôi mắt trong suốt như tuyết, rạng rỡ sức sống, một đôi mắt khác lại đen như mực, lưu lưu đối lui đối tới.

“ Huynh vào đi.”

“ Nàng vào !”

“ Vì sao lại là muội đi vào ?”

“ Bởi vì đây là phòng của muội a !”

“ Đúng...nhưng mà muội không phải đã chết sao ? lỗ đầu bên trong có...có cái gì này nọ thì làm sao bây giờ?”

Dực Chi tức giận đến đá một cước vào hông nàng, “ ngu ngốc, nàng hiện tại không phải đang sống haonf hảo sao ?”

“ A !” Thắt Thắt cười hì hì, cố ý dựa vào gương mặt cyar Dực Chi thở ra một hơi, “ Hô hấp của muội có hơi ẩm!” Sau đó quay lưng đẩy cửa đi vào căn phòng mà nàng từng ở tại Hạ phủ.

Dực Chi cũng vào theo.

“ Ai yêu !” Thắt Thắt dừng lại nửa bước, ba chân bốn cẳng té trên nền, “ người nào hỗn đản lại đem cái bàn đến chỗ này chứ !”

Dực Chi bước lên, nâng nàng dậy, thuận tiện phúi bụi trên người nàng, tức giận nói : “ Không phải lúc trước là nàng hạ mệnh lệnh, còn nói bàn là phải đặt ở bên giường, như vậy khi nằm trên giường giờ tay ra là có thể lấy được khối điểm tâm sao ! so với heo còn lười biếng hơn !”

“ Việc đó sao gọi là lười biếng ! đó là muội giỏi động não, có thể tiết kiệm được thời gian ! tiết kiệm thể lực... A!” Thất Thất bỗng dưng kêu kinh một tiếng !

“ Lại làm sao vậy ?” nàng nói nhỏ giọng dùm ta một chút, bị người khác nghe thấy sẽ nguy hiểm !”

“ Quỷ a ! đại đầu quỷ ! “ Thất Thất chỉ vào khoảng không phía trước nói.

“ Làm gì có quỷ ? ta như thế nào lại không nhìn thấy?” Dực Chi nhìn về hướng Thất Thất chỉ, đối với người luyện võ, ban đêm có thể nhìn mọi vật khá rõ ràng, nhưng khi hẩn nhìn lại, ở chỗ kia ngoài trừ một chiếc tủ quần áo, cơ bản không có cái gì khác.

“ Ủa?” Thất Thất nghi hoặc vuốt vuốt đầu, “ vừa rồi còn thấy mà ! chẳng lẽ muội hoa mắt ?”

“ Nàng không phải hoa mắt, căn bản là nàng bị mù mắt...Uy! Đừng thổi khí vào cổ của ra, thật khó chịu!”

“ Muội không có nha !” Hẩn hiện tại đứng ở chỗ nàng nàng còn không nhìn thấy rõ làm sao có thể thổi ?

Dực Chi cúi đầu, tiếp tục tra tìm cái gì đó trong phòng, đột nhiên cảm thấy sau lưng khí rất lạnh, “Thất Thất không được tiếp tục thổi ! Hô hấp của nàng sao lại lạnh...Lạnh ?” Bỗng dưng, Dực Chi giống như ý thức được cái gì, xoay người lại nhìn, vị trí Thất Thất đang đứng rõ ràng đang cách hẩn tới khoảng cách ba bước !

“ Thất Thất !” Hẩn khinh kêu, đột nhiên cảm thấy cả người dựng thẳng tóc gáy, “ gian phòng này khả năng thật sự có quỷ !”

“ Huynh tin !” Thất Thất hì hì cười,.

Dực Chi sắc mặt trắng bệch quát to một tiếng : “ ngu ngốc, nàng còn có hưng trí mà cười !” Nhảy dựng lên, nắm lấy Thất Thất chạy ra bên ngoài. Lại ôm Thất Thất, lại trèo tường, lại bay cao ! Chỉ một khắc công phu đã rời khỏi Hạ phủ, còn chạy ra hơn mười dặm đường. (hô hô, anh Chi sợ ma cũng ghê thiệt !)

Về sau, cho dù ba ngày hay buổi tối, Dực Chi cũng không cho phép Thất Thất đi đến Hạ phủ, về cái người Thất Thất đại tiểu thư của Hạ phủ vì sao chết thì hẩn phụ trách điều tra ngọn ngành, Thất Thất chỉ cần ngoan ngoãn ở lại khách điểm đợi tin tức !

Dực Chi một mình ngầm tra hỏi, sau mấy ngày cũng điều tra được.

Hẩn vừa trở lại khách sạn, Thất Thất đã không thể đợi được, nhanh chóng chạy ra, “ thế nào ? điều tra ra không ?”

Dực Chi ngồi xuống, sau khi uống một hộp trà mới nói : “ Theo như ta dự đoán, sau khi nàng rời khỏi Hạ phủ, không biết vì sao lại có người phát hiện đôi hài của nàng ở ven hồ, cho nên người trong phủ nghĩ rằng nàng lại rơi vào trong nước, liền phái người đi vớt, tự nhiên sẽ không tìm thấy thi thể, liền đoán rằng xác của nàng đã bị nước cuốn trôi đi rồi, hơn nữa lúc đó ta cũng mất tích, nên nương của nàng liền nhận định ta vì không hoàn thành trách nhiệm bảo hộ nàng mà sợ tội chạy trốn !” Nói xong, hẩn lại há mồm uống một ngụm trà lớn.

“ Như vậy là xong rồi ?”

“ Xong rồi !”

“ Chỉ có ít chuyện như vậy mà huynh tra xét đến nhiều ngày như vậy sao !”

“ Làm...đương nhiên rồi !” Hẩn làm sao có thể nói ra, hẩn còn thuận tiện theo lời của sư phụ xử lý một số chuyện xảy ra tại phân đà của Thiên tuyệt cung ở Kim Châu.

Thất Thất ngồi im nửa khắc, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi : “ Đôi hài bên hồ kia không phải là do huynh để lại đó chứ ?”

“ Như thế nàolàm sao lại có thể chứ !” Dực Chi ừm khuất nói, cẩn thận quan sát biểu tình của Thất Thất, thầm nghĩ, nàng sao lại trở nên thông minh, hai ngày nay không phải đều ngơ ngác sao ? Hẩn thử mở miệng nói : “ Thất Thất, nàng có phải muốn gặp nương không ? Ta nghe được tin ngày mai nương của nàng sẽ đến miếu dâng hương, đến lúc đó nàng có thể nhìn thấy nương của mình ! Bất quá, thân phận của nàng đã chết, vẫn là không nên xuất hiện trước mặt nương đâu !” Dực Chi nhẹ giọng dụ ngọt : “ Nếu nàng đột

hiện thân, vạn nhất dọa đến mẫu thân của mình thì sẽ không tốt lắm, có đúng không ?” Muốn ngăn cản mẹ con gặp nhau, xác thực có chút tàn khốc, sau khi Dục Chi nói xong, nhìn thẳng vào Thất Thất.

Thất Thất vò đầu nghĩ nghĩ, hồi lâu, ngẩng đầu fleen, “ Dục Chi , muội đói bụng !”

Dục Chi buột chặt vẻ mặt biến đổi, khoe miệng hơi hơi gợn lên, Thất Thất quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, như vậy mới đúng là không giống người thường nha !

“ Đi, ta đem nàng đi ăn cho thỏa thích !”

29. Chương 29

30. Chương 30

Dục Chi ôm nhanh Thất Thất đến cánh rừng phía sau miếu, phát hiện bốn phía không có người, mới thả Thất Thất trong lòng xuống, nhìn thấy Thất Thất hắc hắc khuôn mặt nhỏ nhắn vào một chỗ, nước mắt rơi như mưa.

Dục Chi an ủi : “ Thất Thất, ngoan ! Không khóc ! Thất Thất làm sao vậy ? nàng sao lại không nói chuyện chút, đừng buồn đến không hé răng mà khóc chứ...A! đúng rồi.” Bềnh bồng đăm đăm, Dục Chi luống cuống giải á huyết trên người Thất Thất.

“ Oa !” rốt cục có âm thanh, Dục Chi vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng, ai nha ! hừ chết hắn ! Còn tưởng rằng Thất Thất thương tâm quá độ, đến nỗi tiếng cũng không thể phát ra.

“ Nương thật đáng thương !” Thất Thất ở trong lòng Dục Chi khóc lóc nói : “ Nàng đã gầy ! nàng trước kia cho dù đi đến đâu đều tiền hô hậu ủng, hiện tại chỉ có một mình Diễm Nhi...huynh còn ...còn không uội cùng nương nói chuyện...huynh khi dễ ta....ô ô!” Thất Thất ô ô khóc không ngừng, bên này Dục Chi dụ ngọt đến đỏ môi đầy đầu, qua một lúc sau, Thất Thất chỉ còn khóc thút thít chậm rãi dừng lại.

Dục Chi ngồi dưới một thân cây, đem Thất Thất ôm gọn vào trong lòng ngực, đem mặt nàng lau sạch, nhìn cổ tay áo của mình ướt sũng, thật khó không ra nước mắt ! nàng đây uống bao nhiêu nước trà mà khóc thành như vậy a !

Thất Thất dừng khóc, không nao loạn, ngơ ngác ngồi trong lòng Dục Chi, thần sắc mê man, ánh mắt nhìn về phía trước không rời. Dục Chi vốn lạt nhẹ nhàng thở ra, nhưng đột nhiên lại phát hiện Thất Thất chưa bao giờ có vẻ mặt mờ mịt như vậy, liền có chút lo lắng.

“ Thất Thất !” Hẳn thử gọi nhẹ một tiếng.

Thất Thất mờ mịt ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại cúi đầu xuống. Khi ánh mắt hai người chạm nhau trong ngấn ngủ, trong lòng Dục Chi lại cả kinh không rõ lý do! Thất Thất như vậy hẳn chưa bao giờ thấy qua, khác với khi vui đùa toát ra giả dối, không giống với vẻ tinh lương khi nghĩ ra những ý tưởng kinh người, ánh mắt toát ra vẻ sâu bí cùng trống rỗng làm cho tâm Dục Chi hơi hơi co rút đau đớn. Dục Chi đang muốn mở miệng, Thất Thất lại lên tiếng trước hắn : “ Dục Chi, muội thật là Thất Thất sao ?” Ánh mắt của Thất Thất cũng không rời nhìn về phía trước, “ Muội căn bản không nhớ rõ muội là ai ! lần rơi vào nước do sau khi tỉnh dậy , muội cái gì cũng không nhớ rõ ! những điều muội biết đều là người khác kể lại gián tiếp, người trong Hạ phủ tuy rằng không nói trước mặt muội, nhưng sau lưng đều nghĩ rằng muội là si nhi ! Mà muội thật sự cái gì cũng không biết làm, cái gì cũng không hiểu, muội nghĩ muội đúng như bọn họ nói là một si nhi đi ! Có khi trong đầu muội hiện ra một số hình ảnh kỳ quái, nói ra những lời nói mà ngay cả bản thân muội cũng thấy mặc danh kỳ diệu! Không ai hiểu được, cuối cùng muội chỉ làm cho đám hạ nhận cảm thấy khinh miệt và sợ hãi...Khi đó muội đã nghĩ, muội thật sự là Thất Thất sao ? Vì cái gì ngay cả muội cũng cảm thấy không đúng ? Muội cuối cùng là một loại lầm lỗi sắp biến mất, có lẽ một ngày muội sẽ thật sự mất đi!”

Bỗng dưng Thất Thất cảm thấy bàn tay bên hông mình căng thẳng ! Nàng mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Dục Chi đang toát ra thần sắc phức tạp, “ Cho dù trước kia huynh ở bên cạnh muội là vì mục đích gì, nhưng lại là người không sợ hãi cùng chê cười muội, Diễm Nhi tuy rằng tốt với muội, nhưng cũng có lúc sợ muội, nhất

là khi muối làm ra những chuyện tình mà nàng không thể lí giải...Nương cũng rất tốt với muối ! Phụ thân, đại ca đều rất tốt ! Nhưng là..." Thất Thất thở dài thật sâu, " Trong lòng muối bọn họ cũng chỉ là một cái xwung hô mà thôi, muối không có cảm giác thân tình ! hơn nữa gần như cảm thất xa lạ!" Thất Thất sau khi nói xong đột nhiên vừa cười,, khoe miệng hơi hơi hướng về phía trước, lộ ra một chút răng nanh, phần phần đầu lưỡi, nhìn về mặt rung động của Dục Chi, cánh tay bên hông càng thêm chặt, "Ồ trong Hạ phủ, tuy rằng có rất nhiều vây quanh muối, nhưng cũng chỉ cảm thấy cô tịch ! chỉ có khi ở chung một chỗ với huynh muối mới cảm thấy muối đang sống ở trên đời, mà không phải là cảm giác mờ mịt ! Cho nên khi đó mỗi ngày muối mới quán quýt lấy huynh nha !"

Dục Chi cũng cười, vẻ mặt tuần tuần với nụ cười khê như sương như khói làm cho người khác cảm thấy sáng ngời, " Vậy muối liên cả đời ở vên ta là tốt nhất!" Hắn cúi đầu, yêu thương hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, trong mắt tỏa ra nhu tình mật ý chưa từng có.

Thất Thất đầu có chút vựng, cảm thấy chính mình sắp say chết trong ánh mắt của hắn, vội vàng tìm về thần trí đang đi lạc, nói tiếp : " Muối biết huynh dung túng muối, cho dù muối làm nhiều việc khiến huynh thật sự tức giận! nhưng huynh chưa từng có trách muối, cho nên..." Thất Thất bỗng dưng cắn cắn môi, " huynh tha cho đại ca được không ? mặc dù trong trí nhớ của muối chưa từng có ấn tượng với đại ca, nhưng dù sao hắn cũng là đại ca của muối, máu mủ tình thâm, muối không thể không giúp hắn !"

Nháy mắt, sắc mặt Dục Chi thay đổi, ánh mắt xinh đẹp hơi hơi nheo lại, nhìn người trong lòng đang cắn môi chờ đợi hồi lâu nói : " Nàng...vì sao mà biết được?"

Thất Thất không rời mắt, " muối vựng trộm xem thư của huynh...huynh từng nói với muối, nếu không có nhiệm vụ, cung chủ sẽ không dễ dàng cho huynh rời khỏi thiên tuyết cung, mà lần ày huynh chỉ nói muốn giúp muối về nhà, cung chủ liền đồng ý, cho nên..."

31. Chương 31

Dục Chi thở dia fmootj hơi, thanh âm lại càng thêm trầm thấp, " nàng không nên xem!" Nhưng không có ý tứ trách nàng, ngược lại cười nhẹ nhàng, " thấy mầm biết cây, rót nước biết chén, nàng thật thông minh, lại đoán được Tuyệt Ngự sái phường cùng rượu phường của Hạ gia có liên quan đến nhau !"

" muối..." ngữ khí của Thất Thất dừng một chút, ánh mắt quét nhanh qua Dục Chi một cái, " Hôm qua muối bắt được một con bồ câu đưa thư...là nó tự mình bay vào ! muối xem nội dung của thư tín !"

Dục Chi bỗng trừng to mắt, " Thịt bồ câu tối hôm qua kia..."

" Ăn, muối bắt nó giao cho phòng bếp. thịt nướng tối hôm qua huynh ăn chính là...huynh còn khen ngon mà !" Thất Thất cúi đầu bồi thêm một câu.

" Nàng..." Dục Chi theo bản năng sờ sờ gân xanh trên trán, hô ! hoàn hảo ! không tức giận ! cố nhịn ! cố nhịn ! hắn hít sâu một hơi ! " trên thư viết nội dung gì?"

Thất Thất cúi đầu, không hé răng, hồi lâu mới thấp giọng nói : " Bí phương của rượu phường bị đánh cắp, chắc chắn là do đại ca làm !"

Dục Chi hừ lạnh một tiếng, " cũng không khác lắm, tóm lại bí phương quả thật là do rượu phường của Hạ gia lấy trộm không phải sao ? Mạ Hạ Tuấn Nham là lão bản của Sái phường, chúng ta tự nhiên muốn tìm hắn !"

Cái miệng nhỏ nhắn của Thất Thất chu một cái, bỗng dưng đứng dậy rời khỏi ôm ấp của Dục chi, trên cao nhìn xuống, ánh mắt thẳng tắp trừng hắn, "Nói như vậy, huynh sẽ không bỏ qua cho rượu phường của Hạ gia sao ?"

Nhìn hai tay trống trơn, Dục Chi có chút mất mát, cũng đứng lên, " Tuyệt Ngự tửu phường là của Thiên tuyết cung, cũng không phải do một mình ta định đoạt, tửu phường của Hạ gia nếu lấy trộm bí phương của Tuyệt Ngự tửu phường nên gánh vác hậu quả. Thiên Tuyết cung tuy rằng không phải là danh môn nhưng trong việc buôn bán cũng là người không đụng ta, ta không đánh người, coi trọng công bằng, nhưng nếu có người khi dễ trên đầu của Thiên tuyết cung, Thiên tuyết cung tất nhiên sẽ ăn miếng trả miếng, lấy máu

đến máu ! Cần gì sinh ý cùng hần ! hừ, nói cho nàng biết ! Nếu không phải hần là đại ca nàng, hiện tại hần đã đi gặp diêm vương rồi !”

“ Huynh dám !” đôi mắt nhỏ của Thất Thất bỗng dưng trừng lớn đến mấy lần, “ muội nói cho huynh biết, Tuyệt ngự phường là cơ sở ngầm của Thiên tuyệt cung, hừ, muội không tin trên giang hồ các người không có cừu gia, muội xem nhất định còn không ít đây!”

“ Nàng dám uy hiếp ta !” Dực Chi rống to!

“ Huynh dám hung hăng với muội !” Thất Thất thét chói tai !

Vừa rồi còn nhu tình mật ý, kiều diễm vô cùng. Nháy mắt đã như hai con gà trống đỏ mặt tía tai. Thường thường chỉ một mình Dực Chi tức giận mà giờ chân múa tay, lần này hai người cùng nhau tức giận, thật là hiếm thấy, Dực Chi nhiều lần thất bại thảm hại ở nhiều tình huống, lần đầu tiên cùng Thất Thất bắt phân thắng bại, đáng giá để vỗ tay chúc mừng.

Thất Thất thở phì phì nói : “ Đừng nghĩ ta đoán không ra, đôi hài bên hồ là người là do người làm, người không muốn ta cùng mẫu thân nhận nhau, bụng dạ người khó lường! Người muốn đem ta vĩnh viễn bên cạnh người! Người còn....” Bỗng dưng nhớ tới cái gì ! Tức giận đến đỏ hai má hiện lên vẻ mặt bối rối, thanh âm lập tức nhỏ lại.

“ Ta chính là nghĩ giữ nàng lại bên người, người của thiên tuyệt cung không cho phép có quan hệ cùng người nhà...ta...” Dực Chi nói chuyện cũng trở nên lo lắng. Về mặt hai người đồng thời trở nên xấu hổ, cả hai cùng liếc mắt nhìn nhau.

Thất Thất cắn môi, bỗng nhiên hồng đôi mắt, “ Ta đi tìm nương, nương đối với ta tốt nhất, nàng sẽ không phát giận với ta ! ta đi tìm nương...” Thất Thất lặp lại mấy lần, ánh mắt vẫn là nhìn chăm chăm vào phản ứng của Dực Chi, thấy hần mặt không chút thay đổi, bộ dạng lại không ddoogj, trong lòng một mạch, dọa chân nói, “ ta đi đây!” Xoay người liền thở phì phì đi về hướng xuống núi .

“ Thất Thất !” Dực Chi đuổi theo nàng, thấp giọng thảo hiệp, “ Nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt mẫu thân mình sẽ làm cho nàng hoảng sợ, có phải hay không a ! Chuyện này chúng ta bàn bạc kỹ hơn được không ? bàn bạc kỹ hơn !”

Thất Thất gật đầu, thân thủ vỗ vỗ bả vai Dực Chi, “nhìn huynh cũng có thành ý, tốt lắm ! chúng ta liền bàn bạc kỹ.” Một dáng vẻ khoan hồng đại lượng, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười với Dực Chi.

“....” Bị lừa ! Dực Chi cảm thấy gân xanh đang nổi đầy trên đầu của mình ! Lần này không cần sờ cũng có thể xác nhận !

32. Chương 32

“ Thất Thất ! Đi ra !” Dực Chi gõ cửa liên tục, phía sau hần là vài vị quản gia tửu phường, đức cao trọng vọng ! Đều là vẻ mặt lo lắng.

“ Thất Thất ! nàng đi ra cho ta !” Dực Chi hét lớn, tay gõ cửa muốn đổi thành dùng chân mà phá , “ Thất Thất, nếu nàng không ra, ta sẽ xông vào !”

“ Không được, Muội đang điều chế rượu !” Trong phòng rốt cục cũng truyền ra động tĩnh. Nhưng mà, các quản gia của tửu phường đứng bên ngoài khi nghe được Thất Thất tiểu thư lại nhốt trong phòng điều chế rượu, mất đầu tái đi, khóc tang nhìn Dực Chi ấp úng nói : “ Công tử, người cần phải làm chủ cho chúng ta nha ! Ba ngày thôi ! nàng chỉ dùng ba ngày cũng đã hủy đi mười hăm rượu ngon hảo hạng của chúng ta ! Còn như vậy nữa, chỉ sợ Tuyệt ngự tửu phường của chúng ta không thể không bị phá a !”

Dực Chi sắc mặt khó coi phát phát tay, mọi người chớ có lên tiếng, biểu tình không cam lòng không muốn ! Dực Chi thở sâu, quát : “ Thất Thất, ta đếm đến ba, nàng nếu không ra, đừng trách ta không khách khí...Một...hai...”

một tiếng, cửa phòng đóng chặt rốt cục cũng mở ra, Thất Thất trong tay bưng một chén rượu, lắc lắc lắc đi ra, khi ra đến nửa cửa thì có chút loạng choạng. may mắn Dực Chi đỡ lấy nàng, rượu trong tay cũng

sái ra một ít, Thắt Thắt đau lòng, liếm liếm số rượu rót trên tay, “ Trăm ngàn lần không được lãng phí ! hì hì !” ngẩng khuôn mặt nhỏ hồng hồng, nhìn Dục Chi tìm tìm cười nói, “Muội chế rượu thành công, muội nói rồi muốn nghiên cứu chế tạo một loại rượu khác, bồi thường tổn thất của huynh! Ha ha! Lần này bí phương chỉ có muội biết, sẽ không có người lại đánh cắp ! Đến đây, huynh ném thử ! Uống rất khá ! nên thử !”

Dục Chi lãnh mặt nhìn người trong lòng trên trong miệng đầy mùi rượu đầy mùi rượu, túy huân huân Thắt Thắt, hiện tại hoài nghi nàng rốt cục ở trong phòng chế rượu hay là ở trong quán rượu ! nhìn nhìn lại lắc lắc chén rượu bên miệng mình, mặt hấn hấn lại càng nhanh, cái xanh xanh này là rượu sao ? Mặt trên di động một tầng bột phấn màu vàng, so với độc được còn không khác lắm, làm ra một ly rượu độc hình dáng, màu sắc quái dị như vậy thật là tức chết hấn mà !

Mọi người mặc kệ Thắt Thắt chế ra cái gì ! Bọn họ chính là nhìn vào căn phòng, sau đó nghe liền mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến .

“ Trời ạ !”

“ A !”

“ Rượu của ta !”

“ Nghiệp chương mà !”

Tiếp theo lại một đám té nhào tới, chỉ vào Thắt Thắt tức giận đến nói không ra lời, kia là rượu trân quý mấy năm bảo bối của Tuyệt Ngự phường, ngàn vàng cũng không bán loại rượu ngon đó nha ! thế nhưng đều bị nàng phá hư!

Dục Chi nhìn sắc mặt giận dữ của mọi người, lại nhìn Thắt thắt say rượu đến ngây ngô ở trong lòng, nếu không có hấn đứng ở chỗ này, chỉ sợ bọn họ không dễ gì tha cho Thắt Thắt ! Khóe miệng run rẩy một chút, đột nhiên lấy chén rượu trong tay nàng, cắn răng uống một ngụm, “ Kỳ thật rượu này không tệ lắm...Di !” Dục Chi bỗng nhiên mất lộ kinh sắc, lại uống một ngụm, giữ lại trong miệng tỉnh tề thưởng thức, nhãn tình chậm rãi sáng lên, lộ ra vẻ sợ hãi cùng vui mừng, sai người lấy vài cái chén đến, rót ồi người một ít, “ mọi người đối với rượu nhất định có hiểu biết, ném thử xem loại rượu này như thế nào ?”

Mọi người cầm chén rượu do dự nửa ngày, khiếp sợ sự uy hiếp của Dục Chi, độc được cũng phải uống nha ! Bọn họ đương nhiên sẽ không tin tưởng cái người bộ dạng hắc hắc, ánh mắt nhỏ nhỏ, nhất là khi cười lộ lên, lộ ra không công răng nanh – Thắt Thắt có thể chế ra cái gì gọi là rượu ngon chứ !

Dối uống một ngụm, di ! mọi người cùng có một biểu tình đều là kinh ngạc không thôi ! Tiếp theo lại tỉnh tề nhấm nháp lần thứ hai, trở về chỗ cũ rung đùi đắc ý vô cùng. Sau đó liên tục gật, chắc chắc lấy làm kì lạ.

Thắt Thắt uống nhiều rượu lắm, chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, nường tay, đầu choáng ! cả người vô lực, sức nặng toàn thân đều dựa vào người Dục Chi, nhìn thấy biểu tình vừa lòng của mọi người, nàng say cười hì hì, “Uống rất ngon ! Ha ha ! ta là người làm ra đại sự nghiệp, làm ra một loại rượu này thì có tính là gì ! ha ha ! hô hô...” Đánh hô đô thanh đi ra !

Đang ngủ !

Mọi người trợn mắt há mồm ! tiểu cô nương này cũng ngủ quá nhanh đi !

Dục Chi nâng dậy thân người đang trượt của nàng, cái mũi suýt nữa cũng bị nàng làm uốn thờ ra lửa, sớm không ngủ, muộn không ngủ cố tình ngủ ngay lúc này ! Nhưng lại ...còn...trời ạ ! Nước miếng đều chảy ra ! Tiểu ngu ngốc này !

Thắt Thắt tuy rằng lãng phí rất nhiều rượu ngon nhưng cuối cùng cũng có thành quả, làm ra một ly xanh xanh gì đó, khi mới uống vào thì hương vị cực kỳ mềm mại có một cổ toan vị, vị tơ lụa, khi đến cổ họng thì có chút ngọt, xuống dưới lại có mùi thảo nhiên thơm ngát. Nuốt vào trong bụng, hương thơm ngày càng đậm, trên lưỡi lưu lại vị ngọt khổ, ngân nga tư vị ngay cả tâm cũng sẽ bị tác động , trong miệng hợp lại một cổ khí nhẹ nhàng khoan khoái, làm tỉnh thần người ta chấn động.

Ngủ suốt một ngày một đêm, Thắt Thắt rốt cục thanh tỉnh, chỉ nói đó là một loại cốc tai, về phần tên gọi là gì nàng chưa nghĩ ra ! Vuốt vuốt tóc, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, bỏ lại một câu : Các người tự mình nghĩ một cái tên đi !

33. Chương 33

Rượu cốc tai ! cái đuôi gà làm được rượu sao ? Mọi người tụ lại một chỗ để thưởng nghị kết quả, rõ ràng tên Triển cánh nghe thật tốt : giương cánh bay cao, thăng chức rất nhanh ! Sinh ý của Tuyết Ngự phường ngày thêm thịnh vượng.

Tuyết Ngự phường lấy Triển cánh làm loại rượu mới, bán buôn không tệ, bởi vị hương vị khô mát ! Vị tơ lụa, nên rất được các phu nhân và tiểu thư nhà giàu yêu thích. Nhất thời trong Kim Châu thành, từ quan phủ lầu cao thâm viện cho tới những người buôn bán nhỏ ở phố phường không ai không biết, không người không hiểu, tất cả mọi người đều biết đến ! Thắt Thắt hiện tại đang một phen chứng kiến mọi việc hiện tại.

“ Muội đã nói rồi ! Muội là người làm đại sự nghiệp ! Huynh nhìn một cái có đúng không !” Thắt Thắt ưỡn ngực, một bộ dáng chỉ điểm giang sơn, đứng ở trên thành cao của tửu lâu qua cửa sổ nhìn cảnh đám người rộn ràng nhón nháo trên đường phố thỉnh thoảng có người đang cầm trong tay loại rượu Triển cánh của Tuyết Ngự phường rêu rao khắp nơi !

Dực Chi ngồi một bên mạnh mẽ đem nàng đặt ngồi lên trên ghế, “ Ăn cơm!”

Thắt Thắt ứng phó ăn một miếng, lại muốn đứng lên nhìn xuống dưới, bị Dực Chi ngăn cản lại, một tiếng, nhanh chóng đem cửa sổ đóng lại, “Ăn cơm !”

“ Ai nha ! trời rất nóng, huynh đóng cửa sổ làm gì a!”

“ Mùa thu ! lạnh !”

“ Ai nha ! bất luận là mùa gì, huynh đóng cửa sổ đối với không khí trong phòng không tốt ! Chân của huynh thối như vậy, chúng ta cũng nên giải thoát a ! Nếu không lại ảnh hưởng đến khẩu vị phải không ...nha nha ! Huynh đừng chỉ trừu tượng mà không nói lời nào, muội biết huynh đổ kỵ với muội, huynh rất tức giận nên không muốn nói chuyện với huynh. Ai da ! Ai kêu muội thông minh như vậy đâu, chuyện này cũng không có biện pháp a ! Loại rượu muội làm ra được hoan nghênh như vậy, muội lại nghĩ ra một chiêu là để ối tiểu nhị của Tuyết Ngự phường một bình rượu Triển cánh lắc lư trên đường, ha ha ! Quả nhiên mỗi người đều biết ! Muội thật sự là thiên tài . Ủa ? những lời này hình như là Anh Mộc nói ! Anh Mộc ?” Ánh mắt Thắt Thắt hoang mang gãi đầu nhìn về phía Dực Chi.

Dực Chi ngữ khí nặng nề nói : “ Đừng hỏi ta, ta không biết ai là Anh Mộc, Đào Mộc ? Còn có, hài của ta đâu, nhưng chân ta không thối, là chân của nàng thối mới đúng ! Nàng hiện tại đem hài mang vào cho ta, lúc này trời lạnh, hôm trước nửa đêm nàng còn tiêu chảy, vừa muốn ta cùng nàng ra ngoài nhà vệ sinh.”

“ Quên đi, không biết sẽ không nói, dù sao cũng không quan trọng !” Thắt Thắt vô tình phát tay.

“ Mang hài ! làm gì có nữ nhi nào như nàng vậy ? Chân có thể tùy tiện cho người ta xem sao ?” Dực Chi âm thanh lạnh lùng nói.

“ Sợ cái gì chứ, muội không để cho người khác xem, chỉ có huynh xem à thôi .” Mang hài nhiều không thoải mái nha, ra mồ hôi chân rất lạnh, lạnh như vậy không biết có bao nhiêu hại đâu.

“ Chỉ có huynh “ ba chữ làm cho sắc mặt âm trầm của Dực Chi thoáng dịu đi một chút, nhưng vẫn kiên trì : “Đem hài mang vào ! một chút mấy tiểu nhị đi vào nhìn thấy thì thành bộ dáng gì nữa .” Nói xong cúi xuống theo thân ghế lấy đôi hài cầm trên tay, đem chân Thắt Thắt để lên đầu gối, mang vào. Ngực tuy lạnh như băng nhưng động tác lại ôn nhu đến cực điểm.

Thắt Thắt một tay vịn trên bờ vai của hắn, đôi mắt nhỏ tinh tinh hữu thần vụt sáng, “ Dực Chi, muội rút cục nghĩ ra muội muốn làm đại sự nghiệp gì.”

Dực Chi hừ lạnh một tiếng, không để ý nàng. Sau khi giúp Thắt Thắt mang lại hài, đem váy của nàng buông xuống che khuất, xác định không có chỗ nào thất lễ lúc này hắn mới đứng lên.

Thất Thất tiếp tục hưng trí bồng bồng nói : “ Dực Chi, nếu như muội có kinh thương đại phú, muội chuẩn bị đem Tuyệt Ngự phường trở thành tửu phường lớn nhất cả nước, muội lại tiếp tục chế tạo ra nhiều loại rượu mới, làm ọi người đều biết đến các loại rượu do muội phát minh ra, muội muốn làm người giàu nhất cả nước, nữ nhân nổi tiếng nhất cả nước ! Ha ha ha...Ừa ? Dực Chi, huynh đi đâu vậy ?”

Dực Chi nghiêm mặt, thanh âm buồn buồn nói một câu : “ Ta trở lại đại sảnh.” Liền bước ra khỏi phòng, chân của nàng thực mềm, thực trắng, làm cho người ta nhìn không được muốn....bất quá, điều kiện kiên quyết đầu tiên — không được thối !

“ Ai da ! vẫn là đáng về nỗi traten lòi đình tốt hơn nhiều! hiện tại không hiểu sao lại giống khối băng, chọc như thế nào hấn cũng không phát hỏa, kỳ quái!” Dực Chi xa xa nghe được trầm thanh của Thất Thất bên trong phòng, nhìn không được khoe miệng hơi giương lên, hòa tan nét lạnh băng trên mặt, bỗng dưng rùng mình, khôi phục lại vẻ lãnh đạm.

Nhìn xuống ! Cảm xúc mỗi ngày đều bị một cái tiểu Bạch si kiểm chế, khi thì trở nên mừng rỡ cười thật to, khi lại giận dữ , buồn bực, thật sự làm cho tôn nghiêm một đại nam nhân như hấn tổn thất nghiêm trọng. Hấn nhất định phải bình tĩnh, hừ ! hấn không tin hấn không khống chế được nàng.

“ Thất Thất, nàng vì sao lại đem cửa sổ mở ra...Thất...” Khi Dực Chi quay lại phòng, đã phát hiện bóng dáng Thất Thất sớm không còn, cửa sổ bị mở toang, gió lạnh quất sừng tiến vào, Dực Chi nhíu nhíu mày, mới đi không lâu, nàng lại chạy đến nơi nào nổi điên sao ? Bỗng dưng nhìn đến trên bàn có một vết màu hồng, hấn biến sắc bước đến, ngón tay dính lên một ít, để sát vào mũi để nghe mùi, máu tươi ! Ánh mắt hấn biến lạnh. Lại đến bên cửa sổ quan sát, bên ngoài vẫn là một đám người rộn ràng nhốn nháo, một mảnh náo nhiệt phồn vinh. Mà ở bên cửa sổ còn sót lại một vết máu, vươn tay vuốt nhẹ một chút, bỗng dưng hàn quang chợt lóe trong mắt, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cánh cửa gỗ bị hấn đập nát.

Dám bắt đi Thất Thất, dám làm nàng bị thương ? Đáng chết !

34. Chương 34

“ Oa” Một trận gào khóc kinh thiên động địa truyền ra từ một gian mật thất.

một tiếng, có người tức giận đá vào cánh cửa mật thất, mắg lớn Thất Thất đang khóc lớn bên trong : “ Chết tiệt, cầm miệng lại ! Khóc nữa lão tử làm thịt ngươi !”

“ Oa, ta muốn về nhà, oa oa, ta muốn về nhà !”

“ Cầm miệng !” Thủ vệ như phát cuồng hét lớn, từ sau khi bị nhốt vào Thất Thất đã bắt đầu khóc lớn không ngừng. A a, hấn muốn điên rồi, tại sao lại chưa có người đến thay ca cho hấn chứ ! Nếu không có lệnh của cấp trên không được tổn thương nàng, hấn đã sớm vọt vào cho nàng một đao mà kết liễu.

“ Oa , oa, ta muốn về nhà !” Thất Thất há mồm khóc lớn. Đến cuối cùng ánh mắt vì khóc mà sưng lên, nước mắt cũng không có, rõ ràng cổ họng nàng đã đau rát nhưng một khắc cũng không ngừng.

Thủ vệ trong lòng đã tức giận, lỗ tai lại ong ong không ngừng, không biết cấp trên vì cái gì lại bắt một cái khóc quỷ trở về, ô ô, hấn muốn tự sát !

Khi Hạ Tuần Nham đi vào cửa mật thất, nhìn thấy thủ vệ đang tự mình vò tai bứt tóc, ôm đầu đi từ trái sang phải rồi lại đi từ phải sang trái, qua lại không ngừng ! Nghiêm nhiên là đáng về đang bị buộc đến phát điên !

Khi nghe thấy Hạ Tuần Nham ra lệnh cho hấn lui ra, quả thật hấn cảm động muốn khóc rống lên ! Ô ô, hấn cuối cùng có thể giải thoát rồi.

Cửa mở ra, Thất Thất đang khóc rống bên góc tường, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đang đi tới, thân mình theo bản năng rụt lui, bấu môi, nhìn hấn, tiếp tục khóc, “ Oa, ta muốn về nhà !”

Hạ Tuần Nham cúi người xuống, “ Thất Thất, ta là đại ca, đừng khóc ! Đại ca mang muội về nhà !”

Thất Thất ngừng khóc, nhìn nhìn, “ Ngươi không phải!” Nói xong, tiếp tục khóc.

“ Thắt Thắt, ta là đại ca của muối, muối không nhớ rõ ta sao ? kia...Muối còn nhớ rõ Diễm Nhi không ?”

“ Diễm Nhi ?” Thắt Thắt ngừng khóc, nhúu mày, nghĩ nghĩ, “ Diễm Nhi...”

Hạ Tuấn Nham thấy nàng như thế, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, đối với người phía sau ra hiệu, không lâu sau, một cô gái áo tím đi vào bên trong mật thất, sau khi nhìn thấy Thắt Thắt, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi cùng vui mừng kích động đi tới, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, bất chấp sự khác biệt giữa chủ tớ, “ Tiểu thư ! Người thật sự còn sống , thật sự còn sống !”

Thắt Thắt ngơ ngác nhìn Diễm Nhi, ánh mắt bị thùng do khóc nhiều có một tia khó hiểu, cuối cùng lại như trẻ con nói một câu : “ Diễm Nhi, ta muốn về nhà !”

“ Đương nhiên ! Chúng ta sẽ về nhà !” Diễm Nhi nói.

Sau khi Diễm Nhi xuất hiện, Thắt Thắt rốt cục cũng ngừng tiếng khóc khó nghe đến cực điểm kia, ngoan ngoãn để cho Diễm Nhi lau nước mắt nước mũi trên mặt.

Hạ Tuấn Nham nhẹ nhàng thở ra, “ Thắt Thắt, bây giờ đã tin tưởng ta là đại ca của muối chưa !”

Thắt Thắt lắc đầu, thân mình chui vào trong lòng Diễm Nhi.

Diễm Nhi nói : “ Tiểu thư, hẳn thật sự là đại ca của người đó! Đừng sợ, nếu không có công tử đem người cứu trở về, Diễm Nhi cũng sẽ không thấy được người a! Phu nhân nếu biết người còn sống, không biết sẽ cao hứng bao nhiêu đâu ! Đừng sợ, về sau sẽ không còn ai có thể khi dễ người !” Nói xong, Diễm Nhi đau lòng thối thối miệng vết thương trên trán Thắt Thắt, đã không còn chảy máu, miệng vết thương rất sâu, xem ra sẽ lưu lại vết sẹo, “ Tiểu thư, người mau cảm ơn công tử đã cứu người trở về đi.”

“ Cảm ơn công tử !” Thắt Thắt cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu.

“ Ai nha ! Tiểu thư, người phải gọi là đại ca mới đúng chứ !”

“ Đại ca !” Thắt Thắt như vệt tập nói, kêu một tiếng.

Lúc này lại một người đi vào mật thất, là một lão nhân gia tuổi chừng năm mươi, thân hình gầy yếu, vẻ mặt mang âm khí. Hạ Tuấn Nham xoay người đối với hắn thi lễ, kêu lên : “ Sư phụ, Người đã đến rồi !”

Lão gia tên là Cổ Bằng, là kiếm khách nổi danh trên giang hồ, nghe vậy, nhìn Hạ Tuấn Nham gật đầu nhẹ, ánh mắt âm lệ liếc nhìn Thắt Thắt một cái, “ Nàng chính là muối muối si nhi của ngươi ?”

“ Đúng vậy !” Hạ Tuấn Nham nói : “ Diễm Nhi, người ra ngoài trước !”

“ Nhưng mà...tiểu thư ?”

“ Đi ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với Thắt Thắt, chẳng lẽ làm ca ca như ta có thể thương tổn chính muối muối của mình hay sao ?”

“ Dạ!” Diễm Nhi bất đắc dĩ, không dám trái lệnh của công tử, khuyên thân thi lễ, có chút lo lắng nhìn Thắt Thắt một cái, lúc này mới rời khỏi mật thất. Nàng lo lắng không phải công tử, mà là người vừa mới vào kia, bộ dáng như vậy làm cho người ta sợ hãi, trăm ngàn lần đừng dọa tiểu thư nha !

Hạ nhân cũng lui theo ra ngoài, bên trong mật thất chỉ còn lại ba người.

Thắt Thắt thân mình lui về phía sau một chút, nhìn đại ca, lại nhìn lão nhân xấu kia, bĩu môi, nàng vừa muốn khóc.

Đại ca ngồi xổm xuống, đối với Thắt Thắt ôn nhu nói : “ Thắt Thắt, đừng khóc ! Nếu muối có thể trả lời được vấn đề của ta, ta sẽ cho Diễm Nhi vào với muối, được không ?”

Thắt thắt quyết miệng, gật đầu.

Hạ Tuấn Nham vừa lòng cười, nói : “ Thắt Thắt, nói cho ta biết, rượu Triển cánh của Tuyệt ngự phường là muối làm ra sao....chính là loại rượu lục sắc, uống lên mùi vị rất đặc biệt.” Nhìn Thắt Thắt lộ ra vẻ mặt hoang mang, Hạ Tuấn Nham lập tức giải thích.

“ Lục sắc ? Nga ! Ta biết, đương nhiên là ta làm được. Hi hi, đại ca, ta thực thông minh đúng không ?” Vừa nói đến rượu, Thất Thất lập tức trở nên thần khí như thật, hàm răng trắng đều khoe ra, một bộ dáng si ngốc.

“ Thật là muối !” Hạ Tuấn Nham khó hiểu nhăn mặt, tiếp theo ôn hòa nhìn Thất Thất, “ Vậy muối có thể nói cho đại ca phối phương của rượu Triển cánh là như thế nào không ?”

“ Phối phương ?” Thất thất ngây ngốc vuốt vuốt tóc.

“ Chính là muối làm sao chế ra được nó ?” Hạ Tuấn Nham có chút lo lắng hỏi. Cổ Bằng đứng một bên cũng là bất động thanh sắc, vẫn là thờ ơ lạnh nhạt.

“ Như thế nào làm được ?” Lòng mi Thất Thất nhăn lại, đột nhiên quát to một tiếng, “ Dễ dàng lắm nha, đem tất cả rượu cho vào một chỗ, sau đó đem các loại hoa quả cắt chung vào, sẽ thành !”

Chân mày Hạ Tuấn Nham không khỏi nhăn lại, khó có thể tin hỏi : “ Chính là làm như vậy sao ?”

“ Đúng vậy !” Thất Thất ngây ngô cười gật đầu.

Hạ Tuấn Nham thở dài, xem ra loại rượu này là do si nhi làm bậy làm bạ mà thành. Đã nói rồi, si nhi này làm sao có thể tạo ra rượu được ? Muốn truy hỏi chuyện phối phương, dù sao cũng hỏi không được. Si nhi này nhớ rõ mới là chuyện lạ ?

“ Thất Thất, đại ca còn có một chuyện muốn hỏi muối, lão bản phía sau Tuyệt ngự phường có phải là thị nữ từng hầu hạ bên cạnh muối tên gọi Dục Chi không ?”

“ Dục Chi là của ta, không phải lão bản !” Thất Thất nói.

“ Đó là Dục Chi mang muối rời khỏi Hạ phủ đúng không ?” Hạ Tuấn Nham lại hỏi,

“ Đúng vậy !”

“ Các người có phải còn mang theo một cuốn sách ?” Lão nhân như tảng băng bên cạnh rút cục cũng cũng nói chuyện, thanh âm có chút vội vàng, “ Là người từ phòng tam phu nhân lấy đi ?”

Thất Thất nhìn Cổ bằng một thân sát khí lạnh như băng liếc mắt một cái, cái miệng nhỏ nhắn nhất phiết, “ Quý mặt dài a...ô ô...”

Râu Cổ Bằng run lên !

“ Sư phụ, đợi một chút, đừng sốt ruột, để ta hỏi !” Hạ Tuấn Nham chuyển hướng sang Thất Thất : “ Thất Thất đừng khóc ! lại khóc sẽ không uội gặp Diễm Nhi...hiện tại nói cho ta biết, Dục Chi có phải cầm một cuốn sách không ?”

Thất Thất quyết miệng, nức nở nói : “ Hắn có một cuốn sách, giấu ở trong ngực, mỗi ngày đều lấy ra xem, có khi tức giận nói vì sao xem lại không hiểu, sau đó mặt hắn nhăn lên rất khó nhìn, bất quá so với hắn bộ dạng của Dục Chi còn đẹp mắt hơn !” Thất Thất chỉ vào Cổ Bằng phía sau Hạ Tuấn Nham nói.

“ Thất Thất không được nói lung tung !” Hạ Tuấn Nham trừng mắt liếc nàng một cái, xoay người đứng lên , “ Sư phụ, xem ra quả nhiên ở trên người hắn !”

Cổ Bằng gật đầu, bạo quang phát mạnh, toát ra dục vọng khi con mồi sắp đến tay. Hạ Tuấn Nham cũng thật cao hứng, ánh mắt nheo lại, ai cũng không chú ý tới Thất Thất lúc này lại cúi thấp đầu xuống, đôi mắt nhỏ không ngừng chuyển động, không có ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

35. Chương 35

Hạ Tuấn Nham cũng rất giữ lời, sau khi Thất Thất trả lời những vấn đề của hắn liền để Diễm Nhi đến với nàng, ngoài cửa tuy rằng vẫn có người canh gác nhưng cũng không cần khóa.

“ Diễm Nhi, khi nào ta mới có thể ra ngoài a ? Nơi này rất buồn !” Thất Thất ủy khuất nói.

“ Tiểu thư, nhần nhin một chút được không ? Công tử sợ người lại bị người ác bắt đi, cho nên mới để người tạm thời ở đây.... Ai ! lần này công tử vì cứu người mà tiêu phí rất nhiều bạc, công tử nói muốn báo quan, chính là ác nhân kêu Dực Chi đến nay vẫn chưa bắt được...Tiểu thư a ! về sau người đừng dễ dàng tin người khác, may mắn là người kia chỉ vì một chút bạc của công tử, nếu đem người bán vào kỹ viện, kiakia...Ai ! Không nói nữa, ta đây thật sự sợ hãi !”

Thất Thất buồn đầu, cau mày, trầm nghĩ, Dực Chi ngu ngốc, đã ba ngày, như thế nào còn chưa đến cứu nàng ? chẳng lẽ quý mặt dài không gửi thư đe dọa sao?

“ Tiểu thư, người đang nói thầm cái gì đó ?”

“ Ách !” Nguy rồi, Thất Thất vội vàng che miệng, nàng làm sao có thể nói ra được, “ Diễm Nhi, ta đói bụng !”

“ Lại đói bụng ? được, được, ta lập tức làm thức ăn cho người.”

Thất Thất bị nhốt cũng được năm ngày, ban đêm trời lại rất lạnh cho nên Diễm Nhi cảm thêm nhiều chill bông đến. Mỗi ngày Thất Thất đều ngủ bên trong giường, hôm nay lại cố tình muốn ngủ giường ngoài, Diễm Nhi cũng chiều theo ý nàng,

Đêm khuya, Thất Thất đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy mũi bị ngăn trở, thở không nổi, tầm quỳnh lên, bỗng dưng mở mắt, đồng thời bàn tay đang bịt mũi nàng cũng buông lỏng ra. Thất Thất tuy rằng không nhìn rõ bóng người vừa tới, nhưng chỉ cần nghe hơi thở cũng đoán được, trong lòng vui vẻ, đang muốn mở miệng liền bị người ta bưng kín, hơi thở ầm ập kề sát tai nàng , nhẹ giọng nói: “ Hừ, nhỏ giọng một chút, đừng kêu, sẽ bị người ta nghe được !”

Nhìn thất Thất Thất gật đầu, Dực Chi mới buông tay ra.

Ánh mắt Thất Thất trừng thật lớn vẫn không nhìn thấy được hắc đang ở đâu, vươn tay lung tung trong bóng đêm sờ sờ, bỗng dưng, bàn tay nhỏ bị một đôi bàn tay ầm ập bắt lấy, làm cho bàn tay nhỏ có chút lạnh lẽo của nàng chạm được da thịt bóng loáng.

Trong bóng đêm Thất Thất mỉm cười, tay kia cũng bắt đầu sờ soạng, bắt đầu sờ theo cái trán của hắc, mi phong anh tuấn, ánh mắt thật to, lông mi thật dài...đứng đến yết hầu ngay căn cổ của hắc.

“ Tốt rồi, chớ có sờ, đem quần áo mặc vào, ta mang nàng đi !” Dực Chi cố ý đè thấp thanh âm mang theo tia khàn khàn của mình.

Thất Thất nhẹ giọng nói : “ Muội biết huynh sẽ đến, mấy ngày nay đi ngủ không có cởi quần áo, huynh đem áo choàng ở phía trên đầu giường đưa lại muội là được.”

Trong bóng đêm Thất Thất không nhìn rõ, mọi việc đều để Dực Chi làm, áo choàng lên cổ, lại giúp nàng mang hài, sau đó ôm lấy thân mình mềm mại nhỏ nhỏ của nàng.

“ Diễm Nhi !” Thất Thất đột nhiên quay đầu nhìn bên trong giường liếc mắt một cái, tuy rằng cái gì cũng nhìn không thấy.

“ Không sao, ta chỉ điếm huyết ngủ của nàng ta !” Dực Chi nói,

“ Vâng !” Thất Thất gật đầu, không thêm nhắc lại.

Ra khỏi mật thất, thủ vệ ngoài cửa đã bị điếm huyết, đang ngủ vù vù trên mặt đất. Bên ngoài mật thất là một hành lang thật dài, bên trên đốt vài cây đuốc, ánh sáng tuy rằng hơi u ám nhưng cuối cùng Thất Thất cũng có thể nhìn thấy một vài chỗ.

“ Râu của huynh dài, trách không được lúc này tay muội sờ cảm thấy đau.” Thất Thất sâu kín nói một câu, Sau khi nhìn thấy rõ mọi vật, ánh mắt của nàng vẫn không ngừng trát nhìn khuôn mặt của Dực Chi,

Dực Chi ánh mắt thâm thúy liếc nhìn thân hình nhỏ bé trong lòng một cái, liền thu lại tâm trí, ngưng thần chú ý đến bốn phía xung quanh, từ khi đi vào mật thất đến lúc này trên đường vẫn không gặp qua người khác, hết thấy đều thực im lặng.

Sâu thăm trong đêm, ánh trăng thật tròn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Thất Thất thở dài một chút, “ Thì ra hôm nay là mười lăm!” Nhìn quanh bốn phía, nàng chần chờ một chút, hỏi : “ Đây là Hạ phủ sao ?”

Dực Chi gật đầu, cười khẽ một chút, thấp giọng nói : “ Ta lập tức mang nàng về nhà !”

“ Được, về nhà!” Thất Thất mỉm cười, nàng mặc dù họ Hạ, nhưng Hạ phủ cho tới bây giờ cũng không phải là nhà của nàng, hiện tại không phải, tương lại lại càng không, Chỉ có nàng biết, khi nàng gào khóc để phát tiết sợ hãi cùng bất an trong lòng, đòi về nhà, nhà chân chính kia đều không phải là Hạ phủ, mà là bên cạnh Dực Chi,

Bởi vì quen thuộc địa hình Hạ phủ, liền có thể dễ dàng tránh đi thị vệ tuần tra, đây chính là chuyện trước kia bọn họ thường xuyên làm. Chỉ trong nửa nén hương, liền có thể tèo tường nhảy ra khỏi Hạ phủ, bên ngoài còn có sẵn một con ngựa.

Dực Chi xoay người nhảy lên ngựa, đem Thất Thất an trí ở phía trước, để cho nàng ngồi nghiêng, “ đừng lo lắng, lần này sẽ không làm bị thương chân của nàng.”

Nhìn hướng ngựa trên đường, Thất Thất hỏi : “Chúng ta không trở về tửu phường sao ?”

“ Không, trước nên trốn tới một nơi an toàn, trời sáng trước khi đại ca nàng báo quan phải đem nàng ra khỏi thành...đừng lo lắng, đại sự nghiệp tửu phường của nàng, về sau chúng ta lại làm !”

Thất Thất tròn tròn đôi mắt nhỏ, “ Ai lo lắng việc này a !” Nói xong, khoe miệng lại không tự chủ mỉm cười ngọt ngào.

Về sau, Thất Thất mới biết được, người của Thiên tuyệt cung đã rút toàn bộ khỏi Kim Châu thành, những tiểu nhị không biết rõ sự tình cũng được Dực Chi phát tiền cho về nhà. Dực Chi vì Thất Thất không tiếc hủy một phân đà của Thiên tuyệt cung.

36. Chương 36

Ngựa chạy được nửa canh giờ, đi đến trước một nông trại đơn sơ, hần ôm Thất Thất xuống ngựa, đem yên ngựa tháo xuống, vỗ một cái ở mông ngựa, đem ngựa đuổi đi.

Vào phòng, đem đèn thấp lên, chỉ vào chiếc giường bên góc tường nói : “ Đến khi trời sáng còn một đoạn thời gian, nàng nên ngủ một chút !”

Thất Thất lắc đầu, “ Muội không muốn ngủ !”

Dực Chi khẽ cười một chút, ngồi lên giường, cánh tay duỗi ra, đem Thất Thất ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy, Thất Thất vui sướng thật sự khó có thể dùng ngôn từ miêu tả, hần gắt gao ôm nàng, hồi lâu, cảm xúc kích động qua đi mới chậm rãi buông ra, lúc này mới cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ của Thất Thất.

Bị nhốt vài ngày, mặt có chút trắng ra, không hề đen đen như trước, hai má gầy xẹp vào, Dực Chi một trận đau lòng, hần nhớ rõ mặt Thất Thất tuy nhỏ nhưng luôn phì phì đỏ đỏ, tròn vo ! Bỗng dưng, vẻ mặt ôn nhu biến thành lạnh, đẩy mái tóc che trên trán Thất Thất, trong ánh mắt lạnh như băng chiếu lên vết sẹo xấu xí trên trán nàng.

Thất Thất nhanh chóng lấy tay che lại, trừng mắt nói : “ Nếu huynh dám kêu muội xấu, muội liền khóc cho huynh xem !”

Ánh mắt thâm thúy của Dực Chi đổi đổi, thở sâu, nhẹ giọng : “ Ta không nói, nàng lấy tay ra cho ta xem miệng vết thương !”

“ Nói phải giữ lời !” Thất Thất cười cười, chậm rãi buông tay.

Dực Chi cau mày, đau lòng nhìn miệng vết thương thật dài, tuy rằng đã được bôi thuốc, nhưng miệng vết thương quá sâu, khẳng định sẽ để lại sẹo, “ Tại sao lại không băng bó lại !”

“ Băng bó rất xấu nha ! dù sao cũng không đau ! không cần để ý đến nó !”

Bỗng dưng Dực Chi lại đem Thất Thất ôm vào trong lòng, “ Ta cam đoan, về sau sẽ không bao giờ để nàng bị thương !” Hơi thở ấm áp vây quanh Thất Thất, Thất Thất có chút sợ lui lui cổ, khóe mắt ngấm đôi mắt có chút hồng hồng của Dực Chi, tim đập nhanh một trận, nhãn châu chuyển động, cười hì hì, “ Huynh làm sao tra được muối ở nơi nào ?”

“ Có người đến nơi ta ở, bức ta giao ra sách ở trên người, ta liền tìm hiểu nguồn gốc tìm ra được người phía sau là Cổ Bằng, sau lại biết được Cổ Bằng cùng với Hạ Tuấn Nham có quan hệ cá nhân. Hơn nữa, trên đời này người có thể bán đứng ta như vậy ngoại trừ nàng ra sẽ không có người khác, ngay cả ta tắm rửa bao lâu thay quần áo mất bao nhiêu canh giờ đều bị người ta nắm được. Ta tự nhiên biết được nàng đang ở trong tay bọn họ .”

“ A ...Ha ha !” Thất Thất cười san san hai tiếng,

“ Còn cười !” Dực Chi trừng mắt liếc nàng một cái, “ Hiện tại nàng đã biết đại ca của mình không phải là người tốt rồi chứ !”

“ Đại ca sao, ...” Thất Thất gãi gãi đầu, “ hắn chỉ là đem muối thành si nhi thôi, đối với muối cũng tốt lắm mà !”

Dực Chi hừ lạnh một tiếng, nhìn cái trán bị thương của nàng nói : “ Hắn đem nàng làm bị thương như vậy, nàng còn nói hắn tốt ?”

“ Không có người nào toàn vẹn mà.” Thất Thất vẫn cười cười, “ Phá hư không phải hắn, là người mặt dài bên cạnh hắn thôi !”

“ Người đó là Cổ Bằng, là một người âm hiểm, mê võ thành si, kiếm pháp rất cao, trên giang hồ ít ai có thể so được với hắn.” Dực Chi nói.

“ Mê võ thành si ? Trách không được, hắn cũng đoán được tung tích của bí kíp thiên tuyệt cung ! Ha ha , lại bị chúng ta nhanh chân đến trước. Hắn bề ngoài thu đại ca làm đồ đệ, nhưng cái gì cũng không quan tâm đến.”

Dực Chi nhìn sắc trời bên ngoài, “ Đã không còn sớm, thêm một chút nữa, cửa thành sẽ mở.” Nói xong, lấy từ bên trong chiếc túi chuân rbij trên bàn một vài bình lọ.

“ Đây là cái gì ?” Thất Thất tò mò.

“ Thuốc dịch dung.”

“ Dịch dung ?”

“ Chờ một lát chúng ta ra khỏi thành, đại ca nàng nhất định sẽ chờ ở cửa, nói không chừng còn dán cáo thị trên thành, cáo trạng ta bắt cóc Hạ phủ đại tiểu thư ! Không giả dạng một chút làm sao đi ra ngoài ? Cái tên quỷ mặt dài theo như nàng nói võ công rất cao, nếu dẫn thêm quan binh, chỉ một mình ta xuất nhập còn có thể nhưng nếu muốn mang thêm một người mà không bị thương tổn là rất khó khăn.”

“ Đúng, đúng “ Thất Thất liên tục gật đầu, nhìn mấy chai lọ trên bàn, dáng vẻ thật sự nóng lòng muốn thử, “ Muội giả dạng thành dáng vẻ gì ? Dực Chi huynh đem muối dịch dung thành mỹ nữ được không ? Một đại mỹ nữ chỉ cười một cái là khuynh thành, cười thêm một cái sẽ khuynh quốc !”

Khóe miệng Dực Chi run rẩy, “ Chỉ sợ...có chút khó khăn, bộ dáng của nàng...chỉ có thể làm một tiểu thư đồng.”

Thất Thất bĩu môi, ủy khuất nói : “ Bộ dáng của muội, ngay cả một tiểu nha hoàn cũng không hơn sao ? Làm thư đồng ? đó là nam mà !”

Dực Chi cười, “ Chờ sau khi ra khỏi thành...” Đột nhiên biến sắc, “ Thất Thất, nàng lại hạ thuốc mê với ta ?”

“ Kê đơn ? không có a ! Ủa ? Dực Chi, huynh làm sao vậy ?”

Sắc mặt Dực Chi trắng bệch, hơi lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy ngực cứng lại, bỗng dưng không thể ức chế được, cảm thấy ngọt ngọt trong yết hầu, phun ra một ngụm máu tươi.

“ Dục Chi !” Thất Thất kêu to, sắc mặt cũng thay đổi, “ Muội không có hạ thuốc với huynh nha ! huynh làm sau vậy ? làm sao vậy ?”

Dục Chi âm thầm vận công điều tức, chân khí trong cơ thể loạn, một lát công phu mới có thể ngăn chặn, nhưng công lực cũng nhanh chóng biến mất. tâm trầm xuống, hần trúng kế, trách không được vì sao thủ vệ lại lơ đãng như vậy.

“ Thất Thất, ta trúng độc.”

“ Trúng độc ? sao lại như vậy chứ ?” Thất Thất lo lắng nhìn hần, lại thấy sắc mặt hần ngày càng tái nhợt, vạt áo còn dính nhiều vết máu, “ Dục Chi, rất đau sao ?”

Hơi hơi lắc đầu, “ Ta nghĩ trên áo choàng của nàng nhất định có độc...không có việc gì, đừng lo lắng quá, một chút độc ấy không làm khó được ta.” Dục Chi an ủi Thất Thất.

“ Áo choàng ? cái áo đó là Diễm Nhi lấy vội đến uội, muội cảm thấy rất đẹp nên để lại, không nghĩ tới lại hại huynh !” Thất Thất mắt đỏ ngầu, bàn tay nhỏ bé sờ sờ cái trán của Dục Chi, chốc lại chà xát vết máu trên khóe miệng của hần.

“ Ta khoong ó trách nàng, khóc cái gì !” Bất tri bất giác, Thất Thất nước mắt lại chảy ra. Thất Thất đôi khi có trí tuệ nhưng đối với những âm mưu kỹ xảo trên giang hồ là ít hiểu biết. Mà Dục Chi khi nhìn đến Thất Thất tính phòng bị tự nhiên cũng biến mất.

Trong lòng Dục Chi biết không thể tiếp tục trì hoãn, công lực trong cơ thể trong vòng một canh giờ nữa sẽ biến mất, hần nhanh chóng đem khuôn mặt của mình bôi đen, làm biến Thất Thất thành một nam hài, hai người đều thay bộ quần áo cũ, giả dạng làm huynh đệ. Sau khi xác định không còn sơ hở, liền kéo Thất Thất ra khỏi phòng, bước theo hướng cửa thành.

37. Chương 37

Khi hai người đến, cửa thành vừa mới mở ra, ngoài thành có một ít người dậy sớm tập hợp lại, quang gánh thừa thớt đi vào trong thành. Binh lính gác thành cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Dục Chi nắm tay Thất Thất, cảm giác được mồ hôi trong lòng bàn tay của nàng, quay đầu nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói : “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Dục Chi giả trang thành một nam tử xanh xao vàng vọt nhưng mà ánh mắt nhìn Thất Thất vẫn là trong suốt vô cùng.

Thất Thất chỉ hơi lắc đầu, lo lắng nhìn Dục Chi.

Hai người sóng vai đi đến cửa thành, đang muốn thoát ra khỏi cửa thành thì đột nhiên xuất hiện một con hoàng cầu (chó màu vàng), hướng về phía Thất Thất sủa lớn.

Dục Chi lách qua một bên, đem Thất Thất với khuôn mặt trắng bệch chắn ở phía sau người. Nhắc chân đá một cước vào chính giữa đầu hoàng cầu kia. Hoàng cầu hự hự, thảm thiết kêu lên, run rẩy té trên mặt đất một chút liền bất động.

một lão nhân gia với chiếc cằm dài, khuôn mặt âm trầm như lão quỷ vỗ tay, từ ngoài cửa thành cười lạnh đi tới, “ Dục công tử, lão hủ này xin có lễ !”

Dục Chi ngẩng đầu nhìn lên, cười khinh thường một tiếng, “ Trách không được phải nhờ đến cái mũi thánh của hoàng cầu, thì ra người đã hạ hồn hương trên người nàng.”

Râu trên khuôn mặt âm trầm của Cổ Bằng run lên : “Cái mũi của nó cũng thật sự rất thánh ! nếu không làm sao có thể phân biệt được khuôn mặt như ngọc của Dục công tử sau khi đã nhanh chóng biến hóa thành một hán tử xanh xao vàng vọt chứ !” Vuốt nhanh hàm râu hần nói : “ Dục công tử, người thông minh không ngại nói thẳng, người chỉ cần ngoan ngoãn giao cho ta cuốn sách kia, ta lập tức thả người ra khỏi thành, tuyệt không cản trở. Nếu không, hắc hắc, Dục công tử, người cũng biết rõ công lực của mình đang nhanh chóng biến mất, không phải sao ?”

“ Ti bỉ !”

“ Ha ha !” Cổ Bằng kiêu ngạo cười to, “ Cũng như nhau thôi, Dực công tử đối với thủ hạ của ta cũng không lưu tình, không phải sao ?”

Dực Chi cười lạnh nói : “ Người nghĩ rằng có thể ngăn được ta sao ?”

Cổ Bằng như đã định liệu trước, “ đao kiếm không có mắt, người ở phía sau người một chút cũng không thể tổn thương a !”

Dực Chi bỗng dừng bước Thắt Thắt ra, đi về phía trước vài bước mỉm cười nói, “ Một khi đã như vậy, ta đem nòng giao lại cho người !”

Cổ Bằng rung mình, tay nhanh chóng bắt lấy chuôi kiếm bên hông, ánh mắt chớp động, “ Dực công tử, ta khuyên người vẫn là không nên đùa giỡn với ta, kiếm của lão phu không phải là hữu danh vô thực, cái cổ của si nhi kia có thật sự rắn chắc đến mức ko sợ sao ?”

“Phốc !” cười, Thắt Thắt từ bên sườn ngơ ngác nhìn qua một bên, Dực Chi cười nói : “ Người cũng biết nòng là si nhi, vì sao ta lại không thể bỏ ?”

Hừ lạnh một tiếng, Cổ Bằng nói : “ Vậy Dực công tử nên hỏi chính mình, vì sao lại đối với si nhi sinh tình ý, lão hủ cũng không rõ a....Đừng nhiều trò nữa, tên xa phu kia đã đem mọi chuyện miêu tả rành mạch, người thật sự rất yêu thương tiểu bạch si này ! Nếu không tại sao lại bỏ ra nhiều tâm sức mà cứu nòng, càng lại không trúng bẫy của lão hủ.”

Thắt Thắt ngây ngốc một bên đột nhiên chỉ lên trên trời hét lớn : “ Chim ! chim to ! mau nhìn ! chim rất lớn a !”

Hai người nhìn như đag nhàn nhã, thật ra đang ngưng thần đối diện nhau, ai cũng không chú ý đến Thắt Thắt.

Dực Chi nói : “ Thật không dám giấu diếm, ta giữ si nhi này lại bên người là vì sinh ý của tửu phường, nói cũng thật lạ, Thắt Thắt tuy rằng si ngốc, nhưng đối với rượu lại dị thường mẫn cảm, mấy ngày trước đây một loại rượu ngon tên Triển cánh cũng do tay nòng làm...Nhưng, nếu trong tay ta đang giữ kinh thư, người nghĩ ta sẽ lựa chọn bên nào ?” Dực Chi khẽ cười, đem vấn đề ra hỏi Cổ Bằng.

Binh lính giữ thành hiển nhiên đã bị Cổ Bằng thu mua, hai người giằng co trước cửa thành hồi lâu vẫn không thấy bọn họ lại để tra hỏi, nếu là người khác, chỉ cần hơi dừng một chút binh lính nhất định thúc giục họ mau đi.

Thật ra, đạo lý cũng đơn giản, Hạ gia phú giáp thiên hạ, không chỉ là một Kim Châu thành nho nhỏ, chỉ sợ ngay cả quan gia liên thành cũng phải đối với Hạ gia nhượng lễ ba phần !

“ Chim ! Chim !” Thắt Thắt vẫn đang chỉ trỏ vào chim chóc quấy nháo, “ Chim bay đi rồi !” Thắt Thắt quỳnh lên, liền chạy ra khỏi cửa thành đuổi theo.

38. Chương 38

Cổ Bằng bản tính đa nghi, bị những lời Dực Chi vừa nói đánh cái đột trong lòng, bởi vậy khiến cho Thắt Thắt có thể thoát mái chạy ra khỏi thành đuổi chim trong khi hai người bọn họ đang đối chọi nhau, tuy có chút chần chừ nhưng cũng chưa ra tay đối với nòng.

Khóe mắt Dực Chi nhìn thấy Thắt Thắt đã trốn xa, bỗng nhiên cười, đôi mắt trong suốt trong nháy mắt trở nên sáng như tuyết, cũng học theo Thắt Thắt kêu : “ Quý mặt dài ! xin đi trước ! cáo từ !” Lời còn chưa dứt, dĩ nhiên đã ra tay, tấn công vào những tử huyệt trên người Cổ Bằng.

Cổ Bằng không dám khinh địch, vội vàng rút kiếm ngăn cản, cũng không nghĩ là hư chiêu, Dực Chi một chiêu không trúng, thân hình nhanh chóng nhào ra xa hơn mười trượng , cười một tiếng dài, “Sau này còn gặp lại !”

Cổ Bằng tức giận đến giơ chân, lúc này mới biết bị lừa, khi muốn tiếp tục truy đuổi thì Dực Chi đã chạy thật xa, thông qua những thủ hạ của hắn biết Dực Chi khá giả dối cho nên không dám một mình mạo hiểm, bắt buộc phải trở về triệu tập thêm người.

Trong lòng buồn bực, si nhi kia vì sao đột nhiên lại muốn ra thành đuổi chim, cơ bản không nghĩ tới Thất Thất đang làm bộ, trong lòng chắc hẳn cũng đang sợ muốn chết. Thật ra lúc ấy hắn chỉ cần liếc lên trời một cái, liền sẽ rõ ràng cái gì chim thôi, trên trời ngoại trừ mây vẫn là ...mây ! Nhưng màu sắc của mây cũng có chút trình tự.

Dực Chi sau khi đuổi theo Thất Thất, kéo nàng đi vào một con đường nhỏ.

“ Đi đâu ? ” Thất Thất hỏi, sau khi ra khỏi thành đã liều mạng mà chạy cho nên trên trán đầy mồ hôi , mồ hôi bám lên trên miệng vết thương cảm giác nhẹ nhàng đau, trong lòng âm thầm đem tám đời tổ tông của Cổ Bằng ra mắng.

“ Bờ sông, trên người nàng có truy hồn hương, phải tẩy sạch, nếu không cho dù chúng ta đi đến chỗ nào cũng sẽ bị đuổi tới . ” Dực Chi thở có chút hỗn hển, xiêm y bị mồ hôi thấm lạnh, hắn vừa rồi nhìn thực thoải mái nhưng thật ra đã đến cực hạn chịu đựng, chính là một hơi cố gắng chống chọi, đan điền trống rỗng, nếu không hẳn đã sớm ôm Thất Thất thi triển khinh công không cần phải bôn ba trong bụi hoa cỏ.

“ gâu gâu, gâu gâu ! ” Xa xa truyền đến vài tiếng chó sủa.

“ Bọn họ đuổi tới sao ? ” Thất Thất có chút sợ hãi hỏi Dực Chi.

“ Không có việc gì, chỉ là tiếng kêu của súc tính thôi, không cần sợ ! ” Dực Chi vươn tay, xoa xoa khuôn mặt đầy mồ hôi của Thất Thất , “ Tên quỷ mặt dài kia, lần này mang theo người đến giúp đỡ, chốc lát nếu bọn họ đuổi đến, nàng nên trốn xa xa, không cần gọi loạn, có cơ hội liền rời đi ! ” Đại ý lần này của hắn, xem nhẹ Cổ Bằng,.

Thất Thất hoảng sợ gật đầu, “ Dực Chi, quỷ mặt dài kia sẽ giết sạch chúng ta phải không ? ” Sát khí nặng như vậy, muốn bỏ qua thật khó.

Dực Chi cười ngạo, “ Hắn chọc tới người của Thiên tuyệt cung, chết chắc rồi ! ”

“ Vậy chúng ta nói cho hắn chúng ta là người của Thiên tuyệt cung, bí kiếp kia chính là của chúng ta ! ”

Dực Chi lắc đầu, nhẹ giọng nói : “ Nàng đã quên, quy định của cung chủ là chúng ta không thể tiết lộ thân phận.” Chuyện khiến hắn sợ thật sự là sau khi Cổ Bằng biết được lại càng không tha cho tính mạng của bọn hắn, trong chốn giang hồ ai cũng biết Thiên tuyệt cung vừa chính vừa tà, một khi đã trả thù người nào thì người đó chưa chết vẫn sẽ chưa ngừng tay. Muốn chạy không được, muốn trốn cũng không thể thoát, lấy tâm tính của người kia, thì ngay cả Thất Thất cũng sẽ bị diệt khẩu, “ Thất Thất nhớ kỹ, bất kể như thế nào cũng không được nói ra ta chính là đệ tử của Thiên tuyệt cung, nhớ chưa ? ” Dực Chi lo lắng dặn lại một lần nữa.

Thất Thất gật đầu.

Cho dù bọn họ có đi nhanh bao nhiêu cũng không thể so với tốc độ của ngựa cùng chó, chỉ trong chốc lát, bọn họ liền bị đuổi kịp.

“Thất Thất trốn một bên, nhớ kỹ những lời mà ta vừa nói.”

Dực Chi bước lên hai bước, không chút do dự đem ba đại cầu ở phía trước giết chết.

“ Dực công tử, người nghĩ giết toàn bộ cầu thì có thể chạy được sao ? ” Âm thanh âm trầm của Cổ Bằng xa xa truyền đến, “ vừa rồi người chỉ cần buông tay si nhi kia, tự mình bỏ chạy, có lẽ còn có cơ hội, đáng tiếc a, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, chẳng qua mỹ nhân bên cạnh Dực công tử cũng là không giống người thương nha ! ”

Dực Chi cười khinh thường : “ Không nhọc người lo lắng ! ” Ánh mắt trong suốt tỏa ra tia sát khí làm người khác sợ hãi, hàn ý dần dần vây quanh người.

“ Thất Thất, người lại đây ! ” Hạ Tuần Nham bên cạnh Cổ Bằng hô lớn, thì ra hắn cũng theo đến đây, lại nhìn đám người vây quanh đều là thị vệ của Hạ phủ.

“ Dục công tử, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, đưa kinh thư ra người sẽ thoát chết !” Cổ Bằng nói.

Dục Chi cười lạnh : “ Quý mặt dài, người hao tổn tâm cơ đoán được nơi cất giấu bí kiếp, chẳng lẽ không sợ chủ nhân của nó tìm tới cửa ?”

39. Chương 39

Cổ Bằng cười ha ha, “ Tiểu tử như ngươi cùng với si nhi kia còn dám mơ tưởng, lão phu vì sao không dám?” Hắc vẫn nghĩ Dục Chi tuổi nhỏ, võ công siêu phàm là nhờ học được từ bí kiếp, cho nên mới cố ý làm mất nội công của Dục Chi, như vậy không còn gì phải sợ, kiêu ngạo đến cực điểm, lại không biết Dục Chi vốn là người của Thiên tuyệt cung, tại sao lại không dám nói.

Thất Thất đứng ở một chỗ xa, ánh mắt phức tạp lo lắng nhìn Dục Chi, đối với đại ca đang quát to bên kia không một chút để ý.

“ Thất Thất, lại đây !” Hạ Tuấn Nham lo lắng khi đánh nhau sẽ làm bị thương nàng, với mẫu thân thích khóc của hắn, sau khi từ Diêm Nhi biết Thất Thất chưa chết, liền thúc giục hắn đem Thất Thất mang về, “Chết tiệt, người lại đây ! nha đầu không nghe lời !”

Dục Chi không đợi Cổ Bằng nói xong, thân hình liền di động, bởi vì đột nhiên ra tay lại trong nháy mắt, hắn thừa dịp thị vệ đang ngẩn ngơ liền đoạt đi binh khí trên tay thị vệ, phản kháng lại, ngăn trở sự tấn công của tân còn lại, thân hình né tránh, bỏ về người bên cạnh....

Trong giây lát đã giao thủ được hơn mười chiêu, nếu là trước đây, nhưng tên thị vệ này Dục Chi sẽ không để vào mắt nhưng xưa đâu bằng nay, mười mấy người vây quanh, Dục Chi lại chống đỡ không nổi , thở hồng hộc.

Dục Chi vừa đánh vừa lui, hướng lui lại là phía nam của một ngọn núi. Thất Thất đứng quan sát theo bản năng đã ngừng thở, bàn tay nhỏ nắm chặt gao, cũng nhắm mắt đuổi theo. Thỉnh thoảng còn căng thẳng nhìn trộm biểu tình trên mặt của Cổ Bằng.

Cổ Bằng nhăn mặt nhíu mày, mắt nhìn thấy đám thị vệ bị thương ngã xuống, Dục Chi tuy rằng có chút chật vật nhưng lại không hề bị tổn thương đến một cọng lông. Mỗi lần tưởng như rằng đã bắt được lại bị hắn trốn thoát.

Kỳ thật, người Dục Chi kiêng dè nhất là Cổ Bằng, tuy rằng muốn đột phá vòng vây của thị vệ thật sự không khó, nhưng nếu như vậy Cổ Bằng tất sẽ ra tay, nếu lấy hiện trạng của Dục Chi lúc này chieh e mười chiêu cũng không thể ngăn được.

Dục Chi vừa đánh vừa lùi, đã gần đến được bên dưới chân núi, một chưởng đánh về phía ngực của thị vệ, thừa dịp hắn né tránh nguy hiểm, nhanh chóng tung ra hàng loạt các chiêu thức, đầu quay về hướng Thất Thất đang đứng bên ngoài nhìn thoáng qua.

Thất Thất cắn môi, chân chạy nhanh về hướng ngọn núi kia.

Cổ Bằng hí mắt, ánh mắt chớp động, đột nhiên biến đổi, rốt cục phát giác ý đồ của Dục Chi, thân hình nhanh chóng bay về hướng Thất Thất đang ra sức chạy.

“Thất Thất cẩn thận !” Dục Chi đang đánh nhau bỗng nhiên hét to một tiếng.

Thất Thất theo bản năng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy thân người của Cổ Bằng ở giữa không trung, dữ tợn rút kiếm đâm tới, Thất Thất sợ hãi kêu lên một tiếng, lấy tay che mắt...

“ Sư phụ ! hạ thủ lưu tình !” Hạ Tuấn Nham ở phía sau hô lớn, lỗ đầu giết si nhi muội muội của hắn, hắn làm sao ăn nói với mẫu thân đây !

Thất Thất chỉ cảm thấy sát khí đập vào mặt mà đến, bỗng dừng, hai má nóng lên, giống như có cái gì vây lại, khi mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trong vòng tay ôm ấp quen thuộc.

“ Máu !” Thất Thất đột nhiên quát to, lại nhìn thấy cánh tay trái của Dục Chi máu tươi đầm đìa.

Nguyên lai, Dục Chi thấy Cổ Bằng rút kiếm đâm về phía Thất Thất , hấn bắt chấp nguy hiểm phi thân muốn ngăn cản, lại quên rằng hiện tại bản thân chỉ còn có một tầng công lực khó thể tới kịp, thị vệ phía sau lại từ phía sau hấn đánh tới, nếu không tránh khỏi thì có thể ngăn cản, hấn không ngại dùng đao ngăn lại sự tấn công phía sau, Thất Thất lại gặp nguy hiểm hấn cản rằng, che vào phía trước người của Thất Thất, một bên ôm lấy thân người của nàng, một bên nhanh chóng thoái lui. Chính là một cánh tay của hấn đã bị đả thương bởi kiếm của Cổ Bằng.

Cổ Bằng công lực thâm hậu, trên kiếm đương nhiên sẽ mang theo nội lực mà xuất kích. Dục Chi trúng một kiếm đã thềm kêu một tiếng không ổn. Miệng vết thương tuy rằng không sâu, nhưng do nội lực đr kích nên liền cảm thấy toàn thân đau đớn, kinh mạch bị chấn đoạn, cánh tay xem như đã bị phế.

Đương nhiên mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt, khi Thất Thất kêu lên sợ hãi chỉ là kết quả mà thôi.

Dục Chi nhìn Thất Thất trong lòng căn môi, dọa muốn khóc, là lại đau lòng, lại nghĩ mà sợ, nếu một kiếm này đâm vào trên người Thất Thất, sợ rằng mạng khó giữ, không khỏi giận dữ : “ Quỷ mặt dài, uống cho người là danh nhân trên giang hồ, lại xuống tay ngoan độc với một tiểu nữ tử công phu nhu nhược !”

Cổ Bằng cười lạnh : “ Tiểu tử giáo hoạt, dám cùng lão phu đấu sao !” Nói xong liền tiếp tục rút kiếm.

“ Sư phụ ! Hạ thủ lưu tình !” Hạ Tuấn Nham chạy lại, sống chết của Dục Chi hấn mặc kệ, nhưng muội muội ngốc của hấn không thể chết nha, lão nương sẽ không chịu nổi mà khóc đến chết....A ! hấn khóc thê để mẫu thân khóc mà chết a !

Thừa dịp Hạ Tuấn Nham chạy tới, Dục chi ôm Thất Thất bay lên núi, đỉnh núi là sơn cốc không cao lắm, phía dưới là một khúc sông chảy xiết.

Dục Chi ôm Thất Thất ngồi ở đỉnh núi thở dốc, “đừng khóc ! ta đã nói rồi, sẽ không bao giờ để cho nàng bị thương, không cần sợ, đừng khóc !”

40. Chương 40

Thất Thất căn môi, muốn nhịn xuống, nhưng nước mắt lại không nghe lời cứ rơi ra, hai mắt đầm lệ nhìn cánh tay bị thương của Dục Chi, “ có phải rất đau không? Có thể bị đứt đúng không ? trăm ngàn lần đừng bị chặt đứt nha !” Thất Thất chùi mắt chùi mũi, vừa khóc vừa nói : “ Không thể đứt nha, nếu huynh làm Dương Quá, bộ dạng muội khó coi như vậy cũng không thể làm Tiểu Long Nữ, làm sao bây giờ, không nên đứt nha !”

“ Đứt cũng không có việc gì !” Dục Chi nhẹ giọng nói, tuy rằng nghe không rõ nàng đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, nhưng rõ ràng nàng vì hấn lo lắng, đau lòng ! Nhìn đến vết thương ở cổ tay Thất Thất chảy ra tia máu, là vừa bị mũi kiếm sắc bén làm bị thương. Từ trong người lấy ra một khối vải cho nàng đơn giản băng bó lại, “Thất Thất, đừng khóc, hãy nghe ta nói, chốc lát khi họ tới đây, ta sẽ nhảy từ nơi này xuống...”

“ Không được !” Thất Thất gắt gao ôm lấy hấn, “Đều là do muội không tốt, muội không nên tùy hứng, nếu muội không nói bí kiếp ở trên người huynh sẽ không phát sinh những chuyện này .”

“ Đứa ngốc, bọn họ nếu đã tra ra ta cùng nàng một chỗ, cho dù nàng không nói như vậy bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ta ! Ngoan, hãy nghe ta nói hết....có đại ca nàng ở đây, Cổ Bằng sẽ không gây nguy hiểm đến cho nàng...”

“ Không cần ! không cần !” Thất Thất vẫn gắt gao ôm lấy Dục Chi, cả người ở trên người hấn, hô to không cần.

Dục Chi không khỏi bật cười, “ Không phải mỗi lần có nguy hiểm nàng đều bỏ ta lại rồi chạy chối chết sao? Lần này làm sao vậy ?”

“ lần này không giống, huynh thật sự sẽ chết, muội sẽ không thể gặp lại huynh nữa !” sự hoảng sợ trong mắt Thất Thất không phải giả vờ, nàng chưa bao giờ sợ hãi cùng bất lực giống như bây giờ.

“ Sẽ không như vậy, ta sẽ tiếp tục ở bên nàng !” Nguyên bản ý của Dục Chi là muốn mang theo Thất Thất cùng nhau nhảy vào trong nước, như vậy vừa có thể tẩy được mùi trên người Thất Thất, tránh được truy

lùng, tuy rằng dòng nước vào mùa thu có chút lạnh lẽo, thêm có đoạn chảy xiết cùng lốc xoáy, nhưng kỹ năng bơi lội của hắn cùng Thất Thất rất cao siêu, tin tưởng có thể ứng phó được. Nếu là bình thường người biết bơi cũng không dám nhảy xuống.

Nhưng mà hiện tại hắn bị thương, cánh tay không thể cử động, liền không dám mạo hiểm dù chỉ rất nhỏ, dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy đám người kia đã đến ngọn núi, đang từ từ tiến vào vách đá.

Cuối cùng, dùng sức ôm thân hình nhỏ bé của Thất Thất vào trong lòng, phủ bên tai nàng thấp giọng nói : “ Đừng khóc, ta sẽ lại đến tìm nàng, ngoan ngoan đợi ta !” Sau đó đứng lên, buông Thất Thất ra. Thân mình lui về phía sau từng bước, lúc này một chân của hắn đã nhẹ nhàng.

“ Người làm gì ?” Cổ Bằng kinh hãi.

Dực Chỉ vẫn nhìn Thất Thất mỉm cười, dùng khẩu hình nhẹ nhàng nói ra hai chữ : “ Chờ ta !” Thân mình búng một cái, liền nhảy xuống vách núi đen, kích động rơi vào trong nước, hắn còn muốn lưu lại một chút khí lực để đấu tranh cùng dòng nước nên mới không thềm đếm xỉa đến quỷ mặt dài !.

“ Đừng mà !” Thất Thất tê rống một tiếng, trơ mắt nhìn Dực Chỉ nhảy xuống, trong lòng trở nên trống rỗng, thân mình mềm oặc ngã ngồi trên đất. Trong đầu thâm nghĩ, bị bại một cánh tay, làm sao có thể bơi lội?

Cổ Bằng giận dữ hú lên quái dị, mất đi lí trí, cũng nhảy xuống theo, vài thị vệ biết bơi cũng bùm bùm nhào xuống.

Nhưng mà, bọn họ ngàn lần không nghĩ tới dòng nước chảy rất xiết cùng với lốc xoáy, cho nên vừa mới rơi vào trong nước thân mình đã không thể tự chủ được bị nuốc cuốn trôi về phía hạ du, như vậy làm sao có thể nghĩ đến việc đuổi theo tìm người chứ ! Chạy chối chết còn không kịp, mọi người trong nước đều giống nhau hô to cứu mạng, Cổ Bằng cũng không ngoại lệ.

Những người phía trên nóng nảy cũng vội vàng nhảy xuống ngọn núi, dựa vào khinh công đuổi theo dọc hai bên bờ sông....

Nào là nhánh cây, nào là dây thừng, cuối cùng cũng chỉ một mình Cổ Bằng nhờ vào công lực thâm hậu thở được hơi dài mới có thể được cứu lên, mấy người còn lại ngay cả thi thể còn chưa thấy bóng dáng, đương nhiên Dực Chỉ cũng không thấy bóng dáng, từ khi nhảy vào trong nước, hắn cũng đã không ngoi lên nữa.

Cổ Bằng công dã tràng, bí kiếp nếu không thể tìm được liền nhanh chóng rời khỏi Hạ phủ.

Hạ Tuấn Nham cũng không nhiều lời giữ lại sư phụ, bọn họ vốn chỉ lợi dụng lẫn nhau, Cổ Bằng vô tình biết được Hạ phủ có cất giấu bí kiếp của thiên tuyệt cung liền đến đầu nhập. Hạ Tuấn Nham giữ hắn ở trong phủ, bái làm sư phụ cũng là lợi dụng võ công của hắn làm việc ình, không hề đáp ứng giúp hắn tìm được bí kiếp.

Dù sao cũng là rời đi một cái sư phụ, hắn sẽ lại tìm một cái sư phụ khác, Hạ phủ nhiều nhất là bạc, nuôi thêm vài người cũng không tính là gì .

41. Chương 41

Hạ phủ, bên trong một căn phòng, Thất Thất nằm ỳ trên ghế dài, trong lòng ôm một cái ấm lò, trên người đắp một tấm thảm dày, ngơ ngác nhìn một khối vải nhiễm máu trong tay, đây chính là khối vải mà Dực Chỉ lưu lại bằng bó vết thương cho nàng lúc trên vách đá.

Bỗng dưng cửa mở, một cơn gió lạnh tiến vào, mũi của Thất Thất cảm thấy không thoải mái, ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy Diễm nhi đang bưng một chén thuốc.

Thất Thất nhăn mày lại : “ Ta không có bệnh, vì sao lại uống thuốc chứ ?”

“ Đây không phải là thuốc, là phu nhân cố ý sai hạ nhân nấu thuốc bỏ cho người, đến đây, thừa dịp còn nóng mau uống!” Diễm Nhi nhẹ giọng dụ nàng.

Cái miệng nhỏ của Thất Thất thở dài một chút, không thể không uống, nếu không mẫu thân lại tự mình đến đây bức nàng. Từ sau khi nàng sống lại, mẫu thân đối với nàng mà nói chỉ thêm yêu thương, thuốc bổ lớn nhỏ, không kể tác dụng đều đem đến miệng của nàng. Đã nhiều ngày, lại khoa trương muốn thu xếp hôn sự cho nàng, cái gì là đại nạn không chết ắt hẳn có phúc, cái gì nhân duyên trời định nàng cùng với Lý công tử kia là trời tạo một đôi. Còn nói, Lý công tử lúc trước nghe tin nàng chết đã khóc lớn một hồi, hiện tại nghe nói nàng sống lại lần thứ hai dùng tâm ý nhắc tới chuyện thành thân.

Thất Thất cảm thấy kì quái, đối phương vì sao đối với si nhi như nàng lại tình thâm ý trọng, chắc sẽ không vì cơ nghiệp nhà hắc suy sụp, muốn được sự giúp đỡ của đại ca mới vội vã mang nàng cưới về chứ. Nhớ tới dáng vẻ khúm núm khép nép của Lý công tử khi gặp đại ca, Thất Thất bất giác cảm thấy một trận ghê tởm.

Vẫn là Dục Chi của nàng là xinh đẹp nhất, đối với nàng tốt nhất. Nhớ tới Dục Chi, vẻ mặt nàng bất giác lại trở nên ảm đạm, Dục Chi rốt cục đang ở đâu ? khi nào mới tới tiếp nàng ? Nàng thực ngoan ! vẫn ngoan ngoan chờ hắc đến đón, vì sao còn chưa đến chứ ? Lễ mừng năm mới sắp đến, hẳn vì sao còn chưa đến ? Đến đây đi ! đến đây đi ! chỉ cần tới đón nàng, nàng sẽ không bao giờ làm cho hắc tức giận nữa ! Đến đây đi ! đến đây đi ! nàng còn chưa nói với hắc là ả thích hắc đâu ! Nghĩ tới hắc, vừa mới học được một câu thơ : bình sinh sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, liền hại tương tư ! Dục Chi !

“ Tiểu thư người vì sao lại khóc ! chuyện gì vậy ! có phải cảm thấy không thoải mái chỗ nào không ? ” Âm thanh lo lắng của Diễm nhi vang lên bên tai.

Thất Thất mờ mịt ngẩng đầu, tay sờ lên mặt có chút ẩm ướt, thì ra nàng thật sự khóc, cười ngây ngô một chút, “ ta không sao a ! ”

Chính là nàng đột nhiên hiểu được một chuyện, hiểu được nàng vui vẻ nhớ về một người, mà người kia có lẽ kiếp này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng.

“ Tiểu thư, người đừng làm nô tỳ sợ, vừa khóc vừa cười, như vậy là làm sao đây ? Nô tỳ...nô tỳ đi tìm phu nhân ! ”

“ Đừng ! ” Thất Thất nắm được tay Diễm Nhi, “ Diễm Nhi, đừng đi, ta...một mình rất sợ hãi, người ở lại với ta.”

“ Tốt, tốt ! Diễm nhi không đi, Diễm Nhi tuyệt đối không rời khỏi tiểu thư ! ”

Thất Thất lau nước mắt trên mặt, mỉm cười, “ Diễm Nhi , ta hát cho người nghe một khúc ! ”

“ A ? ” Diễm Nhi có chút run sợ, trong nháy mắt tiểu thư tươi cười thật sạch sẽ, thật đẹp quá ! ánh mắt tiểu thư lượng lượng, giống như trân châu, sau lần trở về này, tiểu thư như thay đổi, người khác có lẽ không phát hiện ra, nhưng nàng thì có thể nhận biết được.

Thất Thất không nhìn Diễm nhi, tự mình hát lên.

“Gặp người, có thể nào làm cho ta không tin đây là số mệnh; mộng người, mới biết này phân thâm tình vô lực kháng cự. Chợt xa chợt gần, tâm tình theo khoảng cách mơ hồ không chừng; khó xá khó cách, tưởng niệm sẽ làm người yếu ớt vô lực. Yêu như gần như xa, ta không cầu thề non hẹn biển ước định, ta chỉ nghĩ trong phút chốc xinh đẹp thành vĩnh viễn nhớ lại; yêu như gần như xa, ta không cầu thiên trường địa cửu cảnh đẹp, ta chỉ muốn đời đời kiếp kiếp luân hồi có người...”

Một lúc sau Diễm nhi mới khôi phục lại tinh thần, “Tiểu thư, khúc hát này rất lạ, Diễm Nhi vẫn là nghe thấy lần đầu, rất êm tai, nhưng lại có chút thương tâm.”

“ Phải không ? ha ha ! ” Thất Thất cười hai tiếng, “ khúc hát rất lạ sao ? ta cũng không có hiểu được đâu ! ” Tay lại gãi đầu, “ ta vì sao lại hát khúc hát lạ như vậy chứ ? ha ha ! ” Nói xong, lại cười, nhưng trong nụ cười có hàm chứa nước mắt.

42. Chương 42

Ngày lại ngày qua đi, vào đêm Trừ tịch, cả nhà đoàn viên, Thắt Thắt rất cục cựa gặp đoàn mọi người trong Hạ gia, không nghĩ tới nàng lại có nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy. Khi chúc tết, Thắt Thắt sợ nói sai lại bị người ta chê cười, vì thế cuối cùng nam tử nàng đều kêu đệ đệ, nữ tử đều kêu là tỷ tỷ ! Ai ngờ người nàng vừa kêu bữa bãi lại chính là tiểu thiếp mới nạp vào cửa của cha nàng, rất được sủng ái.

Nàng cũng gặp một vị tỷ tỷ xinh đẹp, liền đi theo phía sau người ta, không chịu để yên, làm cho Diễm Nhi một bên gấp đến độ dẫm chân, cuối cùng Thắt Thắt còn lớn tiếng hỏi Hạ lão gia một câu : “ Cha, tỷ tỷ là do vị phu nhân kia sinh ra sao ? Thật xinh đẹp, một chút cũng không giống người.”

Một mảnh yên tĩnh, râu của lão nhân gia run run, sau đó Thắt Thắt liền bị hạ nhân áp giải về phòng, Hạ lão gia trước mặt mọi người cảnh cáo mẫu thân của Thắt Thắt không được để cho nàng tùy tiện xuất hiện — Thật là mắt mắt cùng xấu hổ.

Thắt Thắt thật ra không thêm để ý, thừa dịp người khác không chú ý, lén lút chớp mắt đưa tình với vị mỹ nhân kia, sau đó sôi nổi để hạ nhân đưa về phòng.

Sau lần đó ra, Hạ lão gia không còn trách cứ v, cũng chỉ là một si nhi, trách phạt cũng vô dụng.

Thắt Thắt có chút khó hiểu, nàng làm sao trải qua đêm trừ tịch, Diễm Nhi nói nàng trước kia rất nhút nhát không bao giờ muốn ra khỏi phòng, ai ngờ năm nay lại thay đổi, chẳng những đi ra đại sảnh, còn dám ở trước mặt mọi người nói chuyện! Tuy rằng câu nói kia làm cho lão gia tức giận chết khiếp, đem công tử lo lắng chết khiếp, làm mọi người kinh ngạc chết khiếp.

Ngày lạnh lẽ trôi qua, nháy mắt băng tuyết đã tan, xuân về hoa nở Thắt Thắt không sợ lạnh mỗi ngày tránh ở trong phòng, thỉnh thoảng sẽ ra bên ngoài đi đi lại lại, chẳng qua vẻ mặt vẫn có chút ủ rũ, giống như bệnh nặng mới khỏi, không có chút tinh thần.

Diễm Nhi tìm được nàng ở một bức tường thaaspm Thắt Thắt đang ngồi ở trên, mơ mơ màng màng, đáng vẻ buồn ngủ.

“ Tiểu thư, mau xuống dưới, đừng ngồi ngủ trên đó, ngã xuống bây giờ.”

“ Ta muốn phơi nắng, phơi nắng sẽ không ngủ !” Thắt Thắt giống như con mèo, thoải mái vươn tay vươn chân, ngáp một cái, đột nhiên khối vải đang ở trên tay nàng bị gió thổi bay xuống, không đợi Diễm Nhi xoay người kiểm, Thắt Thắt một chút đã nhào xuống dưới đem khối vải cất vào trong lòng.

Diễm Nhi bất giác bật cười, “ Tiểu thư, khối vải đó người rất thích, để Diễm nhi đem đi giặt sạch, người lại cất đi được không ?” Khối vải kia từ sau khi lấy ra khỏi vết thương của nàng, Thắt Thắt liền mang theo bên người, ngay cả khi ngủ vẫn gắt gao cầm trong tay, thật không hiểu một khối vải dính máu thì có gì tốt.

Thắt Thắt cũng chỉ lắc đầu cười cười, có chút thần bí, không có ai biết khối vải kia quan trọng như thế nào với nàng, cũng không phải đơn giản chỉ là vì Dục Chi dùng nó băng bó vết thương cho nàng, khối vải kia thật ra là...là khối vải nàng dùng để khâu hà bao cho Dục Chi ! Khâu không thành, còn dính vào một chút máu của nàng, về sau nàng không tìm được, lại nghĩ là Diễm Nhi đã ném đi, không nghĩ tới là bị Dục Chi giấu vào trong ngực ! Nghĩ đến đây, Thắt Thắt cười ngọt ngào, xoay người, vừa muốn lại trèo lên tường phơi nắng đã bị Diễm nhi kéo xuống.

“ tiểu thư, công tử gọi người.”

“ Đại ca?” Thắt Thắt nhú mày, có chút không kiên nhẫn, “ lại muốn ta đi ủ rượu sao ? Ta đã nói rồi, chỉ có thấy mỹ nhân ta mới ủ ra, khuôn mặt của hấn ta không thích.”

Diễm Nhi có chút cứng ngắc, kỳ thật công tử trong lòng là người tốt, nhưng thấy biểu tình của Thắt Thắt vẫn là không dám nói ra.

Hơn một năm sau, không biết vì sao công việc của tửu phường Hạ gia vẫn không tốt, Hạ Tuấn Nham lại mang chủ ý đánh tới trên người Thắt Thắt, cũng đem đủ loại rượu ngon đến trước mặt Thắt Thắt, hy vọng àng lại mèo mù vớ được cá rán, lại chế ra một loại rượu ngon.

Thất Thất chỉ bỏ lại một câu : “ Bộ dạng của ngươi không đẹp mắt bằng Dực Chi, ta chế không ra.” Liền xoay người rời đi, không để ý đến hắn.

Hạ Tuấn Nham bị một câu của Thất Thất làm cho xanh mặt, phát tay áo rời đi. Không nghĩ tới hôm nay hắn lại tới !

“ Tiểu thư !” Diễm Nhi có chút không tự nhiên nói, “ Công tử đem rất nhiều gã sai vặt trong phủ có khuôn mặt xinh đẹp đến đây, nói muốn người tự mình xem qua, nhìn xem...thích người nào ? Nếu lại không chọn được, công tử lại ra bên ngoài tìm thêm !”

“ A !” Thất Thất mở miệng kinh ngạc, ước chừng có thể nhét vào được một cái trứng chim.

Kết quả, Thất Thất giống như hoàng đế tuyển phi, dở khóc dở cười ngồi phía sau bức rèm, chọn mỹ nam nhân.

“ Không được, người này mặt đen quá !” Hạ Tuấn Nham vung tay, lại tiến lên một người.

“ Không được, mặt người này quá trắng, giống như một người bệnh quỷ.” Hạ Tuấn Nham cắn chặt răng, lại đổi thêm một người.

Thất Thất vẫn là lắc đầu, “ Miệng quá lớn !”

“ Ánh mắt quá nhỏ !”

“ Lông mi quá rậm !”

“ A !” Bỗng nhiên Thất Thất kêu lên một tiếng sợ hãi, dọa ọi người nhảy dựng.

“ Hắn được không ?” Hạ Tuấn Nham vội vàng hỏi.

Đôi mắt Thất Thất chớp chớp, “ Hắn có mụn ruồi !”

“ Xoát!” một chút, khuôn mặt xanh đậm của Hạ Tuấn Nham đã biến thành đen ! trên đỉnh đầu còn giống như đang bốc lửa.

Cắn răng một cái, dậm chân một cái, “được, ta lại ra ngoài tìm cho ngươi, không tin không có ai không được ngươi coi trọng !” nói xong sải bước bước ra khỏi phòng, kinh dị ở chỗ, hắn đi nhưng lại làm cho chim bay toán loạn, bụi đất mù trời.

“ Khụ khụ !” Thất Thất huy huy đám bụi trước mặt, quay đầu lại biểu tình ngây ngốc nhìn về Diễm nhi, “ Diễm Nhi, đại ca không điên đó chứ ?”

Diễm Nhi biểu tình cứng ngắc cười cười, “Sẽ không !” nếu là một đứa điên, một đứa ngốc, phu nhân đúng là mệnh khổ mà !

43. Chương 43

Thất Thất nhìn người để hoa cả mắt, đầu cảm thấy choáng váng, Hạ Tuấn nham vẫn bám riết không tha, làm cho Thất Thất muốn khóc rống trong lòng.

“ A !” Bỗng dừng lại một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Hạ Tuấn Nham cọ một chút đứng lên, nhảy đến trước mặt người nọ, nhìn kỹ, quay đầu nhìn Thất Thất đang hét lớn sau bức rèm, “Ngươi gọi loạn cái gì, người này trên mặt không có mụn ruồi !”

“ Hắn, hắn !” ngữ khí của Thất Thất có chút kích động, “ đại ca, hắn rất xinh đẹp, ta muốn hắn !”

“ Thật sự ?” Hạ Tuấn Nham mở lớn đôi mắt có chút khó xác định hỏi.

Thất Thất lập tức xóc lên rèm che, vọt ra, đôi mắt tinh lượng nắm lấy tay người nọ, bỗng dừng sờ sờ cánh tay trái của người kia, sờ trên, sờ dưới, vẻ mặt vui mừng, tiếp lại vây tròn quanh hắn hai vòng. Thỉnh thoảng giống như chú chó nhỏ, đem cái mũi đến bên người hắn ngửi ngửi, sau đó lại thần bí ôm miệng cười ngây ngốc, nhìn người ta ngây ngô không ngừng cười.

Hạ Tuấn Nham đứng nhìn mà cả người dựng tóc gáy, cảm thấy hai mắt của muội muội phóng lục quang, giống như muốn đem người ta ra ăn thịt. Lại nhìn vẻ mặt ngơ ngác của người nọ, thẳng tắp chăm chăm nhìn Thất Thất sợ lại bị dọa.

“ Khụ khụ !” Hạ Tuấn Nham ho nhẹ một tiếng, thân thiết vỗ vai người nọ, đồng ý nói: “ Tiền công ta sẽ trả cho người gấp đôi!” Trăm ngàn lần đừng nói không cần nha. Người kia thu hồi ánh mắt ngẩn ngơ trên người Thất Thất, thi lễ nói : “ Cám ơn công tử !”

Hạ Tuấn Nham gật đầu, vất vả nhiều ngày, cuối cùng cũng không uống phí a ! “Thất Thất, vậy ngươi...”

“ Không thành vấn đề ! có hẳn ở đây, ta hiện tại có thể chế rượu ! ha ha ha !” đôi mắt đen vẫn không ngừng di chuyển trên người, cười khanh khách không dứt.

Hạ Tuấn Nham nghe được lời bên tai run lên, không tự giác rung mình một cái. Lại nhìn Thất Thất, ách ? có chút run sợ, si nhi này, như thế nào lại vừa cười vừa khóc ? thật sự là khó coi đến cực điểm ! Không biết àng rốt cục là đang cười hay là khóc đây ?

Hạ Tuấn Nham không nghĩ nhiều, chỉ cần si nhi muội muội giúp hẳn ử ra một loại rượu mới là được. Theo lời của Thất Thất chuẩn bị một phòng thật tốt, có đủ các loại rượu ngon.

Thất Thất nói, không có mệnh lệnh của nàng bất kì là ai cũng không được đi vào bên trong, ngay cả Diễm nhi cũng bị ngăn ở ngoài, chỉ có nàng cùng người kia đi vào.

Ban đầu, người đứng bên ngoài còn có thể nghe được chút âm thanh, về sau một chút động tĩnh cũng không có. Hết ngày, mặt trời lặn, cũng không có ai đi ra. Hạ Tuấn Nham gõ cửa cũng không ai đáp lại, sắc mặt khê biến, sai người phá cửa xông vào đã không nhìn thấy bóng dáng của hai người.

Bên trong phòng, trên mặt bàn có hai chén rượu đã ử xong, bên dưới để một tấm giấy, Hạ Tuấn Nham vừa cầm lên đã nhìn thấy nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của Thất Thất, viết lại công thức điều chế loại rượu này. Bên dưới còn ghi thêm một đoạn : “ Ngươi không phải là người tốt ! cũng không phải là một thương nhân tốt ! lại càng không là một đại ca tốt ! nhưng ngươi là một đứa con hiếu thuận ! Phải cố sức chiếu cố nương ! Diễm nhi thích ngươi, cưới nàng đi ! Ta đi rồi !”

“ Huynh không phải đáp ứng muội tha cho đại ca sao ?”

“ Ta đã giữ lời, ta đã sớm diệt ngỵowif ta cần diệt.”

“ Vậy sao công việc của tửu phường của đại ca vẫn không có chuyển biến tốt ?”

“ Ta làm sao biết, nàng chỉ biết đại ca, đại ca ! chừng nào mới quan ta ? đừng quên, cánh tay trái của ta đến giờ vẫn còn đau! Đau là do đại ca nàng hãm hại !”

“ Huynh sao lại vu tội như vậy, rõ ràng là do tên quỷ mặt dài kia làm ra, hiện tại hẳn đã thật sự thành quỷ, không cho huynh lại đánh chủ ý lên đại ca, mẫu thân tuổi già sức suy, cha đã không còn sức nữa, nếu công việc đại ca phụ trách không tốt. Nương ở Hạ phủ sẽ rất khó sống, muội không phải quan tâm đại ca, mà là quan tâm nương của mình....Được thôi, được rồi ! Đại ca muội cũng có quan tâm một ít, nhưng chỉ có một chút mà thôi....huynh từ bỏ cái gì ? không phải cánh tay huynh không có chuyện gì rồi sao !”

“ Ta nói không có việc gì thì không có nghĩa là không sao sao ? Ta nói như vậy là để nàng an tâm, ta sẵn sóc nàng như awayj, ai ngờ nàng....”

“ Muội làm sao?”

Tiếp theo chỉ nghe bùm bùm, bang bang loảng xoảng loảng xoảng ! sau đó một tiếng nổ kinh trời, cửa phòng bị đá ra, bọn hạ nhân bên ngoài đã có kinh nghiệm nhanh chóng núp sau cây cột, xuất hiện một trận lớn ám khí.

Lại nhìn hai người hùng hổ, cùng nhau vọt ra, hai người cùng trừng mắt liếc một cái, sau đó, xoay người, mỗi người xoay trái, một người xoay phải cùng bước...đi !

Sau khi hai người đi xa, đám hạ nhân mới từ phía sau cây cột rậm rì bước ra.

Hiệp một cửa trận kahwsc khẩu hôm nay kết thúc ! Kế tiếp là chuyện tình của bọn họ, mỗi người đều cầm một công cụ, có người cầm khăn lau, có người bưng bồn nước, có người cầm tảo. Ai da ! Nên đem tất cả những quả tảo bị hai người phá hư tẩn hết trong phòng.

44. Chương 44

“ Nàng lấy hay không lấy chồng ?”

“ Không lấy chồng.”

“ Vì sao ?”

“ Ta mới mười bốn tuổi, vẫn là một đứa nhỏ, tại sao lại lập gia đình ?”

“ Không phải hôm qua nàng vừa sinh nhật mười bảy tuổi sao ?”

“ Đó là ... như vậy thì sao ?”

“ Nàng nói sau mười bảy tuổi sẽ gả cho ta !” Làn da trắng hơi hơi ửng đỏ.

“ Muội...muội nói thì sao ?” Nàng hoang mang vuốt vuốt tóc.

“ Hạ Thất Thất !” Dực Chi đỏ mặt tức đến giờ chân, “ nàng dám chống chế...còn có , không được vuốt tóc, nếu tiếp tục vuốt tóc trên đầu sẽ giống như lông gà.”

“ Trừng mắt làm gì, mắt to rất giỏi à ! Cho dù muội có nói rồi, cũng là sau mười bảy tuổi, lại không có đáp ứng với huynh nhất định phải thành thân khi mười bảy tuổi ! Muội còn muốn làm nên đại sự nghiệp ! Bằng không, muội sẽ không thành thân !”

“ A ! Sư đệ muốn thành hôn sao ?” Nhị sư huynh đứng ở trước cửa, ý cười nhìn hai người bọn họ,

“ Nhị sư huynh, huynh đã đến rồi !” Dực Chi quay đầu.

“ Nhị sư huynh !” Thất Thất đại hỉ, dang rộng hai tay liền bị Dực Chi tóm lại, ném ra phía sau, gâm fnhej nói : “ Chỉ có thể ôm ta!”

“ Muội không có muốn ôm a, “Thất Thất ủy khuất nói, “ muội chỉ muốn hỏi nhị sư huynh lần này đến đem theo bao nhiêu ngân phiếu...Nhị sư huynh, lần này mang mấy ngàn lượng a ? Yên tâm, muội chỉ ham cất chứa ngân phiếu thôi, tuyệt đối không phải yêu tiền ! Ha ha, ha ha !”

Nhị sư huynh cười khở.

“Thất Thất, không phải nàng vừa mới chế ra một loại trà mới sao ? còn không mau đi pha cho nhị sư huynh nếm thử ?”

“ Đúng vậy, nhị sư huynh chờ muội ! Muội lập tức quay lại !”

Thất Thất vừa rời đi, hai người đồng thời thở ra.

Nhị sư huynh cười tao nhã nhưng bên trong lại có chút khổ ý, “ Thất sư đệ, lần này trên người ta chỉ mang theo ba trăm lượng bạc. chỉ sợ không đủ...”

Dực Chi cũng không lên tiếng, trực tiếp lấy ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho nhị sư huynh.

“ Sư phụ nói đã hơn một năm, đệ đem công việc kinh doanh làm không tệ, rất có khả năng kinh thương, quyết định đem công việc buôn bán ở Yến thành giao cho đệ phụ trách .”

“ Sao, ý của sư huynh là gì ?”

“ Sư phụ có nhiệm vụ khác ! Về sau chuyện trên giang hồ đệ không cần nhúng tay vào, chỉ cần chuyên tâm cho công việc kinh doanh của Thiên tuyệt cung !”

Dực Chi nhìn cánh tay trái của mình, cười chua xót, “ sư phụ sợ đệ làm không tốt sao?”

Nhị sư huynh mỉm cười, “ đừng nghĩ vậy, sư phụ vẫn là rất thương đệ.”

Dục Chi lại tự giễu, “ vậy tại sao sư phụ lại không cho đệ quay về Thiên tuyệt cung ?”

“ Việc này....” Nhị sư huynh có chút khó xử cười nói , “ sư phụ không phải không cho đệ trở về, mà là sợ Thất Thất trở về !”

“ A....”

“ Trừ phi đệ chịu cưới cứu sư muội.”

Hai tay Dục Chi buông xuống, “ để cho ta suy nghĩ...”

“ Dục Chi, huynh dám nghĩ !” ầm trà nóng bay thẳng đến, “ muội...muội không để ý đến huynh !” ánh mắt Thất Thất trát trát, đôi mắt hồng hồng, cái miệng nhỏ kêu một tiếng, “ Oa”

“ Đừng khóc !” Dục Chi sợ hãi chạy lại ôm lấy nàng, “ Ta không nghĩ, ta thật sự cái gì cũng chưa nghĩ mà ! Ta nào dám nghĩ chứ ? Ta, ...ta...ta đang nghĩ đến nhiều nhất là muốn cùng nàng thành thân ! việc gì cũng không dám nghĩ...”

Nhị sư huynh vỗ vạt áo đứng lên, thanh thoi đi ra khỏi viện, phân phó hạ nhận đứng một bên : “ Chuẩn bị nước ấm cho ta, thật đúng là mệt mỏi, thật muốn tắm rửa taahtj tốt !”

“ Dạ !” Hạ nhận nhận lệnh mà đi, đối với mọi chuyện phát sinh trong viện đều làm như không thấy, không có biện pháp mà, mọi người cũng đã tập mãi thành thói quen rồi !

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-ca-ca>